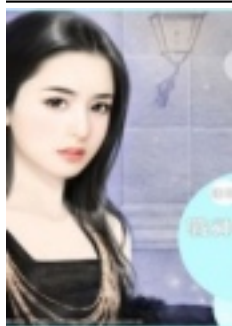

Tôi muốn gả tổng tài

Contents

Tôi muốn gả tổng tài	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10 End	54

Tôi muốn gả tổng tài

Giới thiệu

Bảy năm trước anh chỉ trích cô ham hư vinh vọng tưởng muốn làm phu nhân tổng tài, cô tức giận bỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-muon-ga-tong-tai>

1. Chương 1

9

Bảy giờ đúng, đồng hồ báo thức bên giường reng reng, đánh thức người đang ngủ say trên giường.

Đồ Thu Phong vừa dụi mắt vừa ấn tắt đồng hồ, đưa cánh tay về vắt ngang trán vài giây, mới thở hắt ra một hơi, mở to mắt trèo xuống giường.

Ngũ quan của cô nổi bật, dáng người thon dài mà đầy đặn, da thịt trắng nõn, nét đẹp mang hơi hướm nước ngoài làm người ta khó có thể quên.

Đồ Xuân Tuyết thường nhìn cô ngẩn người, nói cô nhất định là con lai mới có thể có dáng vẻ xinh đẹp, phong tình vạn chủng như vậy.

Nhưng đằng sau vẻ đẹp này lại là một cá tính lười nhác, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, đó là cô. Nhưng dù là vậy cô vẫn là một thư kí toàn năng vĩ đại, mẫu thuẫn hoàn toàn với tính cách vốn có.

Vừa tỉnh lại, dạ dày cô kêu lên một tiếng ử dột, đôi mi thanh tú nhú lại, tâm tình có vẻ không tốt lắm, giống như sắc trời âm u ngoài cửa sổ, không thấy ánh sáng mặt trời, chỉ có một màu xám xịt mênh mông.

Cô ngồi dậy, mặt không chút thay đổi nhìn ra trước, bất giác ngẩn ngơ cả người.

Cô đã có một khoảng thời gian không mơ lại giấc mơ làm tâm tình cô không tốt đó, vẫn nghĩ chính mình đã thoát khỏi giai đoạn thương tâm và tức giận, hóa ra thực tế không phải như vậy.

Chán ghét, chuyện đã qua nhiều năm rồi, đầu cô rối cuộc làm sao vậy, vì sao còn không quên sạch sẽ đi, còn để chúng nó thừa dịp đang ngủ chạy đến làm loạn cô, thật là kì quái!

Cô buồn bực gõ gõ đầu, giống như làm vậy cô có thể ném hết toàn bộ những thứ trong đầu ra. Nhưng sao có thể? Cô quay đầu nhìn con đang ngủ bên cạnh, bất giác thở dài một hơi. Có tiểu gia hỏa này ở bên, làm sao cô quên được, làm sao quên những nét của người đó vẫn còn đọng lại trên gương mặt con?

Con càng lúc càng giống anh ta, dù là diện mạo hay cá tính.

Thật là đáng giận, rõ ràng con là do cô mang thai mười tháng, đau gần mười mấy giờ cực khổ sinh ra, từng cm trên thân thể con là do cô nuôi lớn, vì sao toàn thân cao thấp thẳng bé không giống cô chút nào, ngược lại lại giống tên chết tiệt kia chứ? Thật sự đáng giận!

Nhìn khuôn mặt ngủ ngoan hạnh phúc cực giống mặt tên kia, cô càng xem càng bực mình, nhịn không được cúi đầu cắn lên hai cái má phính hồng của con một ngụm.

Đồ Hạo Lôi đang ngủ bỗng bừng tỉnh, hai má bị cắn đau, mở mắt nhìn mẹ cậu đang giả bộ ngủ trên giường.

“Mẹ, sao mẹ cắn con?”. Cậu không hồn không giận hỏi.

“Hả, cái gì? Con, con tỉnh rồi? Mấy giờ rồi?”. Đồ Thu Phong lim dim mắt, bộ dạng hốt hoảng, nhìn như mới tỉnh ngủ.

“Mẹ không cần đóng kịch”. Đồ Hạo Lôi trừng mắt nhìn cô.

“Ai đóng kịch?”. Cô ngồi dậy đuổi người.

“Mẹ cắn con làm chi?”. Cậu một chút cũng không bị mẹ lừa.

“Ai cắn con? Vừa rồi mẹ vẫn đang ngủ nha!”. Cô tiếp tục giả ngu.

“Phải không đó?”. Cậu liếc mẹ một cái nghi ngờ, rồi vừa nhìn nhìn giường của hai mẹ con vừa nói. “Nếu vừa rồi mẹ không cắn con, vậy trên giường chúng ta chẳng lẽ có —”.

“Tiểu tử thôi, con dám nói lung tung?!”. Cô đột nhiên la lên muốn ngăn con lại, nhưng không kịp.

“— Ma”.

“Á!”. Đồ Thu Phong hét lên, hoảng sợ nhảy xuống giường.

“Ha ha...”. Phản ứng khoa trương của mẹ làm Đồ Hạo Lôi bật cười.

Đồ Thu Phong cô không sợ trời không sợ đất, sợ nhất chính là mấy thứ ma quỷ ẩn ẩn hiện hiện, không có hình dạng, không biết có tồn tại không. Đứa con bất hiếu này dám ở trong phòng họ, ngồi trên giường gọi ma dọa người!

Cô bực tức, vung tay vò xù đầu thẳng bé, thưởng cho nó hai cái cùi chỏ lên đầu.

“Tiểu tử thôi, con dám dọa mẹ!”.

“Là mẹ cản con trước mà không thừa nhận”. Đồ Hạo Lô nhảy dựng lên, chạy qua bên kia giường tránh cú đánh của mẹ, cúi đầu kháng nghị.

“Mẹ là mẹ con, ẹ cản một chút thì sao?”. Đồ Thu Phong đứng bên giường, hai tay chống hông nói với con, cuối cùng cũng thừa nhận mình làm.

“Con là con mẹ, cho con dọa một chút thì sao?”. Cậu lằm bằm cãi lại.

“Con nói cái gì?”.

“Con nói —”. Cậu đang muốn tranh cãi với mẹ tiếp, ánh mắt lơ đãng lướt qua cái đồng hồ báo thức ở đầu giường, lập tức trợn hai mắt, la hoảng lên. “Bảy giờ rồi!”.

“Hả”. Ánh mắt Đồ Thu Phong lập tức chuyển hướng qua cái đồng hồ, giây tiếp theo cũng sợ hãi nhảy dựng lên. “Bảy giờ rồi!”.

Hai mẹ con cùng cuống cuống cởi áo ngủ, chạy qua tủ quần áo, lật đặt thay đồ, rồi một người nắm giỏ xách, một người cầm cặp táp lao ra ngoài cửa.

“Dậy sớm nha”. Đồ Đông Nhan ngồi ở phòng khách xem báo, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngẩng đầu chào hai mẹ con buổi sáng.

“Một chút cũng không sớm”. Đồ Thu Phong và con cùng lao qua cửa phòng tắm đối diện đánh răng rửa mặt.

“Vì sao cậu không gọi mình?”. Cô vừa chà răng vừa tựa vô cửa phòng tắm.

“Mình nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng cậu, nghĩ cậu đã tỉnh”. Đồ Đông Nhan đứng dậy khỏi ghế sofa, hướng đến nhà ăn. “Bánh mì cậu thích phết bơ đậu phộng hay ăn trứng ốp la?”.

“Bơ đậu phộng”. Đồ Thu Phong trả lời.

“Con muốn ăn trứng ốp la, dì Đông Nhan”. Đồ Hạo Lô chui ra từ phía sau Đồ Thu Phong kêu lên, cậu đang rửa mặt.

“Sắp trễ rồi, làm sao có thời gian đồ trứng ốp la”. Đồ Thu Phong thuận tay lại cú cho con một cùi chỏ, giáo huấn nó. “Phết bơ đậu phộng giống mình là được rồi, đừng để ý thằng nhóc này”. Cô nói với Đồ Đông Nhan.

Đồ Hạo Lô bĩu môi, không nói gì, khuất phục trước sự bạo lực của mẹ.

“Không sao. Chiên trứng thôi mà, không tốn thời gian bao nhiêu đâu”. Đồ Đông Nhan cười nói.

“Thật không? Vậy mình cũng muốn ăn trứng ốp la”. Đồ Thu Phong lập tức thay đổi quyết định.

“Mẹ, không phải mẹ mới nói sắp trễ, không có thời gian đồ trứng ốp la sao?”. Cậu nhin không được vịn lại mẹ.

Đồ Thu Phong không chút nghĩ ngợi gõ con một cái. “Con im lặng! Còn nữa, đánh răng rửa mặt nhanh lên rồi ra ngoài, mẹ muốn đi toilet”.

Đồ Hạo Lô cúi đầu, âm ức đi ra ngoài phòng khách, cửa phòng tắm lập tức đóng lại ‘cạch’ một tiếng sau lưng cậu. Cậu ngẩng đầu, thấy dì Đông Nhan cười như không cười nhìn cậu.

Cậu nhún nhún vai, lộ ra biểu tình thực chịu không nổi bà mẹ kia, rồi chạy ra chỗ hai anh em song sinh Hạo Anh, Hạo Tể con của dì Hạ Mi. Cậu phải kể cho họ nghe chuyện trao đổi bộ cánh cứng vương giả với các bạn cùng lớp mới được, hôm qua cậu quên chưa nói... “Thu Phong, phó tổng giám đốc tới đó!”.

Cái vở vai thành linh làm Đồ Thu Phong đang ngủ gà ngủ gật đột nhiên bừng tỉnh, cô dụi dụi mắt, nháy mắt liên hồi phục bộ dáng Đồ thư ký có khả năng cao.

Hai tay cô gõ như bay trên bàn phím máy tính, hai mắt nhìn không chớp vào màn hình, làm bộ như đang bận rộn làm việc thật sự, khiến người ta nhìn không ra một giây trước cô còn đang ngủ gà ngủ gật.

“Thu Phong, giúp tôi pha hai tách trà mang vào”. Phó tổng giám đốc Vương Diệc Đông năm mươi tuổi đứng đắn nhìn cô, lên tiếng ra lệnh.

“Dạ, phó tổng”. Đồ Thu Phong tinh thần phấn chấn ngẩng đầu lên, cung kính trả lời. Nhìn bóng dáng sếp biến mất sau cánh cửa văn phòng, cô mới thở hắt ra một hơi. “Cảm ơn, chị Bội Phi”.

Dư Bội Phi làm thư ký tổng giám đốc, tuy rằng mới ba mươi hai tuổi nhưng đã làm việc ở công ty bảy năm, là thư ký quan trọng được cấp trên tin cậy.

Chị ấy là tiền bối phụ trách chỉ dẫn cho cô lúc trước, một người nhìn bề ngoài thì nghiêm khắc, cẩn thận tỉ mỉ, nhưng thực tế lại là người tốt, dễ mềm lòng, dễ đồng cảm với người khác. Từ khi biết cô là trẻ mồ côi, lại là bà mẹ độc thân, một mình nuôi con, năm ba lần ra ngoài ăn trưa chị ấy đều giành trà tiền mời khách, còn khi cô tranh thủ ngủ gật trong giờ làm việc, cũng canh chừng cho cô, để cô an tâm ngủ.

“Đừng khách khí, nhanh giúp phó tổng pha trà”. Dư Bội Phi cười nói.

Đồ Thu Phong gật gật đầu, đứng dậy đi vào phòng trà nước, cô mới bỏ lá trà vào chén trà của phó tổng, còn chưa kịp chờ nước sôi, Dư Bội Phi đã kích động đi vào, hai mắt sáng rỡ.

“Sao vậy chị?”. Cô kinh ngạc quay đầu hỏi.

“Tổng giám đốc dẫn theo hai vị khách vào văn phòng, muốn phó tổng cũng qua đó. Bọn họ muốn uống cafe”. Dư Bội Phi nói.

“Được”. Đồ Thu Phong gật đầu. “Thêm ba tách cafe nữa đúng không?”.

Dư Bội Phi gật đầu, rồi lại đứng trước cửa phòng trà nước nhìn cô muốn nói lại thôi. “Thu Phong...”.

Đồ Thu Phong đong ba phần cafe cho vào máy, đóng nắp lại, dùng ánh mắt hỏi.

“Không có gì”. Dư Bội Phi lắc đầu với cô, do dự một chút rồi nói. “Để chị bưng vào được không?”.

“Được thôi chị”. Đồ Thu Phong không nghi ngờ gì gật đầu đồng ý, đồng thời ấn chốt mở máy pha, phòng trà nước nhất thời tràn ngập tiếng máy pha hoạt động và mùi cafe càng lúc càng đậm.

Một lát sau, Dư Bội Phi bưng ba tách cafe và một tách trà Long Tĩnh đi vào văn phòng tổng giám đốc, còn Đồ Thu Phong nhân cơ hội đi toilet.

Làm người cô không ngờ được, chỉ có mười lăm phút ngắn ngủi, mà trong công ty phong vân biến sắc.

“Đồ thư ký, là thật vậy sao?”.

Vừa mới đi ra từ toilet nữ, liền bị đồng nghiệp khác bộ phận ngăn lại, không đầu không đuôi bắt lấy cô mà hỏi. Đồ Thu Phong mờ mịt nhìn đối phương, mắt liếc thấy hai đồng nghiệp khác cũng đang chạy lại đây.

“Cái gì thật?”. Cô trở mắt, khó hiểu.

“Chuyện công ty ba tháng sau bị sát nhập ấy”.

“Cái gì?!”.

“Chẳng lẽ cô không biết việc này sao?”. Đồng nghiệp hỏi.

Cô mờ mịt lắc đầu, nhú mày nghi ngờ nhìn mấy đồng nghiệp thân quen trong nhóm. “Mấy anh chị nghe tin đồn này ở đâu vậy?”.

“Cái này không phải tin đồn, mà là chuyện thật đã xác định, hiện tại đối phương đang ở trong văn phòng tổng giám đốc. Cô thật sự không biết chuyện này?”. Đồng nghiệp lại hỏi.

Cô là thư ký phó tổng giám đốc mà!

Cô dùng sức lắc đầu, biểu tình trên mặt hoài nghi, cũng khiếp sợ và lo lắng giống mọi người còn lại.

Tuy rằng cô hoàn toàn không biết gì, nhưng biết rõ ràng một chuyện : nếu công ty bị thôn tóm, nhân viên bọn họ khó có thể tránh khỏi việc bị tách ra hoặc đổi đi nơi khác.

Cô chán ghét rời đi môi trường làm việc hiện tại, vì chuyển đổi công việc phải tiêu tốn thời gian thích ứng với công việc mới, môi trường mới, rồi đồng nghiệp cấp trên cũng mới, làm cô mệt muốn chết.

“Xác định chắc chắn rồi hả? Sao lại phát sinh chuyện này, sao tôi chưa nghe ai nói qua hết vậy?”. Cô vẫn ôm tia hy vọng cuối cùng.

“Tôi đã có lệnh chuẩn bị tư liệu họp báo rồi”.

“Khi nào thì họp báo?”. Cô hỏi.

“Thứ tư tuần sau”.

“Cho nên công ty thật sự bị sát nhập sao?”. Đồ Thu Phong vẫn cảm thấy khó có thể tin, hết thấy có phải quá đột ngột không?. “Sát nhập công ty chúng ta là công ty nào?”.

“Công ty khoa học kỹ thuật Kì Dương”.

“Công ty khoa học kỹ thuật Kì Dương?”. Cô sửng sốt ngẩn ra. Cô không phải không biết công ty này, trên thực tế công ty này nửa năm trước sau khi bị một nguồn đầu tư bên ngoài mua đứt quyền kinh doanh, liền nắm giữ nửa bầu trời, cổ phiếu trong một năm tăng gấp mấy chục lần, đã lên 300% vẫn còn muốn tăng nữa, quả là kì tích.

Nhưng vấn đề là, công ty khoa học kỹ thuật Kì Dương và công ty cô không cùng ngành, sao lại chạy tới sát nhập với công ty cô?

Chẳng lẽ là sát nhập để mở rộng đa chuyên ngành?

Tuy rằng hai công ty không cùng ngành nhưng sản phẩm có hỗ trợ hiệu quả lẫn nhau, chắc là vì lí do này, bọn họ muốn tạo ra hiệu quả gấp đôi. Nhưng ngay cả như vậy, mọi thứ vẫn quá sức đột ngột.

“Vậy sau khi công ty bị sát nhập, chúng ta sẽ thế nào?”. Cô nhăn mày hỏi.

“Chúng tôi còn tưởng cô biết, cho nên mới tới hỏi cô”.

Đồ Thu Phong im lặng một lúc, lập tức hứa hẹn. “Tôi không biết, nhưng tôi sẽ nghĩ cách hỏi thăm cho ra”.

Nhanh chóng trở lại vị trí, Đồ Thu Phong vốn định hỏi Dư Bội Phi chuyện này, không ngờ chị ấy cũng không có ở vị trí.

Cô đi qua văn phòng tìm người, kết quả người còn chưa thấy, điện thoại nội tuyến trên bàn Dư Bội Phi vang lên, cô liền nhanh tay bắt.

“Alo? Dạ sếp”.

“Bội Phi đâu?”. Điện thoại tạm ngừng một giây, truyền đến là giọng tổng giám đốc Vương Sĩ Thăng.

“Dư thư ký không có ở đây, thưa tổng giám đốc”. Cô cung kính đáp.

“Cô là Thu Phong?”.

“Dạ”.

“Phiên cô gọi Trần quản lí tới đây, còn nữa, pha hai tách cafe bưng vào nhé”.

“Được”.

Không nghĩ cơ hội tìm hiểu tin tức nhanh như vậy đã tới rồi, cô bỏ máy xong lập tức đi tìm quản lí Trần, rồi qua phòng trà nước pha hai tách cafe bưng vào văn phòng tổng giám đốc.

Trước gõ cửa, rồi mới đẩy cửa bước vào.

Thư ký chuyên nghiệp phải im lặng, cung kính, cẩn thận thực hiện bổn phận, mắt chỉ được nhìn ngang tầm lỗ mũi sếp, tuyệt đối không được cho rằng mình được ưu ái mà làm quá bổn phận, cô luôn luôn làm việc như thế. Nhưng lúc này là ngoại lệ, để có thể nghe thấy càng nhiều tin tức càng tốt, cô đặc biệt thực hiện chậm rãi, tai ngóng lên nghe tiếng khi đặt cafe trên bàn hội nghị.

Tổng cộng có năm người, ba khuôn mặt nhìn quen là tổng giám đốc, phó tổng giám đốc và quản lý Trần cô vừa gọi đến. Hai người còn lại là khách mà chị Bội Phi đã nói, một người ngồi quay lưng về phía cô, một người ngồi bên cạnh cô, chuyên chú bàn luận với tổng giám đốc và Trần quản lý.

Bọn họ thảo luận rất sôi nổi, không chú ý gì đến sự xuất hiện của cô.

Thật tốt quá, nếu không ai chú ý, vậy cô đứng đây nghe lén chắc không sao đâu ha? Cô mới nghĩ tới đó, không ngờ phó tổng giám đốc đã quay đầu về phía mình.

“Thu Phong, mang cafe đến đây là xong”. Vương Diệc Đông hòa ái nói với cô.

Con gái lớn của phó tổng trạc tuổi cô nên ông luôn quan tâm đến cô như một người cha, hơn nữa sau khi biết cô là trẻ mồ côi lại càng biểu hiện rõ ràng.

“Dạ”. Thầm than phó tổng nhiều chuyện sẵn sóc mình, cô bưng cafe đặt lên, hoàn thành công việc của mình.

“Dịch tổng tài, đây là thư ký phó tổng Đồ Thu Phong. Thu Phong chắc không giống Bội Phi, khéo như vậy lại là đàn em khóa dưới đại học của anh đấy chứ?”. Vương Sĩ Thăng mỉm cười với người đàn ông vẫn quay mặt về phía cô, giới thiệu.

Đồ Thu Phong nhịn không được nhướn mày, đột nhiên nhớ tới khi nãy ở phòng trà nước, hai mắt chị Bội Nghi sáng rỡ lên cộng với thái độ tích cực quá đáng, hóa ra đây là nguyên nhân.

Lễ phép mỉm cười, cô thu khay đựng về, ngược mặt lên mắt chạm mắt với người đàn ông quay lưng về phía mình.

Đó là một đôi mắt thâm thúy, chuyên chú, còn tràn ngập xâm lược, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Anh nở nụ cười, xé mắt lên nhìn, cô nhất thời như bị sét đánh, hoàn toàn không thể động đậy.

“Phải không? Cô cũng là đàn em đại học của tôi ở New York?”. Giọng anh thoải mái bình thường, khách khí như nói với người xa lạ.

Anh ta không nhận ra cô, chẳng lẽ anh ta đã quên sạch mọi thứ về cô?

Đồ Thu Phong không biết chính mình hiện tại có tâm tình gì, là tức giận hay nên cảm thấy may mắn, nhưng cô rất muốn lập tức rời khỏi đây, rời khỏi anh ta.

Cô cố đè nén cảm xúc của bản thân, cụp mắt xuống, không nói gì lùi về sau lưng anh.

“Không, tôi không qua New York”. Cô lễ phép khách khí trả lời, lập tức cúi người chào tổng giám đốc và phó tổng giám đốc rồi xoay người rời đi.

Cửa đóng lại phía sau cô, cô biết vậy nên thả lỏng người, chân sắp đứng không nổi nữa, thiếu chút nữa ngã ra hành lang.

Làm sao có thể là anh ta? Tại sao lại là anh ta?

Anh ta, Dịch Ngạo Dương, ba của con cô, cũng là người yêu trong mối tình đầu của cô.

Năm đó chia tay, cô chưa từng nghĩ tới sẽ gặp lại anh ta — không, có nghĩ tới, nhưng không nghĩ sẽ gặp lại anh ta trong tình huống này.

Bộ dáng của anh ta đúng là đẹp trai chết tiệt, thành thực, ôn trọng, tràn ngập vẻ trí tuệ và sức hấp dẫn rất đàn ông, còn có phong thái tự tin chuyên nghiệp.

Vừa rồi tổng giám đốc gọi anh ta là Dịch tổng tài, nói như vậy khẳng định hiện tại anh ta thành tựu phi phàm, thực hiện được đúng nguyện vọng năm đó của cô. Nhưng buồn cười là, cô đứng trước mặt anh ta, mà anh ta lại không hề nhận ra người phụ nữ đã khiến anh ta nỗ lực để đạt đến ngày hôm nay!

Coi như hết, cô hẳn phải hạnh phúc vì anh ta đã quên cô mới đúng chứ, nếu anh ta nhận ra cô, còn nhục nhã hơn. Vì trong mắt anh, cô chỉ là đối tượng để đùa bỡn tình cảm, chỉ là một cô gái hám lợi một lòng muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng mà thôi.

Cô khẽ cười giấu cợt bản thân một tiếng, rồi mới lắc lắc đầu.

Nếu mọi thứ với anh ta đã đi qua, mà anh ta cũng đã hoàn toàn quên mất mình, mình còn phiền não cái gì nữa? Tình huống như bây giờ đối với cô mà nói, chắc là tốt nhất rồi?

Thở dài thườn thượt một hơi, cô ưỡn ngực khôi phục bộ mặt của Đồ thư ký, bước về vị trí của mình.

Vừa mới ngồi xuống, chị Bội Phi mất tích nhanh chóng xuất hiện, cùng với gương mặt đã trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp.

Chị ấy muốn hấp dẫn ai thế? Dịch Ngạo Dương sao? Sao mình lại cảm thấy tư vị không phải.

Cô cúi đầu bận rộn, buộc bản thân không được tìm tòi nghiên cứu chân tướng sự việc. Mặc kệ bọn họ, không liên quan tới cô.

“Thu Phong, em xem mặt chị có chỗ nào chưa tốt không?”. Dư Bội Phi lo lắng hỏi.

Cô ngẩng đầu, còn chưa nhìn kĩ lớp trang điểm trên mặt chị, đã lắc đầu nói. “Không có, thực hoàn mỹ”.

“Thật vậy à?”. Dư Bội Phi mỉm cười sung sướng, chột sờ sờ tóc trên đỉnh đầu. “Em thấy chị nếu đổi kiểu tóc xõa ra thì có kì quái không?”.

“Em không biết, phải đợi chị xõa ra thử mới biết được chứ”. Cô thành thật trả lời, bứt rứt một lúc sau mới nhin không được mà hỏi. “Chị Bội Phi, đột nhiên chị trang điểm đổi kiểu tóc là vì cái gì thế?”.

Trên mặt Dư Bội Phi hiện lên vẻ thẹn thùng, do dự một chút mới ngượng ngùng mở miệng. “Em có nhớ lúc trước từng hỏi chị vì sao không quen bạn trai, chị nói là vì không quen được đối tượng mình đã thầm mến không?”. Nhin không được lộ ra thần sắc kích động. “Chị gặp lại anh ấy rồi, Thu Phong. Hơn nữa chị phát hiện ra mình vẫn thích anh ấy như trước, cho nên chị muốn nắm lấy cơ hội lần này, không muốn bị động, không muốn ngồi chỗ tối đơn phương anh ấy nữa. Em cũng đã nói nam theo đuổi nữ cách một trái núi, nữ theo đuổi nam chỉ cách một tầng sương, cho nên chị nghe lời em, chủ động theo đuổi anh ấy”.

“Vậy à? Vậy thì tốt. Người đó... Anh ta tên gì?”. Cô hoàn toàn không thể ngăn mình mở miệng đặt câu hỏi.

Dư Bội Phi nhìn cô, mặt đỏ tim đập nói. “Anh ấy tên là Dịch Ngạo Dương”.

Hết chương 1.

2. Chương 2

19

Sau khi thuận lợi tốt nghiệp trung học và đậu vào đại học quốc lập Bắc Thượng, Đồ Thu Phong và các chị em cũng đã chuẩn bị tâm lý chịu khổ, vì rời khỏi cô nhi viện rồi thì hết thấy phải tự lo ithub.

Khi còn đang nghỉ xả hơi vui vẻ sau khi thi xong, cô cùng Xuân Tuyết, Hạ Mĩ, Đông Nhan bắt đầu liêu mình kiếm tiền để trang trải chi phí sinh hoạt tương lai.

Cô tìm được một công việc trong ban chiêu sinh ở lớp học bổ túc, thật phù hợp với cá tính lười biếng của cô, chỉ tiếc công việc này không kiếm được nhiều tiền. Nhưng vì công việc này, cô đã kết bạn được với một cô gái cá tính cũng lười biếng mà lại cần kiếm được tiền nhiều giống cô, cô ta biết rất nhiều bạn bè có thể giới thiệu công việc kiếm tiền nhanh, làm biến đổi cả cuộc đời của cô.

Lý Tiểu Mĩ là một cô gái thực dụng, lớn hơn cô ba tuổi, đi học bổ túc lẫn lộn suốt hai năm mà vẫn không vào được đại học theo mơ ước của ba mẹ. Năm ngoái thi rớt, ba mẹ cô ấy rớt cuộc cũng buông tha cho giấc mộng bức cô ấy học đại học, còn muốn cô ấy về nhà chuẩn bị lập gia đình, cô ấy đương nhiên không chịu, sau khi tranh cãi khắc nghiệt xong, ba mẹ cô ấy liền cắt trợ cấp kinh tế.

Một năm nay, Tiểu Mĩ tự cấp tự túc sống một mình ở Đài Bắc, cho nên biết rất nhiều phương pháp kiếm tiền ngay cả nghe cô cũng chưa nghe qua, một trong số đó là ‘làm bạn đồng hành’.

Tiểu Mĩ giải thích tính chất công việc cho cô, nói rất đơn giản, giống như một hướng dẫn viên du lịch, dẫn khách du lịch lần đầu đến Đài Loan tham quan thắng cảnh. Lúc đầu cô còn hoài nghi, nhưng sau vài lần đi cùng Tiểu Mĩ làm công kiểm tiền xong liền tin là thật.

Công việc thoải mái, được ăn lại còn được đi du lịch, quan trọng nhất là lương rất cao, cô chống cự không nổi sức hấp dẫn đó, thiếu chút nữa sa đọa, lạc lối mà bị người ta hãm hiếp.

May mắn lúc cô gặp nguy có người cứu cô, tên anh là Sun, tiếng Trung gọi là Dịch Ngạo Dương, cũng chính là ba của Đồ Hạo Lôi con trai cô.

Năm đó cô mới mười tám tuổi, đối với tình yêu vừa ngây thơ vừa khao khát, mà anh đã hai mươi sáu tuổi, bộ dạng đẹp trai hào nhoáng, nói tiếng Anh, làn da màu đồng và cơ thể kiện mỷ như vận động viên đủ làm bao cô gái chết mê chết mệt.

Cô cũng là một trong số đó, nhưng anh làm cô mê mẩn không chỉ nhờ dáng vẻ bên ngoài, còn bởi sự cuồng ngạo tự tin nhưng cũng dịu dàng ân cần của anh.

“Cô bị điên hả?”

Đây là câu đầu tiên anh nói với cô, ngữ khí châm chọc và phẫn nộ, sau khi anh ra tay cứu cô ra từ đám bạn chết tiệt ra vẻ đạo mạo.

“Chẳng lẽ cô không nhận ra mục đích của bọn họ sao? Vậy mà còn ngu ngốc đi theo bọn họ! Cô rút cuộc ra khỏi cửa mà quên mang đầu theo hả, hay đây là mưu kế của cô, do cô muốn thế? Nếu tôi lỡ làm hỏng chuyện lớn của cô, tôi thật có lỗi!” Dịch Ngạo Dương nghiêng răng nghiêng lợi rít gào, chịu không nổi cái loại con gái ngốc nghếch ngu xuẩn thế này.

Trước khi đến Đài Loan, anh từng nghe bạn bè nói con gái Đài Loan thích nhất ngoại kiều, chỉ cần từ nước ngoài trở về, có thể nói tiếng Anh lưu loát, thì tha hồ trái ôm phải ấp, hưởng thụ diễm phúc yêu đương nhung nhớ. Anh còn tưởng tụi nó nói xạo, không ngờ tới nơi rồi mới biết đó là sự thật.

Không chỉ như thế, chỉ cần cô nào có chút nhan sắc sau khi phục vụ miễn phí xong, còn chủ động đòi tiền đàn ông, muốn đi giúp vui ấy công tử nhà giàu ngoại kiều. Muốn đàn bà rất đơn giản, đến pub, sàn nhảy ngồi xuống sẽ có ngay, nhưng muốn có đàn bà đẹp thì phải tốn tiền.

Mấy mụ đó luôn bàn mưu tính kế, không chỉ dụ dỗ đàn ông ngoại kiều, còn lợi dụng những cô gái đơn thuần ngu ngốc kiếm tiền ấy mụ ấy, như cô gái trước mặt anh đây.

Đáng giận, tay anh đau muốn chết! Không chỉ đau tay, còn bị thương chỗ khác. Chết tiệt! Cô làm anh động tay động chân với bạn mình!

Anh cúi đầu nhìn hai bàn tay sưng đỏ, dùng mu bàn tay quẹt qua khóe miệng đau đớn co rút, phát hiện mu bàn tay dính máu. Từ khi hết tuổi thiếu niên xong, anh chưa từng đánh nhau với ai, càng miễn bàn chuyện bị chảy máu, không nghĩ đến hôm nay lại phá lệ vì cô gái này, thật là làm người ta khó chịu mà!

Nhưng dù khó chịu, anh vẫn chú ý tới cô gái bị anh kéo ra khỏi sàn nhảy, đứng ngây ra như phỗng không nhúc nhích, mặt mũi quá sợ hãi mà tái mét.

Chết tiệt, chẳng lẽ cô ta bị dọa đến ngẩn ngơ luôn đi?

“Cô còn không đi? Chẳng lẽ muốn trở vào đó cho bọn hăn lợi dụng?”. Anh nhíu nhíu mày, thô lỗ nói với cô.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh, anh không thể không thừa nhận cô thật sự rất xinh đẹp, không chỉ ngũ quan nổi bật, da thịt trắng nõn, lông mi dài mượt, còn hé ra cái miệng nhỏ nhắn màu hồng hồng như trái anh đào khiến người ta ngơ ngẩn.

Nhưng để cho đàn ông máu không lưu thông chính là đáng người hoàn hảo của cô, khó trách đám bạn của anh không không chế được dục vọng bùng phát. Anh cũng là một người đàn ông bình thường, đương nhiên sẽ có phản ứng với cô gái xinh đẹp, chẳng qua anh có phần lý tính, không bị dục vọng chi phối.

Cô gái ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt trắng trẻo có vẻ mặt bất lực do quá hoảng hốt mà tái nhợt đi, bắt giác lại gọi lên trong anh tính dịu dàng tiềm tàng trong lòng.

“Cô có sao không?”. Anh dịu đi vài phần, quan tâm hỏi.

Giây tiếp theo, anh thấy hốc mắt cô phấp phồng, nước mắt nhanh chóng rơi xuống như trân châu một giọt lại một giọt.

Trời ạ. Cả người anh cứng đờ, nhất thời chân tay luống cuống.

“Chưa xảy ra chuyện gì cả, cô khóc cái gì?”. Anh thô giọng nói, thừa nhận bản thân vốn không phải người biết an ủi người khác.

“Ôi, cô đừng khóc nữa được không? Cô mà khóc người ta còn tưởng tôi khi dễ cô”. Đã có vài người qua đường ném cho anh mấy ánh mắt xem thường.

“Cô mà khóc nữa là tôi đi đó, dù sao cô cũng không phải trách nhiệm của tôi”. Anh xoay người, nhưng một bước cũng đi không được.

“Chết tiệt, cô muốn thế nào mới thôi khóc đây?”. Im lặng một lúc, anh cuối cùng đầu hàng.

“Tôi...”.

Cô gái thút thít nghẹn ngào, rót cuộc mở miệng nói gì đó, nhưng tiếng nói nghèn nghẹn làm anh không nghe rõ lắm.

“Cô nói cái gì?”. Anh cúi người hỏi.

“Tiền lương hôm nay của tôi còn chưa lấy”. Cô tiếp tục thút thít trả lời anh.

Dịch Ngạo Dương trợn mắt nhìn cô, cứ nghĩ anh nghe nhầm.

“Cô nói cái gì? Nói lại lần nữa xem”.

“Tiền lương hôm nay của tôi còn chưa lấy”.

Con mẹ nó. Thiếu chút nữa anh mắng ra ba chữ mất nét này.

“Đã xảy ra chuyện này rồi mà cô còn tâm tình nghĩ đến chuyện lương lậu hả?”. Anh khó tin trừng cô.

“Tôi làm việc cả ngày, đây là cái tôi nên nhận được”. Đồ Thu Phong hấp háp cái mũi, lau đi nước mắt trên mặt, lấy giọng điệu kiên định vì quyền lợi của chính mình.

Dịch Ngạo Dương dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh tiếp tục trừng cô. “Cô dám vào trong mà đòi tiền bọn họ? Vì tiền chẳng lẽ cái mạng cô cũng không cần sao?”. Nếu cô ta dám gạt đầu, anh sẽ lập tức xoay người bước đi.

Cô lắc đầu. May cho cô đó.

“Việc gì tôi phải đòi tiền bọn họ, tôi đòi anh là xong”. Cô lại thút thít tiếp.

Dịch Ngạo Dương trố hai con mắt ra nhìn cô, cảm sắp rơi xuống chạm đất. “Tôi vừa mới cứu cô, cô còn dám đòi tiền tôi?”.

“Đó là hai chuyện khác nhau”. Cô không biết xỉ gạt gạt đầu. “Tôi rất cảm kích hành vi trượng nghĩa giúp đỡ tôi, nhưng thù lao hôm nay tôi đi với các anh vẫn phải trả cho tôi chứ, tôi không chấp nhận làm không công”.

Dịch Ngạo Dương vẫn trố mắt, trong cuộc đời lần đầu tiên anh á khẩu không trả lời được.

Cô gái này đầu óc có bình thường không đó?

“Vì sao tôi phải trả tiền cho cô, nếu tôi không trả thì sao?”. Anh chậm rãi khoanh tay trước ngực hỏi.

“Anh không muốn trả nợ?”. Đồ Thu Phong trợn mắt, lên án trừng anh.

“Đối với ân nhân vừa cứu cô một mạng, tốc độ vong ân phụ nghĩa của cô có phải nhanh quá rồi không?”. Dịch Ngạo Dương nhún mày nhìn cô.

“Tôi có cảm ơn anh rồi”. Cô nói.

“Hóa ra mạng cô lại rẻ như thế, cũng chỉ đáng giá một câu cảm ơn mà thôi”. Anh châm chọc.

Đồ Thu Phong nhăn mặt nhăn mày, đấu tranh tư tưởng.

“Được”. Một lúc lâu sau, cô bỗng nhiên mở miệng nói. “Phí của anh tôi có thể không thu, nhưng ba người kia mỗi người trả tôi hai ngàn, anh đưa tôi sáu ngàn đi”.

Dịch Ngạo Dương lại nhướng mày. Ôn cứu mạng của anh chỉ giá trị có hai ngàn? Cô ta thật đúng là đồ keo kiệt. Anh đột nhiên muốn phụt cười.

“Ba tên kia nợ cô, vì sao lại bắt tôi trả?”. Anh ung dung nhìn chằm chằm cô, hỏi.

“Anh là bạn của họ, tôi lấy của anh, anh đi đòi lại ba người kia là được”. Cô nói thẳng thừng, còn nói thêm. “Huống hồ anh vừa tốn sức chín trâu hai hổ cứu tôi ra từ ba tên đó, chắc không hy vọng tôi vì sáu ngàn mà lại chui đầu vô lưới đầu? Tôi không muốn lãng phí lòng tốt của anh”. Trong mắt cô hiện lên chút giảo hoạt.

Cô gái này tuyệt đối không ngốc, ngược lại còn rất thông minh, Dịch Ngạo Dương đột nhiên có suy nghĩ này.

“Không phải cô quên là vừa nãy tôi vì cứu cô mà trở mặt với bọn họ, cô cho rằng bây giờ tôi còn là bạn của bọn họ sao?”. Anh hỏi lại cô.

“Tình bạn của đàn ông các anh không có bạc nhược vậy chứ?”. Cô mỉm cười nói, vẻ mặt hồn nhiên không chút tà niệm.

Anh không mắc mưu. “Tùy đối tượng, mỗi người mỗi khác”.

“Các anh không phải bạn bè hả?”. Vẻ mặt hồn nhiên của cô vẫn chưa đổi.

“Quen biết khi ngồi cùng chuyến bay đến Đài Loan, vì nhầm chán mà kết bạn cùng đi với nhau, coi như cũng gọi là bạn bè”. Anh nhún vai.

Đồ Thu Phong bỗng dưng hiểu ra. “Khó trách tôi vẫn cảm thấy anh khác với ba người kia”.

“Đây là ca ngụy sao?”. Dịch Ngạo Dương mỉm cười hỏi.

“Cứ xem là vậy đi”. Cô liếc mắt nhìn anh xong gật đầu một cái.

Vì vậy cái miệng của anh càng mở lớn theo hình chữ A.

Đồ Thu Phong nhìn anh, vẻ mặt đắm chiêu, tiếp theo một chút kể sách nhanh chóng hiện lên trong mắt cô, khóe miệng nhếch lên.

“Được rồi”. Cô bỗng nhiên sửa lại, dùng hết sức la to lên như người điều khiển phiên đấu giá đóng búa xuống bàn. “Vì báo đáp ơn cứu mạng của anh, và để chúc mừng anh thoát khỏi ba tên sói đội lốt cừu kia, tôi quyết định đặc biệt khuyến mãi cho anh”.

Dịch Ngạo Dương nhú mày, nhìn cô khó hiểu. “Có ý gì?”.

“Bắt đầu từ mai, tôi sẽ dẫn anh đi ăn lần mọi món ăn ngon ở Đài Bắc, du ngoạn tất cả các nơi đẹp nhất ở Đài Bắc, anh cứ ngồi đó chờ mong đi ha”. Cô mỉm cười nói.

Là ai nói phụ nữ xinh đẹp nhất định phải là bình hoa, ai nói ngực lớn là ngọc ngà? Cô gái Đồ Thu Phong này đúng là giảo hoạt như hồ ly!

Chưa từng nghĩ tới thuê cô làm hướng dẫn, bất giác bị cô dắt đi, còn đem lòng yêu cô, Dịch Ngạo Dương vạn vạn không đoán được bản thân lại có ngày rơi vào trong tay một cô gái nhỏ hơn mình tám tuổi, đúng là giữa biển khơi tự chui đầu vào lưới.

Nhưng cô ấy đẹp như vậy, thông minh như vậy, độc lập như vậy, còn vô cùng hấp dẫn, làm cho anh ở với cô một giây lại mê cô thêm một phần, hoàn toàn không kèm chế được.

Nhưng vẫn may, người trúng tên tình yêu của Cupid không phải chỉ có mình anh, hình như cô cũng thích anh.

Anh còn nhớ lần đầu tiên khi nắm tay cô, bàn tay bé nhỏ ở trong tay anh run nhẹ. Lần đầu tiên khi anh hôn cô, cô hồi hộp cứng đờ hết cả người, thiếu chút nữa quên mất hô hấp mà hít thở không thông. Khi anh bá đạo liếc mấy người đàn ông khác dám can đảm nhìn cô, công khai biểu hiện chủ quyền, trên mặt anh dạt ra một nụ cười hạnh phúc.

Nói thật, rất khó tin anh và cô chỉ mới quen biết nửa tháng, chính thức quen nhau mới một tuần, vì anh cảm thấy hình như mình đã muốn ở bên cô cả đời, chờ đợi cô cả đời, khát vọng cô cả đời.

Anh muốn cô, muốn ôm cô, muốn tiến vào trong cơ thể cô nhiệt tình ân ái, hoàn toàn có được cô.

Anh là một người đàn ông hai mươi sáu tuổi sinh lý cơ năng bình thường, có một cô bạn gái xinh đẹp hấp dẫn, khó tránh khỏi có những xúc động. Nhưng cô vẫn còn trẻ, hồn nhiên lại hoàn toàn tin tưởng anh, không khỏi làm anh do dự, toàn tự mình tìm thống khổ.

Chưa bao giờ có cô gái nào mang lại cho anh cảm giác vừa ngọt ngào vừa tra tấn như thế, cho nên anh biết cô đặc biệt, hơn một lần anh đã nghĩ đến chuyện kết hôn, cho rằng phải như thế mới bảo hộ đầy đủ cho cô.

Cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, anh biết cô đến.

Anh tiến lên mở cửa, gặp bạn gái xinh đẹp đứng ngoài cười với mình, không chút nghĩ ngợi đưa tay kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô một nụ hôn nồng nhiệt nóng bỏng đủ để hai người phải rên rĩ.

Cô ngẩng đầu lên tựa lên lồng ngực anh, có chút mềm mại vô lực, nhưng hai mắt lại phi thường long lanh xinh đẹp.

“Anh trúng số à?”. Đờ Thu Phong đỏ mặt hỏi, giọng nói hơi khàn khàn.

“Đờ Thu Phong, em có đồng ý lấy anh không?”. Anh xúc động cầu hôn cô, làm cô bất ngờ ngẩn người ra.

“Cái gì... Cái gì?”. “Em có đồng ý lấy anh không?”. Hít sâu một hơi, anh thâm tình ngóng nhìn cô dịu dàng lặp lại lần nữa.

Đờ Thu Phong giật mình nhìn anh, hoàn toàn nói không nên lời.

Lấy anh? Anh có biết mình đang nói cái gì không? Bọn họ quen nhau mới bao lâu?

Cô còn là sinh viên, chỉ mới mười tám tuổi thôi. Còn anh, tuy rằng đã hai mươi sáu, nhưng vẫn đang sống cuộc sống được ba mẹ chu cấp. Vậy bọn họ lấy điều kiện và tư cách gì kết hôn?

Tuy rằng cô thích anh, thậm chí yêu anh, nhưng cô vẫn hy vọng anh có thể thay đổi cuộc sống thiếu gia chừa tay đòi tiền nhà, trở thành một người có năng lực làm việc, một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.

Cô hy vọng anh có thể làm ba mẹ anh thấy vui mừng, làm cô thấy hạnh phúc, còn làm cho con của họ trong tương lai thấy sung sướng và tôn kính.

Nhìn anh nín thở chờ đợi, cảm giác tim mình đập điên cuồng, Đờ Thu Phong tuy biết rõ không nên xúc động, nhưng cô vẫn không thể ngăn cản chính mình đưa tay chạm vào khuôn mặt anh, nghẹn ngào mở miệng. “Em đồng ý”.

Trong giây lát Dịch Ngạo Dương thở hắt ra một ngụm khí lớn, nhanh chóng quàng tay kéo cô vào lòng, ôm thật chặt, như muốn cô nhập vào cơ thể mình.

“Trời à, em hù anh chết!”. Anh gầm nhẹ.

Cô tựa vào lòng anh mỉm cười, cảm giác tim anh đập so với bình thường gấp gấp hơn nhiều. Anh thật sự đang hồi hộp, lo lắng cô sẽ từ chối lời cầu hôn của mình. Lời chấp thuận của cô làm nụ cười trên mặt anh mở rộng hơn một chút.

“Đi thôi”. Anh bỗng nhiên buông cô ra, kích động định dắt tay cô định bước ra ngoài.

“Đi đâu?”. Cô vội hỏi.

“Đi chọn nhẫn kết hôn”. Anh hưng phấn nói.

Đồ Thu Phong sững sốt một chút, ngừng bước lại lắc đầu. “Ngạo Dương, chúng ta ngồi xuống trước được không? Em có chuyện muốn nói với anh”.

“Chúng ta có thể vừa đi vừa nói”.

Cô lại lắc đầu. “Không được, chuyện em muốn nói rất quan trọng”.

Anh nhìn cô một cái, nhíu mày hỏi. “Quan trọng hơn cả việc đi mua nhẫn kết hôn của chúng ta sao?”.

Cô nhìn anh gật đầu.

Nhìn vẻ mặt kiên định và bộ dáng nghiêm trọng của cô, Dịch Ngạo Dương đành áp chế cổ xúc động, thở dài thỏa hiệp, đưa tay đóng cửa phòng lại, dắt cô đi vào trong, ấn cô cùng ngồi xuống giường.

“Em muốn nói với anh cái gì?”. Kháng cự không được cổ trắng nõn của cô dụ hoặc trước mắt, anh cúi đầu hôn lên, lại bị cô nhẹ nhàng đẩy ra.

“Làm sao vậy?”.

Đồ Thu Phong im lặng trong chốc lát, nhìn thẳng hai mắt anh. “Em đồng ý lấy anh, Ngạo Dương, nhưng không phải là hiện tại”.

Dịch Ngạo Dương ngó ra nhìn cô, giống như nghe không hiểu cô đang nói cái gì.

“Em có ý gì?”. Sau một lúc lâu, anh trầm giọng hỏi.

Cô hít sâu một hơi, cô nghiêm túc nói. “Ngạo Dương, năm nay em mới mười tám tuổi, còn muốn đi học –”.

“Điều này anh biết”. Anh ngắt lời cô. “Anh cũng đâu có muốn em bỏ học, chúng ta kết hôn xong, em vẫn có thể tiếp tục đi học”.

“Em biết, nhưng ngoài việc đó ra, chúng ta còn phải lo lắng rất nhiều chuyện”.

“Chuyện gì?”.

“Anh không về Mỹ sao?”. Cô lại nhìn anh hỏi.

Dịch Ngạo Dương hơi sững sốt một chút, anh chưa nghĩ tới vấn đề này.

Đồ Thu Phong khẽ thở dài một hơi. “Anh không nghĩ tới đúng không?”.

“Cái này không phải là vấn đề, tương lai muốn sống ở đâu chúng ta có thể lựa chọn –”.

“Sao có thể không phải là vấn đề?”. Cô lắc đầu ngắt lời. “Nếu anh chấp nhận sống ở Đài Loan với em, cũng phải thông báo cho người nhà một tiếng, được họ đồng ý nữa. Nếu anh muốn về Mỹ, thì việc học của em phải làm sao? Em không muốn bỏ việc học tiêu tốn ba năm mới đổ vào mà đi”.

“Vậy chúng ta sẽ sống ở Đài Loan”.

Đồ Thu Phong liếc anh một cái. “Anh nói nghe thật đơn giản”.

“Không thì sao nào?”. Anh phiền chán hỏi.

“Em hy vọng anh có thể thảo luận chuyện này với người nhà anh ở Mỹ rồi quyết định. Hơn nữa nếu anh thật sự muốn sống với em ở Đài Loan, chúng ta phải tìm phòng chuyển ra khỏi khách sạn trước chứ? Còn chuyện công việc nữa, em hy vọng anh có thể tìm công việc để làm, chờ ổn định hết thủy cuộc sống đã, rồi lại nói đến chuyện kết hôn”.

Nhìn cô, Dịch Ngạo Dương đột nhiên lộ ra biểu tình cười như không cười. “Em nhắc đến chuyện công việc, chẳng lẽ lo anh không kiếm tiền nuôi em được?”. Anh hỏi đùa.

“Nếu em nói đúng vậy thì sao?”. Vẻ mặt Đồ Thu Phong rất nghiêm túc, trên mặt không hề có ý cười.

Dịch Ngạo Dương ngây người ngẩn ngơ, đột nhiên phá lên cười. “Em có biết anh dùng thẻ ngân hàng không giới hạn không? Ở Mỹ anh có hai bộ xe thể thao hàng hiệu, còn đứng tên mấy trăm ngàn căn hộ?”.

“Đều là người nhà mua cho anh?”. Biểu tình trên mặt cô vẫn chưa tan.

“Nhưng chúng vẫn thuộc về anh, cho nên em đừng lo lắng về vấn đề tiền bạc”. Anh nhếch miệng nói, không hề cảm thụ được lo lắng để tâm đến ý của cô, chỉ cảm thấy cô thật đáng yêu, phiền não nghĩ đến nhiều thứ, làm anh nhin không được kéo cô vào lòng, hôn cô từng chút từng chút.

“Chờ đã, Ngạo Dương...”. Đồ Thu Phong giãy giụa kêu lên. Cô còn chưa nói xong mà.

“Anh yêu em, Thu Phong”. Anh nói thâm tình.

Đồ Thu Phong cứng đờ cả người, nín thở, bất ngờ không nói nên lời. Tuy rằng chỉ là ba chữ đơn giản, nhưng mà... Cô không biết...

Hốc mắt cô nhanh chóng đỏ lên, không thể kiềm được.

“Trời ơi, đừng khóc được không?”. Anh làm bộ rên lên, nhưng lại nhìn cô tràn ngập vô tận dịu dàng và yêu thương.

Cô trừng mắt nhìn, miễn cưỡng chùi nước mắt đi. “Em cũng yêu anh”. Cô khàn giọng nói, đồng thời mỉm cười xinh đẹp với anh.

Ánh mắt Dịch Ngạo Dương bỗng trở nên nóng bỏng, mạch đập mạnh mẽ, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng cao, cảm giác máu toàn thân đang dồn nén, dự hỏa ẩn nấp trong cơ thể lâu nay sắp bộc phát.

“Thu Phong”. Anh khàn giọng nói nhỏ, sau đó chậm rãi cúi người hôn lên môi cô, còn cô lập tức vòng tay ôm lấy anh.

A, đây là giấy thông hành anh vẫn muốn. Cảm nhận được cô đang đáp lại, đầu lưỡi anh tham lam thâm nhập vào miệng cô, nhiệt tình nhắm nháp hương vị của cô, quấn quanh cô, câu dẫn cô, dụ hoặc cô, thẳng đến khi cả hai đều không chịu nổi mà rên rỉ ra tiếng, ngã lên giường khách sạn.

Quần áo lần lượt rời khỏi thân thể hai người, nhiệt độ trong phòng càng lúc càng cao, hơi thở ngắt quãng và tiếng rên rỉ không ngừng quanh quẩn trong không khí.

Anh tuy rằng gấp rút, vẫn không quên nhẹ nhàng. Cô tuy rằng ngượng ngùng mới lạ, lại học tập rất nhanh, còn dâng trào mãnh liệt.

Lần đầu tiên của bọn họ tràn ngập nhiệt tình và yêu thương, đã quên phải sử dụng phòng hộ....

Hết chương 2.

3. Chương 3

Bọn họ chỉ qua một thời gian chỉ muốn làm uyên ương không muốn làm tiên, cho đến khi số lần cô ghé vào lỗ tai anh nhắc đi nhắc lại muốn anh đi tìm phòng ở và việc làm ngày càng tăng nhiều, cùng với việc cô can thiệp vào những hành động lãng phí của anh, tần suất cả hai cãi nhau cũng mỗi lúc một cao.

Một ngày, anh nghe được về giấc mộng muốn gả cho tổng tài của cô, bắt đầu chất vấn cô có phải vì thế mà yêu cầu anh đi tìm việc không? Vì ái mộ hư vinh mà muốn gả ột tổng tài vừa có tiền lại có quyền?

Anh lên án làm cô tức điên và đau lòng khôn xiết, cô có lòng muốn anh tốt hơn, kết quả lại nhận được câu phê bình như vậy.

“Đúng, đúng như vậy. So với một tên cả ngày chơi bời lêu lổng, tôi muốn lấy một ông chồng làm tổng tài, vì ít nhất khi người ta hỏi tôi chồng tôi làm nghề gì thì tôi có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà trả lời, không phải khó khăn nói không ra tiếng”. Giận dữ làm cô không tiết chế được lời nói.

Dịch Ngạo Dương cứng đờ cả người, biểu tình của cô vừa giáng cho anh một cái tát.

Cực độ tức giận, cô lại tiếp tục đâm cho anh dao nữa. “Tôi thật hối hận vì nhận lời cầu hôn của anh”. Nói xong, cô xoay người bước đi.

Đó cũng là lần cuối cùng cô gặp anh, ngày hôm sau anh không nói năng gì biến mất, từ đó về sau bất vô âm tín.

Đồ Thu Phong không thể hiểu được sau bao nhiêu năm, ông trời lại mang anh về trước mặt cô rốt cuộc là vì cái gì?

Cô không thiếu nợ anh, nếu như năm đó anh bị tổn thương vì lời nói của cô, thì cô cũng vậy thôi, thậm chí vết thương còn sâu hơn, nặng hơn nhiều.

Cô cảm thấy mình không có lỗi gì với anh cả, điều có lỗi duy nhất là giấu giếm anh sinh một đứa con, mà hiện tại cô cũng không muốn nói cho anh biết.

Anh đã quên cô là ai, làm sao cô dám quăng cho anh một trái bom, nhiều loạn cuộc sống yên bình tĩnh lặng của anh được?

Chuông tan tầm đúng năm giờ rưỡi vang lên, đánh thức cô tỉnh lại từ vũng chìm của quá khứ.

Trong văn phòng, phần lớn mọi người đang thu thập này nọ chuẩn bị tan tầm, chỉ có vài người còn bận việc ở lại, cô và chị Bội Phi là một trong số đó.

Hai bên công ty muốn sát nhập, lãnh đạo công ty khẳng định là bận nhất, tiếp theo là đến trợ lý và thư ký bọn họ, từ giữa trưa đến giờ, công việc cứ như tuyết rơi không ngừng bay tới bàn cô, thiếu chút nữa chôn sống cô luôn.

Đột nhiên hít một hơi, cô đứng dậy từ ghế ngồi. “Chị Bội Phi, em muốn đi pha cafe uống, chị uống một ly không?”.

“Đã trễ thế này còn uống cafe, em không sợ tối ngủ không được sao?”. Dư Bội Phi ngẩng đầu lên, nhíu mày nhìn cô.

“Em lo không có tinh thần tăng ca”.

“Em muốn ở lại tăng ca?”.

“Nói thật thì em không muốn, nhưng không còn cách nào khác”. Cô liếc liếc mắt nhìn chồng tư liệu hồ sơ chất đống trên bàn.

Thuận thế nhìn lại, Dư Bội Phi chau mày. “Chị đại khái cần nửa giờ nữa là xong công việc bên chị, em xem có chuyện gì chị có thể làm giúp em không, chắc về nhà sớm hơn được thôi”.

Đồ Thu Phong lắc đầu. “Không sao, em tự làm cũng được. Huống hồ, chị Bội Phi, không phải chị quên tối nay tan tầm hẹn nhà thiết kế cắt tóc đó chứ?”.

“A!”. Dư Bội Phi đột nhiên khẽ reo lên. “Chị thật sự quên mất, cảm ơn em nhắc chị, chị phải gọi điện bảo anh ta đổi ngày mới được”.

“Vì sao? Nếu là vì phải ở lại giúp em tăng ca, em không đồng ý”.

“Nhưng mà....”.

“Chị Bội Phi, tuy rằng em nói muốn ở lại tăng ca, nhưng công việc cũng không nhiều như chị nghĩ đâu, em đoán cỡ bảy giờ là có thể về nhà rồi, nên chị không cần ở lại giúp em đâu”. Cô nói dối.

“Được rồi”. Dư Bội Phi cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Đồ Thu Phong mỉm cười. “Em đi pha cafe”.

Đi đến phòng trà nước pha ỉnh một ly cafe vừa nóng vừa thơm, trở lại chỗ ngồi tiếp tục làm việc, có cafe làm bạn, hơn nữa mọi người đã tan sở gần hết, tiếng ồn ào bốn phía đã tắt dần, mọi việc trôi chảy hơn.

Sáu giờ, Dư Bội Phi rời đi trước, rồi vài đồng nghiệp nữa cũng tạm biệt cô. Bảy giờ rưỡi, cả công ty lớn như vậy cũng chỉ còn mình cô ở lại gõ máy tính lách cách nhập hồ sơ, thẳng đến tám giờ hai mươi phút cô mới hoàn thành xong.

Cô đuổi người, cảm thấy vừa lòng với hiệu suất làm việc của mình, vì so với thời gian dự tính, cô đã hoàn thành sớm hơn nửa giờ.

Mỉm cười, cô thu thập này nọ, chuẩn bị rời công ty.

Nhấn thang máy đi vào đại sảnh tầng một, trong đại sảnh trầm tĩnh an bình, đối lập với cảnh tượng người đến người đi vội vàng ban ngày, cho nên trông càng rộng lớn hơn, cũng hiện rõ thân hình cường hãn đứng dựa vào cổng lớn công ty.

Ánh mắt lợi hại, ác liệt của Dịch Ngạo Dương khóa trên người cô ngay khi cô xuất hiện ở đại sảnh, làm cho người ta vừa thấy là biết ngay anh đang đợi cô.

Cô đúng là ngu xuẩn, sao lại nghĩ là anh ta không nhớ mình, rõ ràng năm đó anh ta rời khỏi cô ngập tràn ý hận, sao có thể quên cô dễ dàng như vậy được?

Cô không muốn trốn tránh, vì đó không phải tác phong của cô, cho nên hít một hơi thật sâu, thẳng tắp bước đi thoải mái đến trước mặt anh.

“Đã lâu không gặp”. Cô bình tĩnh nói.

Anh không nói gì, trầm mặc nhìn chằm chằm vào cô.

Cô đợi ước chừng nửa tiếng đồng hồ trôi qua, anh ta vẫn không nhúc nhích phản ứng gì. Cô lập tức đoán chắc có lẽ mình nhầm, anh ta căn bản không đến tìm cô.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy”. Cô cúi nhẹ, xoay người bước ra cổng.

Không dự đoán được cô dám xoay người bỏ anh đi như vậy, Dịch Ngạo Dương bất ngờ ra tay, vẽ mặt tức giận nắm chặt lấy khuỷu tay cô. “Em dám?”. Anh cắn răng thốt ra.

Đồ Thu Phong dừng bước, quay đầu nhìn anh.

“Dám cái gì?”. Cô hỏi anh, lập tức thở dài bất đắc dĩ. “Dịch Ngạo Dương, chúng ta cũng không còn là trẻ con nữa, nếu anh đến tìm tôi thì cứ nói, mời anh dứt khoát gọn gàng một chút. Tôi làm việc cả ngày vừa mệt vừa đói, thật sự không có dư thừa tinh lực để đùa bỡn trong này với anh”.

“Tôi cứ nghĩ em không nhớ tôi”. Anh rút tay về, lạnh lùng nhìn cô.

“Anh cũng vậy thôi, không phải cũng làm bộ không nhớ tôi sao?”. Hiện tại vì sao lại muốn nhảy ra quấy rầy suy nghĩ của cô?

“Em làm việc ở Hoàn Huy?”.

“Rất rõ ràng không phải sao?”. Cô nhin không được chăm chọc.

“Vậy chắc em biết rõ ba tháng sau Hoàn Huy sẽ bị Khoa học kỹ thuật Kỳ Dương thu tóm”.

Cô gật đầu.

“Tôi là tổng tài của Kỳ Dương”.

Cô lấy biểu tình ‘so what’ nhìn anh.

“Tôi có quyền quyết định nhân viên của công ty ai đi ai ở”. Anh thông thả nói với cô.

“Cho nên sao?”.

“Tôi sẽ không cho phép em tiếp tục làm việc trong công ty CỦA TÔI”. Trên mặt anh đột nhiên lộ ra một chút ác ý, cười lạnh. “Vậy à?”. Cô liếc mắt nhìn anh một cái, biểu tình trên mặt không hề biến đổi. “Cảm ơn anh đã báo cho tôi biết trước chuyện này, để tôi còn có thời gian đi tìm công việc khác. Còn chuyện gì nữa không? Nếu không còn gì nữa tôi xin phép cáo từ, Dịch tổng tài”.

Dịch Ngạo Dương lập tức nắm lấy cằm. “Em nghĩ tôi đang nói đùa với em sao?”.

“Tôi tuyệt không dám có ý nghĩ đó”. Vẽ mặt cô nghiêm túc, lại tiếp tục trào phúng. “Xin hỏi tôi có thể về được chưa thưa ngài?”.

Anh trừng cô, môi cánh hoa hơi nhếch, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một chút thịnh nộ không lời.

Đồ Thu Phong hiểu anh ta ngầm đồng ý, nhẹ cúi đầu, xoay người bước đi.

Lúc này anh không ngăn cô rời đi nữa.

Ăn tô mì đỡ đói ở quầy hàng bán đồ ăn vặt lung tung ven đường, Đồ Thu Phong há miệng thật to cắn nuốt, tưởng tượng mì trong miệng chính là Dịch Ngạo Dương, cắn nuốt dữ dội.

Thật sự là tức chết mình mà! Tên kia dù có làm tổng tài vẫn ngây thơ như bảy năm trước, lại vì ân oán cá nhân mà tước đoạt công việc của mình, cái đồ khốn nạn thích thù dai!

Hai tô mì thật bò vẫn không thể làm cô nguôi giận, cô quyết định đi thuê tiểu thuyết về đọc.

Trước tiên xuống trạm xe, đi vào tiệm cho thuê tiểu thuyết, chọn ngay mười bộ đến quầy tính tiền, nhắc chồng sách nặng trĩch về nhà.

“Hi, đã về rồi?”. Đồ Hạ Mĩ đang ngồi ở phòng khách xem tivi nhìn cô đẩy cửa bước vào, quay đầu nhếch miệng cười với cô.

Cô gật đầu với cô ấy, thả tay ném chồng tiểu thuyết xuống đất, xoay người khóa cửa, cởi giày.

“Sao vậy, tâm tình không tốt hả?”. Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, các cô hiểu được thói quen của nhau đến nhất thanh nhị sở*, cho nên Đồ Hạ Mĩ vừa thấy cô bỏ xuống một chồng tiểu thuyết, liền hiểu ngay tâm tình cô không tốt.

(*nhất thanh nhị sở = rất rõ ràng)

“Ừ”. Cô đáp nhẹ một tiếng, không giải thích nhiều. “Mấy đứa nhỏ đâu?”.

“Vừa mới bị Đông Nhan đuổi vào phòng ngủ, dù sao đã mười giờ rồi. Ăn cơm không?”.

“Ăn”.

“Muốn tìm người nói chuyện không?”.

Cô do dự lắc đầu. “Mình đi tắm trước, tắm rửa xong xem tâm tình thế nào đã”.

Đồ Hạ Mĩ gật gật đầu, tiếp tục xem tivi.

Đồ Thu Phong đặt tiểu thuyết lên bàn trà, xoay người trở về phòng. Cửa phòng vừa mở ra, con trai đang nằm trên giường liền ngồi dậy.

“Mẹ, sao tăng ca trễ như vậy mới về nhà?”. Đồ Hạo Lôi nhú mày nhìn mẹ nói.

“Việc làm chưa xong, không còn cách nào”.

Cậu bé sững sốt một chút, vội vàng nhảy xuống giường, nhanh chóng chạy đến bên người cô. “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Có phải phát sinh chuyện gì không?”. Cậu lấy tư thái bảo vệ hỏi, mà cậu mới bảy tuổi chứ mấy.

Nhìn con, Đồ Thu Phong tâm tình phức tạp, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, cứ thấy là lại làm cô đau lòng.

“Mẹ?”. Cậu lo lắng kêu lên.

“Có chuyện gì đâu”. Cô thoải mái lắc đầu.

“Sao lại không có? Mẹ phải trả lời là vì muốn kiếm tiền nuôi con mới đúng, sao lại nói công việc làm chưa xong?”. Cậu không tin tưởng cách nói của mẹ chút nào.

“Vì hôm nay mẹ làm việc mệt muốn chết, không có tinh lực đấu võ mồm với con, không cần làm người ở trong phúc mà không biết phúc, tiểu tử thôi”. Cô nhanh tay cào xù đầu thằng bé, rồi mới bế nó lên giường. “Tốt lắm, mau ngủ đi. Mẹ con muốn đi tắm rửa, mệt sắp chết rồi”.

Nói xong, cô xoay người đi về phía tủ, rút quần áo ra đi vào phòng tắm.

Năng lực cảm ứng của thằng bé sao lại linh mẫn như vậy? Mình phải cẩn thận mới được, nếu không tiểu quỷ kia có khả năng sẽ phóng đại tình huống lên một trăm lần, mình phải càng chú ý khống chế hành vi phản ứng của bản thân mới được.

Tắm rửa sạch sẽ xong, cô lau tóc ướt đi vào phòng khách, không chỉ có Đồ Hạ Mĩ đang ngồi trên sofa, Đồ Đông Nhan cũng có mặt.

Cô đột nhiên thấy cảm tạ Lãnh Quân Dương dẫn Xuân Tuyết đi Paris, nếu không tình huống sẽ trở thành Tam nương dạy con. Cô tự giễu.

“Tâm tình sao rồi, muốn nói ra không?”. Đồ Hạ Mĩ không lãng phí chút thời gian nào, trực tiếp mở miệng hỏi.

Đồ Đông Nhan chỉ nhìn cô với vẻ mặt quan tâm.

“Không có”. Cô lắc lắc đầu. “Hôm nay muộn rồi, ngày mai còn phải đi làm, lần khác nói sau đi”.

“Nhưng không kể hết phiền não ra, hôm nay cậu ngủ được sao?”.

“Mỗi người đều có cách giải quyết khác nhau, của cậu là phải kể hết phiền não và áp lực ra thì mới sáng khoái, Thu Phong là phải tìm thứ gì đó dời đi sự chú ý của cậu ấy”. Đồ Đông Nhan ngăn Đồ Hạ Mĩ tiếp tục tìm tòi nghiên cứu, rồi mới quay đầu nhìn về phía Đồ Thu Phong. “Cho nên cậu mới thuê nhiều tiểu thuyết về nhà như vậy, mình nói đúng không?”.

Đồ Thu Phong gật đầu. “Điểm đó mình cũng biết, nhưng dời đi sự chú ý dù sao cũng chỉ là trị phần ngọn không trị phần gốc, cậu phải kể hết phiền não ra, vậy Đông Nhan và mình mới có cách giúp cậu giải quyết, tục ngữ không phải đã nói ‘Ba thợ giày thối còn hơn một Chư Cát Lượng’ sao?”. Đồ Hạ Mĩ vẻ mặt nghiêm túc.

“Hạ Mĩ, Thu Phong muốn nói tự nhiên sẽ kể cho chúng ta nghe, cậu đừng ép cậu ấy”. Đồ Đông Nhan giải vây cho bạn tốt.

“Nhưng cậu ấy mà không nói gì cả, đêm nay mình sẽ mất ngủ”. Đồ Hạ Mĩ sầu não. “Đáng giận, sớm biết vậy mình đã về phòng, không phải nhìn thấy cậu ấy mang túi tiểu thuyết về nhà”.

“Có tiền cũng khó mua được ba chữ ‘sớm biết vậy’ đó, không phải sao?”. Đồ Thu Phong trêu.

“Còn giỡn được chắc không có gì nghiêm trọng đâu đúng không?”. Đồ Hạ Mĩ vẫn không chịu buông tha tiếp tục hỏi.

“Đại khái là vậy đi”. Đồ Thu Phong nhún vai.

“Thu Phong, cậu tính hại mình mất ngủ có phải không?”.

“Không sao cả, nếu cậu không ngủ được, mình sẽ cho cậu mượn tiểu thuyết”.

“Cậu đúng là đáng ghét, Đồ Thu Phong!”. Đồ Hạ Mĩ nhịn không được ném gối về phía cô.

Cô cười chụp lấy cái gối, thả về sofa. “Thật ra cũng không có gì, chỉ là công ty của mình sắp bị sát nhập, vô cùng có khả năng mình sẽ bị giảm biên chế mà thôi”. Cô lấp liếm.

“Cậu nói cái gì?!”. Đồ Hạ Mĩ trợn hai mắt.

“Thu Phong, cậu đang đùa với tụi mình đó hả?”. Đồ Đông Nhan hoài nghi hỏi.

“Mình cũng hy vọng mình đang đùa, nhưng mà mình không có”. Cô cười khổ.

“Nhưng cho dù công ty của cậu muốn giảm biên chế, cũng chưa đến lượt cậu bị đâu”. Đồ Đông Nhan khó hiểu lắc đầu, chỉ cần làm việc cùng Thu Phong, ông chủ của cô ấy sẽ biết cô ấy là một nhân viên giỏi hiếm có, ngoại trừ việc có hơi lười biếng, cô ấy thông minh, phản ứng nhanh nhạy, chân tay lanh lợi, tâm tư tính mẫn, còn là người đẹp.

“Thế giới này vốn không có gì là không thể”. Đồ Thu Phong lắc đầu.

“Nhưng mình vẫn cảm thấy không thể nào”.

“Công ty mới của mình chỉ cần giữ lại một thư ký, đây là sự thật”. Cô tiếp tục nói dối, lý do này chắc là hợp lý đi.

“Vậy người được giữ lại sẽ là cậu”. Đồ Hạ Mĩ tuyệt đối tin tưởng cô.

“Cơ may không lớn”. Cô nhún nhún vai. “Được rồi, mình đã nói hết phiền não của mình ra rồi, tối nay cậu cứ ngủ thật ngon đi”.

“Cậu đang nói móc mình đó hả? Như vậy bảo mình làm sao ngủ ngon?”. Đồ Hạ Mĩ tức giận trừng mắt liếc một cái.

“Tìm việc khác không phải chuyện một sớm một chiều, cho nên các cậu đừng nghĩ nhiều, cũng đừng lo lắng ình, dù sao chỉ cần có năng lực sẽ không sợ không tìm được việc khác, không phải sao?”. Cô không hề thấy buồn bã gì hết.

“Cậu nói đúng, nơi này không giữ cậu, sẽ có nơi khác giữ”. Đồ Hạ Mĩ đồng tình gật đầu. “Cho nên cậu cũng đừng nghĩ nhiều quá, đừng quá khổ sở, mình sẽ giúp cậu chú ý xem có ông chủ lớn nào thiếu thư ký không, cậu yên tâm”. Cô ấy an ủi cô.

Cô ấy là một nhân viên tiêu thụ xe ô tô, bán xe Benz, cho nên quen biết rất nhiều ông chủ lớn.

“Cảm ơn, công việc mới của mình phải nhờ cậu rồi”. Đồ Thu Phong mỉm cười.

“Cứ giao ình”. Đồ Hạ Mĩ vỗ ngực cam đoan.

Ba người hàn huyên một lúc nữa mới tan họp, Đồ Hạ Mĩ và Đồ Đông Nhan về phòng ngủ trước, Đồ Thu Phong ở lại phòng khách đọc tiểu thuyết quên đi chuyện không thoải mái.

Đêm càng lúc càng khuya, mí mắt của cô càng lúc càng nặng, cuối cùng khi ánh rạng đông hơi ló ở phía chân trời, cô mới lẳng lặng chìm vào mộng đẹp, đi vào giấc ngủ trên sofa phòng khách.

Hết chương 3.

4. Chương 4

Trong phòng họp xấu hổ trầm tĩnh, ánh mắt mọi người cùng đồng thời nhìn về phía người tìm không thấy tư liệu mà hoảng đến độ đầu đầy mồ hôi lạnh – Vương Diệc Đông, phó tổng giám đốc Hoàn Huy.

“Thực xin lỗi, Dịch tổng tài. Thư ký trước của tôi vừa từ chức, thư ký mới còn chưa hiểu hết tình huống, cho nên tư liệu chuẩn bị có chút quên, tôi lập tức gọi điện thoại kêu cô ấy về sơ đồ lại đây”. Xác định tư liệu pháp lý bị thiếu, Vương Diệc Đông vẻ mặt thật có lỗi đứng dậy nói, rời khỏi chỗ ngồi đi gọi điện thoại.

“Xin lỗi, cậu ấy mà thiếu Thu Phong giống như thiếu hai tay vậy. Chúng ta cứ thảo luận sự kiện tiếp theo đi”. Tổng giám đốc Hoàn Huy – Vương Sĩ Thăng thay mặt em trai giải thích với Dịch Ngạo Dương.

“Thiếu Thu Phong?”. Dịch Ngạo Dương thông thả nhìn về phía ông ta.

“Thư ký của cậu ấy”. Vương Sĩ Thăng nói.

“Cô ấy từ chức lúc nào?”. Anh không thể ngăn mình mở miệng hỏi.

“Hình như tháng trước. Ai, Đồ Thu Phong là thư ký tốt có khả năng, tuy rằng bằng cấp hơi thấp, nhưng năng lực so với sinh viên, thậm chí thạc sĩ còn tốt hơn. Nghe nói cô ấy muốn từ chức, tôi cũng thấy đáng tiếc”.

“Vì sao cô ấy muốn từ chức?”.

“Cái này tôi không rõ lắm”.

Dịch Ngạo Dương đột nhiên cảm giác được một trận phần nộ, còn có một cổ buồn bực nói không nên lời. Cô ta từ chức? Trước khi anh có cơ hội đuổi việc cô ta? Trong óc đột nhiên hiện lên gì đó, anh hoài nghi nhìn về phía Vương Sĩ Thăng.

“Vương tổng, ông vừa mới nói cô ấy bằng cấp thấp, không phải cô ấy tốt nghiệp đại học sao?”. Nếu anh nhớ không lầm, năm đó cô ấy đang học năm nhất đại học ở Đài Loan.

“Không phải đâu, cô ấy chỉ tốt nghiệp chuyên khoa thôi”. Vương Sĩ Thăng do dự trả lời, ngẩng đầu vừa vặn gặp Vương Diệc Đông đi vào, liền hỏi. “Diệc Đông, Thu Phong tốt nghiệp chuyên khoa, không phải tốt nghiệp đại học, anh nhớ không lầm chứ?”.

“Đúng vậy”. Vương Diệc Đông gật đầu. “Sao thế?”.

“Không có gì, Dịch tổng tài không tin thư ký của chú chỉ mới tốt nghiệp chuyên khoa”.

“Thu Phong tuy chỉ tốt nghiệp chuyên khoa, nhưng năng lực tuyệt đối không thua sinh viên đã qua đào tạo, thậm chí thạc sĩ cũng không bằng cô ấy”. Vương Diệc Đông khen ngợi ái tướng của mình không ngớt.

“Anh cũng vừa mới nói y như vậy”. Vương Sĩ Thăng nhin không được cười nói.

“Cho nên cô ấy thật sự không có bằng đại học? Đã xảy ra chuyện gì?”. Về mặt Dịch Ngạo Dương khiếp sợ hỏi.

Hai anh em họ Vương khó hiểu nhìn anh, cảm thấy phản ứng của anh có chút kì quái.

“Dịch tổng tài?”.

“Vì sao cô ấy lại từ chức, dùng lý do gì để từ chức?”. Anh đột nhiên nhìn về phía Vương Diệc Đông, nồn nóng trầm giọng hỏi.

“Tôi không rõ lắm, nhưng hình như liên quan đến việc chuyển nhà của cô ấy”. Mặc dù có điểm tò mò với phản ứng quái của anh, Vương Diệc Đông vẫn trả lời vấn đề.

“Chuyển nhà?”. Ngực như mới bị người khác hung hăng đập một cước, huyết sắc trên mặt Dịch Ngạo Dương mất hết.

Vì sao cô ấy muốn chuyển nhà? Muốn chuyển đi đâu? Cô ấy làm vậy mục đích là vì muốn tránh né mình, thoát khỏi mình, để mình vĩnh viễn không thể tìm thấy cô ấy nữa sao? Mình không cho phép! Tuyệt đối không cho phép!

“Cho tôi địa chỉ của cô ấy”. Anh bỗng hoảng hốt kêu lên.

“Cái gì?”. Vương Diệc Đông ngây ra.

“Cho tôi địa chỉ hiện tại của Đồ Thu Phong, cho tôi địa chỉ của cô ấy”.

“Dịch tổng tài?”.

“Nhanh một chút!”.

Lấy được địa chỉ của cô, Dịch Ngạo Dương lập tức quăng hội nghị lại cho cấp dưới tiến hành, không để ý tới ánh mắt hoài nghi của người khác, lao như gió xoáy ra khỏi công ty, lần theo địa chỉ trên giấy lái xe như bão táp một đường tiến tới.

Cô dừng nghĩ muốn rời khỏi anh như vậy, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Bảy năm trước cô đã nhục nhã anh một lần, bảy năm sau còn muốn tổn thương anh lần nữa, tra tấn anh lần nữa sao?

Bảy năm trước cô nói anh chơi bởi lêu lổng, không có công việc làm cô chịu không nổi, mà nay khi anh đã có hết thấy đủ để cô ngẩng đầu ưỡn ngực, sao cô vẫn khinh thường anh, thậm chí còn muốn rời bỏ anh?

Cô thật đáng giận, rốt cuộc phải tra tấn anh đến chừng nào mới vừa lòng?

Tuy rằng anh hận cô, nhưng càng hận chính mình hơn, không hiểu vì sao bản thân lại không quên được cô, vì sao vừa nghe nói cô muốn chuyển nhà liền hoang mang lo sợ như vậy?

Chẳng lẽ anh còn yêu cô?

Đúng rồi, anh sớm nên thừa nhận, không nên vì lòng tự tôn quá đáng mà tự dối lòng.

Bảy năm trước, vì tự tôn đã không dám công nhận mọi lời cô nói đều là sự thật, mới thẹn quá hóa giận mà rời bỏ cô đi, hơn nữa còn cố gắng xông pha sự nghiệp một phen, chỉ để làm cho cô nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Vì hận lời cô nói, thúc đẩy anh đi lên, nhưng nay ngẫm lại, anh có thể có được thành tựu hôm nay, ít nhất có một nửa là nhờ công của cô, vì năm đó nếu không có lời cảnh tỉnh của cô, hôm nay vô cùng có khả năng anh vẫn là một kẻ trà đên đưa tay cơm đến há mồm, một đại thiếu gia không biết khó khăn gian khổ, chỉ biết vòi tiền cha mẹ.

Nếu cô thật sự đã chuyển chỗ ở, vậy anh phải làm sao bây giờ?

Ngoặt vào đường tắt lái xe taxi đã chỉ, anh thả chậm tốc độ xe nhìn tên từng nhà, cuối cùng tìm được địa chỉ trên trang giấy. Anh dừng xe ven đường, đi ba bước chạy hết hai bước đến trước một nhà trọ cũ kỹ, đưa tay ấn chuông cửa.

Ngực anh đập phồng hoảng loạn, cảm thấy cực kì khấn trương và sợ hãi. Anh tới quá muộn sao? Cô ấy đã chuyển đi rồi sao?

Làm ơn, ông trời, đừng tàn nhẫn với tôi vậy chứ. Anh lại lo âu định đưa tay ấn chuông lần nữa –

“Chú muốn tìm ai?”.

Tiếng nói vang lên thình lình làm anh quay đầu lại, cúi xuống mới thấy được nơi phát ra tiếng, đó là một – à không, bốn bé trai mặc đồng phục tiểu học, trong đó có một cặp song sinh, còn có một cậu bé nhìn quen đến nỗi làm hai mắt anh trở ra, huyết sắc trên mặt mất hết.

“Hạo Lôì cậu xem, chú ấy không phải nhìn rất giống cậu sao?”. Một cậu bé kinh ngạc kêu lên.

Nhất thời tám đôi mắt nhìn chăm chăm vào mặt anh, nhưng Dịch Ngạo Dương không thể nhúc nhích, ngay cả nháy mắt cũng không làm được.

Anh rất khiếp sợ và cũng quá kinh hách, hết thấy quá đột ngột, làm anh không biết phản ứng ra sao.

Đó là con anh, không hề nghi ngờ gì nữa, vì bộ dạng bọn họ thật sự quá giống nhau!

Hai hốc mắt anh không thể kiềm chế được nóng lên, cánh tay vừa giơ bắt tri bắt giác đóng băng giữa không trung, khổng chế không được run run.

“Hạo Lôì, chú ấy bị dọa ngây người”. Đồ Hạo Đình nhếch nhếch khóe miệng.

“Xem ra dì Thu Phong hình như không nói cho chú ấy biết sự tồn tại của cậu”. Đồ Hạo Anh có chút dăm chiêu nói.

Đồ Hạo Tế tò mò hỏi Đồ Hạo Lôì. “Cậu thấy chú ấy thế nào?”.

“Tớ thấy ba của Hạo Vân cao hơn”. Đồ Hạo Đình xen vào phát biểu ý kiến.

“Chú Lãnh là người ngoại quốc, đương nhiên cao hơn”. Đồ Hạo Tế nói.

Đồ Hạo Đình không đồng ý bữu môi. “Ai nói người ngoại quốc nhất định sẽ cao, tớ nhìn qua nhiều người rồi, cậu cũng nhìn rồi đó thôi?”.

“Đó chỉ là số ít mà thôi, căn cứ số liệu mà nói, người ngoại quốc đều có thân hình to cao hơn người phương Đông chúng ta”. Đã trải qua nghiên cứu rồi.

“Đó là hiện tại, sau này không ai biết được. Căn cứ số liệu, người Đài Loan và người Nhật Bản đều có dấu hiệu cao lên hằng năm, một ngày nào đó người phương Đông chúng ta sẽ cao hơn cả người ngoại quốc”. Cậu không chịu thua cãi lại.

“Đó là tương lai, mà tớ đang nói hiện tại chứ bộ”.

Hai cậu bé trước mặt người một lời ta một lời cãi qua cãi lại, làm cho Dịch Ngạo Dương đột nhiên có cảm giác mình vừa lạc vào vương quốc người lùn. Anh nhìn đồng phục tiểu học trên người chúng, nhận không được hoài nghi chúng thật là học sinh tiểu học sao?

“Chú là ba con sao?”. Đồ Hạo Lôi lần đầu mở miệng, trong giọng nói không có ngạc nhiên, e lệ hay phần nộ, v.v..., chỉ thấy kì lạ.

Dịch Ngạo Dương lập tức dời tầm mắt xuống mặt con, ý muốn khóc mới tản đi giờ lại đọng đầy mắt, anh miễn cưỡng khống chế không cho nước mắt chảy ra, vẻ mặt cực kỳ kích động và khấn trương.

“Nếu mẹ con tên là Đồ Thu Phong, thì đúng vậy, ba là ba con”. Anh nhìn không chuyển mắt thằng bé, khàn khàn trả lời.

“Chú kết hôn rồi sao?”. Đồ Hạo Lôi cực kỳ nghiêm túc hỏi.

“Không, không có”. Anh lắc đầu.

“Từng kết hôn rồi?”.

“Chưa từng”.

“Vậy hoặc là chú không thương mẹ con, hoặc mẹ con không thương chú, nên con mới sinh ra với thân phận không có cha nha?”. Đồ Hạo Lôi nhìn anh không chớp mắt.

Cậu bé nói rất thoải mái, nhưng Dịch Ngạo Dương như mới bị người ta đột ngột chém một đao. Trên mặt anh tràn đầy khiếp sợ và đau lòng, cảm xúc đau thương lại tràn đầy hai mắt anh. Anh ngồi xổm xuống, quỳ một gối trước mặt con.

“Ba yêu mẹ con, mẹ con cũng yêu ba”. Anh khàn khàn nói. “Chúng ta vì hiểu lầm mà tách ra, lúc tách ra ba cũng không biết trong bụng mẹ con đã có con. Nếu biết, ba sẽ không rời đi, hơn nữa sẽ kết hôn với mẹ con, cho con một gia đình đầy đủ, còn có một người ba yêu thương cưng chiều con nhất thế giới”.

Đồ Hạo Lôi trầm mặc nhìn anh, giống như đang đánh giá lời nói của anh có đáng tin hay không.

“Hạo Lôi, sao cậu không nói lời nào như cảm điếc vậy?”. Đồ Hạo Tế nhận không được thúc bần một cái.

Lúc trước khi chú Lãnh xuất hiện, bọn họ tuy rằng chưa nói ra miệng, nhưng đều hâm mộ Hạo Vân có ba. Nay Hạo Lôi cũng có ba xuất hiện như chú Lãnh vậy, Hạo Lôi ắt hẳn phải cao hứng hơn bất luận kẻ nào chứ, sao lại phản ứng lạnh nhạt vậy?

“Cậu mới là cảm điếc”. Đồ Hạo Lôi tức giận liếc một cái.

“Không phải cảm điếc sao không nói gì? Không phải cậu vẫn hâm mộ Hạo Vân có ba sao? Bây giờ – ”.

“Tớ không có hâm mộ, người hâm mộ là cậu mới đúng!”.

“Mới là lạ, cậu rõ ràng cũng rất hâm mộ, so với tớ còn hâm mộ hơn!”.

Cậu tức giận nói. “Đồ Hạo Tế, cậu còn nói nữa tớ sẽ đánh cậu đó!”.

“Đến đây, tớ không sợ, hơn nữa cậu cũng không đánh lại tớ”.

“Thử xem!”. Đồ Hạo Lôi đột nhiên quát to một tiếng, liền xông về phía cậu bé kia.

Động tác của cậu rất nhanh, nhưng Dịch Ngạo Dương đã sớm đề phòng nên ra tay còn nhanh hơn, đuổi ra liền dễ dàng nhắc bổng cậu lên, ôm ở trước ngực.

“Không được đánh nhau”. Giọng anh không hề nhấn mạnh, nhưng ngữ khí nghiêm túc cùng cái nhíu mày đã khiến bốn cậu bé ý thức được uy nghiêm của người cha, không dám làm gì thêm.

Hai chân Đồ Hạo Lôi nhẹ hẫng, lần đầu tiên cậu biết được cảm giác được người ta bế bổng giữa không trung – đương nhiên khi còn là trẻ con thì không tính. Loại cảm giác vừa mới mẻ vừa thần kỳ này thật hưng phấn, còn làm cậu thấy sống mũi cay cay.

Cậu cau cái mũi, ngấm lại, là lúc nên gọi một tiếng.

“Hi, ba”.

Dịch Ngạo Dương kích động thiếu chút nữa nói không nên lời, nước mắt muốn bỏng mắt, mơ hồ che đi tầm nhìn. Con của anh, trời ạ, anh đã có con trai!

“Hi, con”. Anh cố gắng nói ra lời, rồi mới gắt gao ôm con vào lòng, thẳng đến khi cảm xúc bình phục lại mới cúi người thả thẳng bé xuống đất. Anh và con bốn mắt nhìn nhau, kiên định nói. “Ba muốn gặp mẹ con”.

Đồ Thu Phong nằm trên giường gặm nhấm tiểu thuyết, nghe thấy phòng khách khẽ truyền đến tiếng mở cửa, quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên giường.

Giải lăm, trễ mười lăm phút.

Cô đưa tay úp cuốn tiểu thuyết lên giường, đứng dậy ra khỏi phòng.

“Mấy con về trễ mười lăm phút, có phải lại chạy tới chơi bộ cánh cứng vương –”. Cô trở hai mắt, ngừng bước.

Không có khả năng. Cô trừng mắt nhìn người lờ ra không thể xuất hiện trong này, cự tuyệt lắc lắc đầu.

“Chắc mình đọc tiểu thuyết đến mớ ngủ rồi, mình nhất định là đang nằm mơ. Đúng vậy, đây nhất định là mơ”. Cô thì thào tự nói với chính mình.

Nhắm mắt lại, ần ần hai bên thái dương, cô xoay người trở về phòng, vừa mới đi chưa được vài bước, đột nhiên quay đầu trừng bốn cái cặp sách trên tay anh.

Huyết sắc tức tức rút đi khỏi mặt cô, cô hoảng sợ phát hiện đây không phải là cơn ác mộng nữa, mà là sự thật. Anh ta đang đứng trong phòng khách nhà cô, hơn nữa trên tay còn cầm cặp sách của con.

Anh đột nhiên buông mấy cái cặp xuống, bước về phía cô.

“Đứng lại!”. Cô hoảng sợ kêu to ra tiếng, lại không thể ngăn anh dừng bước. Cô nhanh chóng xoay người muốn chạy trốn, giây tiếp theo phát hiện chính mình đã rơi vào lòng anh.

Ngực anh tiếp xúc với lưng cô, cánh tay quàng bên hông cô, hơi thở anh phả vào cổ, nhiệt độ cơ thể, hương vị của anh nháy mắt đã vây lấy cô, làm cô rơi vào lưới anh đã đan sẵn, không có chỗ trốn.

“Buông tay!”. Cả người cô cứng đờ kêu lên.

“Vì sao không nói cho anh biết?”.

Giọng anh ử dột khàn khàn, ần ần cái gì đó, nhưng cô cự tuyệt tìm tòi nghiên cứu.

“Tôi không biết anh đang nói gì, còn nữa, buông ra”. Cô lạnh lùng nói.

Dịch Ngạo Dương xoay cô lại, để cô đối mặt với mặt mình, rồi thông thả nói ra một cái tên. “Hạo Lôi”.

Đồ Thu Phong càng đơ người hơn nữa. Quả nhiên anh ta đã biết, nhưng chỉ cần cô sống chết không thừa nhận, thì anh ta làm gì được cô nào?

“Ai? Tôi căn bản chưa từng nghe qua tên này”. Cô nói dối.

“Vậy anh mang thằng bé đi nhé?”.

Mặt nạ bình tĩnh trong nháy mắt vỡ vụn rơi xuống, Đồ Thu Phong khiếp sợ phần nộ xông về phía anh, hai tay công kích anh, đánh anh liên tục.

“Anh dám?! Nó không phải con anh, nó là con tôi, nếu anh dám động vào một sợi lông tơ của thằng bé, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh, anh có nghe không? Anh là đồ khôn nạn đáng giận –”.

“Hạo Lôi là con anh”. Anh nắm lấy tay cô, muốn cô thừa nhận chuyện thật cả hai đều đã biết.

“Nó không phải!”.

“Gặp quỷ mới không phải, nó giống anh như đúc!”.

Một cảm giác sợ hãi nhanh chóng khuếch tán trong ngực Đồ Thu Phong, làm cô hít thở không thông. Anh ta đến tranh giành con với cô, hiện tại anh ta đã có hết thấy, tiền tài, quyền thế, địa vị, còn muốn giành cả đứa con duy nhất của cô.

Anh ta hận cô, đối với anh ta mà nói, cướp đoạt công việc của cô căn bản không thể làm anh ta xả được hận. Anh ta phải cướp cả người quan trọng nhất, người cô để ý nhất để có thể làm cô thống khổ cả đời, cho nên anh ta mới xuất hiện ở đây.

Cô dùng sức rút tay bị anh siết chặt về, nhanh chóng lùi về phía sau.

“Đi ra ngoài”.

“Chúng ta cần nói chuyện”.

“Cút đi!”. Cô hét lên. “Anh không có quyền làm như vậy, Hạo Lôi là con tôi, tôi tuyệt đối sẽ không giao nó cho anh, tuyệt đối không! Cút ra khỏi nhà tôi ngay, tên khốn này, cút đi!”. Cô thét chói tai, nắm chặt hai tay.

Dịch Ngạo Dương ngạc nhiên nhìn cô, trên mặt lại một lần nữa tràn ngập hoang mang, lập tức hiểu ra cô đang hiểu nhầm anh.

“Anh không phải đến để giành con với em”.

“Tôi không mắc mưu đâu”. Cô vẫn giữ bộ dáng sợ hãi hoảng hốt, một chút cũng không vì lời anh nói mà thả lỏng ra.

Anh trầm mặc nhìn cô, đột nhiên bình thường trở lại, vẻ mặt anh trở nên dịu dàng và tràn ngập xin lỗi.

“Thực xin lỗi”. Ngữ khí anh mềm nhẹ nói với cô. “Anh không biết em mang thai, nếu anh biết, anh sẽ không bao giờ rời xa em”.

Cô cứng đờ hết người trừng mắt nhìn anh, không nghĩ anh lại nói như vậy.

“Còn nữa, lần trước những lời anh nói với em ở đại sảnh, anh cũng muốn xin lỗi, đó không phải lời nói thiệt tình đâu, anh chỉ là...”. Anh chán ghét bản thân căn môi. “Anh không chỉ khốn nạn, mà còn là kẻ nhát gan. Anh không dám đối mặt với bản thân, sợ không chế không được lòng ham muốn em, yêu em, mới nói sẽ sa thải em”.

Đồ Thu Phong vẫn trừng mắt nhìn anh như trước, nhưng trên mặt mờ mịt. Anh ta rốt cuộc đang nói cái gì? Đến đây để làm gì?. “Vừa nãy ở hội nghị nghe nói em từ chức, còn nghe nói em muốn chuyển nhà, anh nhất thời khiếp sợ không nói nên lời, còn sợ tới mức hoang mang lo lắng, căn bản không có cách nào hợp tiếp”. Anh thừa nhận. “Anh nghĩ đến việc em chuyển tới nơi anh không thể tìm thấy, tưởng tượng thế giới của anh không có em, loại cảm giác này...”.

Anh không tự chủ được run lên một chút, tay ôm lấy mặt, nhìn về phía cô, trong mắt ngoại trừ thâm tình và yêu thương, không còn gì khác.

“Anh vẫn yêu em như trước, Thu Phong”. Anh không chuyển mắt ngóng nhìn cô, trầm giọng thông báo. “Em có chấp nhận cho chúng ta một cơ hội nữa, để con chúng ta có được một mái nhà đầy đủ không?”.

Nghe vậy, Đồ Thu Phong không biết làm sao, phải bất thành linh tiêu hóa hết thấy, tự hỏi anh ta nói có bao nhiêu phần là chân thật, hay đây chỉ là kế hoãn binh để anh ta đoạt con với cô, để anh ta có được phần thắng lớn nhất?

“Tôi cần suy nghĩ một chút”. Cô cuối cùng cũng mở miệng nói với anh.

“Anh có thể tin đây không phải chiến thuật em tranh thủ kéo dài thời gian để dọn nhà đi nơi khác chứ?”. Anh cần xác định điểm đó.

“Rốt cuộc là ai nói với anh tôi muốn chuyển nhà?”. Đồ Thu Phong nhin không được nhú mày.

“Vương Diệc Đông”.

“Phó tổng?”. Cô hơi ngậy người, đột nhiên nhớ tới hình như chuyển nhà là lý do cô viết trên đơn xin nghỉ việc. Cô lắc đầu. “Đó chỉ là lý do tôi dùng để từ chức, tôi không có chuyển nhà đi đâu hết”.

“Làm sao biết được em không gạt anh?”.

Cô liếc anh. “Tôi nói là nói thật, tin hay không tùy anh”.

Nhìn cô trong chốc lát, Dịch Ngạo Dương quay đầu nhìn về bốn phía. “Gian nhà trọ này hình như có rất nhiều phòng, trừ em ra, còn ai ở chung nữa?”.

“Anh hỏi làm gì?”. Cô hoài nghi.

“Tò mò thôi. Vừa rồi đi cùng với Hạo Lô còn có ba cậu bé khác, hình như cũng ở chung với hai mẹ con em”.

“Chúng là con của Hạ Mĩ và Đông Nhan, ở chung với tụi tôi”. Cô hơi do dự một chút mới trả lời.

“Hạ Mĩ và Đông Nhan? Vậy Xuân Tuyết đâu? Nếu anh nhớ không nhầm thì em còn một người chị em nữa tên Xuân Tuyết mới đúng, cô ấy không ở cùng em sao?”. Anh tò mò hỏi.

Không nghĩ tới anh vẫn nhớ rõ tên Xuân Tuyết, Thu Phong có điểm hơi cảm động, không còn đối địch, phòng bị anh theo bản năng nữa. “Cô ấy kết hôn rồi, hiện tại sống cùng chồng và con ở Paris”.

“Vậy nhất định em rất nhớ cô ấy”. Anh nhìn cô nói. “Trước kia lúc nào em cũng nói với anh, em căn bản không thể tưởng tượng được phải xa cách họ, cho nên sau khi chúng ta kết hôn, em hy vọng trong nhà phải chuẩn bị cả ba căn phòng để cho các cô ấy ở. Để trước khi các cô ấy kết hôn, em còn có thể ở chung với họ. Sau khi kết hôn, vẫn mong được cùng nhau chung sống một nhà”.

“Không nghĩ tới anh còn nhớ rõ vậy”. Cô cúi đầu.

“Mọi thứ về em, anh đều không thể quên”.

“Có thể thấy bảy năm vừa qua, anh nhất định rất hận tôi”. Cô tự giễu nói.

“Chỉ có hận mới cho anh động lực”. Anh trầm mặc một chút nói. “Nếu thừa nhận đó là yêu mà không phải hận, anh nhất định sẽ đáp máy bay về Đài Loan ngay ngày đầu tiên trở lại Mỹ, để về bên em”. Một chút, về mặt anh trở nên tối tăm. “Có lẽ lúc trước anh nên làm vậy mới đúng, nếu thế, em sẽ không phải nuôi con chúng ta một mình, còn bỏ cả cơ hội học đại học”.

Đồ Thu Phong đột nhiên phát hiện lòng mình bắt đầu dao động, nhưng cô không thể khinh địch buông khí giới đầu hàng nhanh như vậy được, cho dù anh đối với cô có thật tâm đi nữa cũng vậy, ít nhất anh ta phải trả giá gì đó, bù lại bảy năm qua cô đã phải khổ sở nuôi nấng con, vậy tâm lý cô mới có thể cân bằng trở lại.

Cô hít một hơi, hạ quyết tâm.

“Chuyện quá khứ cũng đừng nhắc lại. Anh cần phải đi, mà tôi cũng phải kiếm mấy tiểu quỷ kia về nhà”. Cô tiến khách.

“Em biết chúng đi đâu?”. Anh nhú mày hỏi.

“Chỗ máy chơi game bọ cánh cứng vương giả”. Cô không hề nghĩ ngợi đáp ngay, rồi mới trừng mắt liếc anh một cái. “Anh cho chúng bao nhiêu tiền? Sau này không cho phép anh tùy tiện cho tiền mấy đứa nhỏ, nghe thấy không?”.

Hết chương 4.

5. Chương 5

Phòng khách nhà họ Đồ, không khí có điểm không không chế được lại có điểm buồn cười, Đồ Thu Phong giờ cái vĩ đập ruồi hình bàn tay lên đuổi loạn theo chục túm lấy đứa con Đồ Hạo Lô, Đồ Hạo Đình và ba

tiểu quỷ còn lại dựa vào tường, làm như không thấy gì tiếp tục thảo luận tình tiết của bộ cánh cứng vương giả chúng mới thu thập, giọng đối thoại của hai mẹ con càng lúc càng lớn, giọng thảo luận của chúng cũng lớn theo cho cân bằng.

Đồ Thu Phong thực ra không tức giận lắm, chỉ là hờn dỗi, không phát tiết ra sẽ rất thống khổ mà thôi.

Đứa con phản chiến, phản bội, ngay cả một câu cũng chưa hỏi liền chấp nhận ba nó vô điều kiện này, cô tức anh ách trong bụng.

Tên tiểu tử thối này thậm chí chưa hỏi qua cô một tiếng, cô lúc trước một mình sinh hạ ra nó, một mình nuôi nấng nó, còn ba nó đáng lẽ phải giúp đỡ thì ở đâu hả? Kết quả Dịch Ngạo Dương vừa xuất hiện, nó liền chấp nhận người cha nó hoàn toàn không biết gì một cách vô điều kiện, làm người khổ sở dường dục nó mà không đánh nó một cái, cô cảm thấy rất khó chịu.

“Tiểu tử thối, con bất hiếu, kẻ địch tập kích con cũng không đánh tiếng ẹ tránh né, đã vậy còn bỏ mặt mẹ chạy đi chơi điện tử. Con đứng lại đó ẹ, có nghe không?”. Cô vung tay lên đập loạn xạ, vừa đuổi vừa mắng.

“Đó rõ ràng là ba con, không phải kẻ địch nha”. Đồ Hạo Lôi vừa trốn vừa nói.

“Mẹ nói anh ta là kẻ địch thì đó chính là kẻ địch!”.

“Cái này căn bản không có đạo lý”. Cậu bé chạy đến sofa, cúi qua bàn trà tránh né mẹ truy kích.

“Con còn dám tranh luận với mẹ, con đứng lại đó ẹ, không cho phép chạy nữa!”. Cô dùng chân hai tay chống thắt lưng thét ra lệnh.

“Con đâu phải ngu ngốc, không chạy sẽ bị mẹ đánh”. Cậu quay đầu nói, thấy mẹ ngừng cũng ngừng theo, thấy mẹ vừa cử động cũng lật đật bỏ chạy trước.

“Tiểu tử thối này, con bất hiếu, con đứng lại đó ẹ!”.

“Vậy mẹ đáp ứng không được đánh con”.

“Đừng hòng, đứng lại ẹ!”.

Đứng ngoài cửa đã nghe trong phòng có tiếng cãi nhau, Đồ Đông Nhan dùng chìa khóa mở cửa, đẩy cửa ra nhìn cảnh rầm rộ người đuổi theo người, rồi mới chuyển mắt nhìn ba tiểu quỷ ngồi dựa vào tường.

“Xảy ra chuyện gì?”. Cô vừa mới đóng cửa lại, đi về phía bọn trẻ hỏi.

“Ba của Hạo Lôi xuất hiện, nhưng dì Thu Phong lại nói chú ấy là kẻ địch”. Đồ Hạo Tế khẩn cấp giành nói trước.

“Cái gì?”. Đồ Đông Nhan sững sốt ngây ngốc một chút.

“Mẹ, ba của Hạo Lôi rất giống bạn ấy, giống như Hạo Vân với chú Lãnh cũng rất giống nhau”. Đồ Hạo Đình ngẩng đầu nói với mẹ, do dự một chút nhin không được hỏi. “Mẹ, mẹ cảm thấy con với ba có giống nhau không?”.

Đồ Đông Nhan cứng đờ cả người, thông thả quay đầu nhìn về phía con, lại không biết nên trả lời vấn đề của thằng bé thế nào. May mắn, Đồ Hạo Lôi đột nhiên chui vào lòng cô tị nạn.

“Dì Đông Nhan, cứu mạng nha!”.

Cô theo phản xạ ôm lấy cháu, ngẩng đầu đã thấy Thu Phong mặt đỏ thở hỗn hển đuổi theo nó chạy đến trước mặt cô, còn phải đứng lại thở lấy hơi hai ngụm, mới nói nên lời được.

“Đồ Hạo Lôi, con đứng lại đó! Trốn sau lưng phụ nữ là dạng đàn ông nào hả?”. Cô hét lớn tiếng, chợt nghe con lẩm bẩm đáp lại –

“Con có phải đàn ông đâu, con chỉ là trẻ con, là một cậu bé thôi”.

Đồ Đông Nhan bật cười, hai mẹ con này đúng là một cặp đở hơi trong nhà.

“Được rồi, Thu Phong”. Cô cười nói, vòng tay đoạt lấy cái vĩ đập ruồi hình bàn tay đang lăm lăm giơ lên của cô ấy, mới nói. “Tâm tình cậu không tốt, không nên trút giận lên con nhỏ nha”.

“Tâm tình mình làm sao lại không tốt?”. Đồ Thu Phong chu miệng nói.

“Đúng rồi, mẹ không phải tâm tình không tốt, chỉ là ghen tị ba hôn con mà không hôn mẹ mà thôi”. Thấy cái vỉ đập ruồi trên tay mẹ đã bị dỉ Đông Nhan tịch thu, Đồ Hạo Lôi yên tâm nhô đầu ra hỏi.

Đáng tiếc cậu yên tâm quá sớm, đã quên mẹ còn một tuyệt chiêu.

“Đồ Hạo Lôi, con nói cái gì?”.

Một cái cùi chỏ gõ lên đầu, đau đến nỗi cậu lão đảo lù về sau ba bước.

Xoa xoa chỗ đau, cậu mãnh liệt trừng mắt nhìn mẹ, vẫn nhịn không được lẩm bẩm cãi lại. “Con nói sai sao, nói cách khác là sao mẹ còn tức ba, còn nói ba là người xấu?”.

“Con còn nói!”.

Đồ Thu Phong đưa tay lên làm bộ sắp ột cùi chỏ nữa, Đồ Hạo Lôi lập tức nhanh tay lẹ mắt bỏ chạy, nhanh như chớp đã chạy vào phòng học của bốn cậu bé, rầm một cái đóng chặt cửa lại.

“Đứa con bất hiếu”. Đồ Thu Phong nhìn cửa phòng đóng lại nói.

“Hiện tại tâm tình thế nào, Thu Phong? Có muốn nói chuyện không?”. Đồ Đông Nhan quan tâm ngóng nhìn cô.

Đồ Thu Phong quay đầu về sau nhìn cô ấy một cái, cười khổ, lại khẽ thở dài.

“Mình không biết”. Cô nói thật. “Nhưng mình sẽ trả lời câu hỏi của cậu khi chuẩn bị bữa tối, dù sao mình cũng cần nghe suy nghĩ của cậu một chút. Cậu thay quần áo trước đi”.

Đồ Đông Nhan gật đầu, quay người về phòng thay quần áo, còn Đồ Thu Phong đi vào phòng bếp.

Chín giờ bốn mươi lăm phút, Đồ Thu Phong và Đồ Đông Nhan cùng ngồi trong phòng khách, mấy đứa nhỏ đã bị hai người xua vào phòng đi ngủ, Đồ Hạ Mĩ đang tắm, trước khi vào phòng tắm đã đặc biệt ra lệnh cho hai cô phải chờ cô ấy ra mới được bắt đầu thảo luận.

Bốn chị em các cô vẫn là một nhóm ăn ý, tuyệt đối không chủ động quan tâm hỏi han đến ba của mấy đứa nhỏ, cho nên bảy năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có các cô mới là người biết. Nhưng một khi có người đồng ý công khai chuyện cho những người khác biết, các cô cũng sẽ không khách khí, tuyệt đối truy ra nguyên nhân cuối cùng mới bằng lòng.

Đồ Hạ Mĩ gia nhập khi các cô đã nấu bữa tối được một nửa, vì cô không ngừng đặt câu hỏi nên Đồ Thu Phong phải kể lại từ đầu khoảng thời gian khi cô và Ngạo Dương yêu nhau lúc trước. Nhưng Đồ Hạ Mĩ không hề có tính nhẫn nại, cá tính lại dễ xúc động, cho nên không đợi cô nói xong sự kiện A đã ngắt lời nhảy qua sự kiện B mà hỏi, cứ thế dù Đông Nhan không muốn biết nhiều cũng thành biết nhiều.

Bữa tối, các cô không hện mà cùng ngừng hết không nói tiếp, vì có mấy đứa trẻ bên người nên không cách nào nói được. Thẳng đến khi bọn chúng đều đã lên giường, các cô mới nói tiếp.

“Tốt lắm, chúng ta cuối cùng cũng có thể ngồi xuống nói chuyện cho hết”. Đồ Đông Nhan trêu chọc, nhìn về mặt Đồ Thu Phong thận trọng và căng thẳng. “Các cậu thật sự không chỉ mền nhau, mà còn đính hôn?”.

“Hạ Mĩ không phải nói nhất định phải chờ cậu ấy sao?”. Đồ Thu Phong quay đầu nhìn thoáng trong phòng tắm.

“Có vài vấn đề mình muốn biết trước, có cậu ấy mình căn bản không có cơ hội lên tiếng”. Đồ Đông Nhan lắc đầu nói, trên mặt biểu tình vô lực.

Đồ Thu Phong gật gù đầu, hiểu ý cô. “Nếu tính chuyện anh ta đưa nhẫn ình là đính hôn thì đúng là mình đã đính hôn”.

“Không phải chỉ cần mang nhẫn anh ta đưa thì đã kêu là đính hôn, mà là anh ta từng mở miệng cầu hôn với cậu, cậu cũng chính mồm đáp ứng anh ta rồi anh ta đưa nhẫn cho cậu, vậy mới tính”. Cô ấy sửa đúng cô.

“Ừm”.

“Ừm cái gì?”.

“Ừm, mình biết rồi”. Đồ Thu Phong lười biếng nói.

Đồ Đông Nhan nhin không được liếc cái xem thường. “Không cần nói ỉnh biết cậu buồn ngủ?”.

Nhìn cô ấy một cái, cô lắc đầu.

Đồ Đông Nhan trở lại chuyện chính. “Cậu nói các cậu vì anh ta không chịu đi tìm việc làm mà chia tay?”.

“Không phải, vì anh ta cho rằng mình ái mộ hư vinh, một lòng thầm muốn gả cho tổng tài làm phu nhân mà bỏ mình đi”.

“Vậy anh ta là đồ ngốc, nếu thật cậu ái mộ hư vinh hám làm giàu, thì lúc trước đã không đáp ứng lời cầu hôn của anh, anh ta chẳng lẽ không nghĩ tới điểm này sao?”.

“Mình không biết, nhưng nhà anh ta rất có tiền, cho nên cũng có khả năng anh ta cho rằng mình đáp ứng lời cầu hôn của anh ta vì tiền của nhà anh ta cũng nên”.

“Nếu chỉ vì tiền của nhà anh ta, thì cậu còn làm mấy chuyện làm phật lòng anh ta như thế này làm, thay vì bắt anh ta đi tìm việc, sao không kêu anh ta gọi cha mẹ xin tiền có hơn không? Thu Phong, nhất định khi ấy cậu rất yêu anh ta có đúng không?”.

Đồ Thu Phong nhún vai từ chối cho ý kiến.

“Nhất định là cậu rất yêu anh ta”. Trong giọng nói của Đồ Đông Nhan càng nhiều phần khẳng định.

“Cái gì, ai yêu ai?”. Đồ Hạ Mĩ đột nhiên đẩy cửa phòng tắm đi ra, nhìn hai cô hỏi, lập tức trợn mắt kêu to. “Các cậu không đợi mình!”.

“Tụi mình còn chưa nói gì hết”. Đồ Đông Nhan lắc đầu.

“Mới là lạ! Vậy hai cậu vừa nói ai yêu ai?”.

Đồ Hạ Mĩ không tin hai cô, với tay tắt đèn trong phòng tắm, đi đến trước mặt hai cô, uốn éo cái miệng, nháy mắt đã ngồi chen vào giữa hai người.

“Mình nói Thu Phong nhất định rất yêu anh ta”. Đồ Đông Nhan dịch sang một bên, để hai người kia ngồi thoải mái một chút.

“Đó là đương nhiên, bằng không sao cậu ấy lại đáp ứng lời cầu hôn của anh ta”. Đồ Hạ Mĩ trả lời, rồi quay đầu liếc chị em tốt của mình một cái. “Mình nói đúng hay sai?”.

Đồ Thu Phong nhún vai, không nhìn vào mặt cô ấy mà trả lời.

Nhưng Đồ Hạ Mĩ cũng không để ý, vì hiện tại cô không hứng thú với quá khứ của Thu Phong nữa, mà là hiện tại kia.

“Thu Phong, cậu thấy sao?”. Vắt khăn lau tóc trên vai, cô khẩn cấp hỏi.

“Cái gì sao?”. Đồ Thu Phong không chút hứng thú nhìn cô một cái.

“Bảy năm không thấy, giờ lại chạm mặt tình cũ có cảm giác gì? Không phải cậu vẫn thấy bộ dạng anh ta vẫn đẹp trai ngồi ngồi, cảm thấy đến gần anh ta là mặt đỏ tím đập, thậm chí mơ màng trong đầu? Cậu không phải vẫn đang thích anh ta, vẫn đang yêu anh ta đó chứ?”.

May mà cô đã quen Hạ Mĩ hai mươi lăm năm, đã quá quen với cách nói chuyện của cô ấy, nếu không bị cô ấy hỏi liên tiếp như nã pháo vào đầu thế này, cô không banh đầu mới là lạ. Đồ Thu Phong nhẹ thở một ngụm khí.

“Cậu đừng thở dài, nhanh trả lời vấn đề của mình”.

“Mình không có thở dài, mình đang lấy hơi”.

“Mặc kệ cậu thở dài hay lấy hơi, trả lời vấn đề của mình đi”. Cô ấy nhìn với vẻ mặt chờ đợi.

Cô cúi đầu nhìn sàn nhà, như đang suy tư nên trả lời vấn đề của cô ấy thế nào, nhưng Đồ Hạ Mĩ không kiên nhẫn chờ đợi cô được.

“Như thế nào? Như thế nào? Như thế nào?”. Cô ấy không ngừng thúc giục.

“Không biết”. Cô cuối cùng cũng mở miệng trả lời.

Mặt mày Đồ Hạ Mĩ nháy mắt đã biến thành một đường. “Cái gì không biết? Nhất định là có cảm giác. Anh ta hiện tại vừa oai phong vừa thành thực, gặp lại anh ta lần đầu chẳng lẽ cậu không so sánh anh ta với ngày xưa sao? Không có khả năng cậu không có cảm giác gì”.

“Khiếp sợ có tính là một cảm giác không?”.

“Này!”.

Đồ Thu Phong đột nhiên thở dài hơi thườn thượt, vẻ mặt u buồn rồi rầm và mờ mịt nhìn nhóm chị em, bộ dáng bất lực, làm cho Đồ Hạ Mĩ cá tính nóng nảy bất giác im bật, còn Đồ Đông Nhan thì cau mày lo lắng.

“Thu Phong.....”.

“Làm sao bây giờ?”. Cô thấp giọng hỏi. “Mình nhận không ra anh ta buổi chiều nay có mấy phần là thành thật, mình nên tin tưởng anh ta, hay vẫn cự tuyệt anh ta?”.

“Buổi chiều anh ta nói gì với cậu?”. Đồ Đông Nhan nhẹ nhàng hỏi.

“Anh ta nói hy vọng mình có thể cho cả hai một cơ hội, để Hạo Lô có được một gia đình đầy đủ. Anh ta nói anh ta vẫn yêu mình”. “Anh ta nói với cậu như vậy? Thật tốt quá, Thu Phong! Không nghĩ tới sau Xuân Tuyết, ba của Hạo Lô cũng đã trở lại, thật sự là quá tốt!”. Đồ Hạ Mĩ vui mừng kêu lên, đồng thời ôm cô thật chặt, nhưng phát hiện trên mặt cô không có một tia tươi cười vui sướng. “Sao vậy?”. Cô ấy khó hiểu hỏi, rồi quay đầu nhìn về phía Đồ Đông Nhan với vẻ mặt lo lắng.

“Sao cậu nghi anh ta không nói thật?”. Đồ Đông Nhan nhìn Đồ Thu Phong.

“Vì một tháng trước, anh ta còn hận mình đến nỗi tước đoạt công việc của mình, mình – ”.

“Cái gì? Không phải cậu nói cậu bị công ty cho giảm biên chế sao?”. Đồ Hạ Mĩ nhin không được trợn mắt.

Đồ Thu Phong cười khổ. “Mình bị giảm biên chế, bị tổng tài tương lai của công ty giảm biên chế”.

“Ý cậu là, anh ta là người thầu tóm công ty của cậu?”. Đồ Đông Nhan cuối cùng cũng hiểu ra.

Đồ Thu Phong cười khổ gật đầu, còn Đồ Hạ Mĩ vẫn đang kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Sao ba của đám trẻ, thân phận ai cũng hiển hách thế? Một tổng giám thiết kế của LVMN đã ghé gớm lắm rồi, giờ còn một tổng tài tài lực hùng hậu đủ để thầu tóm công ty người khác.

“Mình không tin chỉ một tháng ngắn ngủi, lại đủ để anh ta quên đi hận ý đọng lại trong bảy năm. Nếu căn bản anh ta không quên, thì đột nhiên anh ta tiếp cận mình cũng chỉ có một lý do, vì muốn đoạt lấy Hạo Lô”.

“Thu Phong...”. Đồ Đông Nhan lo lắng nhìn cô.

“Mình tuyệt đối sẽ không để anh ta cướp Hạo Lô khỏi mình! Nhưng hiện tại anh ta có tiền có thế, mình biết lấy gì chống lại anh ta đây? Thậm chí tiền lên tòa án mình cũng không có. Làm sao bây giờ? Đồ Đông Nhan, Hạ Mĩ, mình phải làm sao đây?”.

“Sợ cái gì, muốn tiền thì tìm Xuân Tuyết là được, mặc kệ chúng ta cần bao nhiêu, cậu ấy nhất định sẽ có biện pháp tìm ông xã cậu ấy giúp chúng ta”. Đồ Hạ Mĩ nhanh chóng trả lời, Xuân Tuyết chính là nguồn hậu thuẫn duy nhất bấy giờ của các cô.

Đáy mắt Đồ Thu Phong đột nhiên lóe lên một luồng sáng. “Đúng, chúng ta còn Xuân Tuyết, tuy rằng cậu ấy giờ đang ở Paris, nhưng nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn”.

“Đúng vậy, hiện tại mình gọi cho cậu ấy, nói chuyện này với cậu ấy”. Đồ Hạ Mĩ lập tức đứng dậy chuẩn bị đi gọi điện thoại.

“Đợi chút, Hạ Mĩ”. Đồ Đông Nhan mở miệng ngăn lại.

“Vì sao?”. Cô quay đầu về phía cô ấy hỏi.

“Tâm tình Thu Phong hiện tại quá mức hỗn loạn, không đủ bình tĩnh”.

“Là ý gì?”.

“Ý là cô ấy đang nghĩ đến mặt xấu của vấn đề, không nghĩ tới mặt tốt”. Đồ Đông Nhan thông thả dời mắt về trên mặt Đồ Thu Phong. “Nếu anh ta thật sự yêu cậu, thật tình muốn cho Hạo Lôi một gia đình đầy đủ thì sao?”.

Đồ Thu Phong nói không nên lời, trong lòng cô bây giờ thật loạn.

“Bất quan kỳ tắc hĩ, quan kỳ tắc loạn”*. Đồ Đông Nhan khẽ thở dài, đột nhiên hỏi. “Các cậu có từng nghe hiệp ước trước hôn nhân chưa?”.

(*bất quan kỳ tắc hĩ, quan kỳ tắc loạn : T^T ko biết a, hình như có nghĩa là ko quan đến chuyện riêng thì thôi, đã quan thì sẽ loạn)

Về mặt Đồ Hạ Mĩ mờ mịt, còn đầu của Đồ Thu Phong đã không thể nghĩ được gì nữa.

“Mặc kệ anh ta nói thật tâm hay giả bộ, chỉ cần cậu ra tay phòng hộ trước, sẽ không lo Hạo Lôi bị anh ta cướp đi”.

“Ý của cậu là, lập khế ước giấy trắng mực đen trước?”. Đồ Thu Phong cuối cùng cũng đi ra từ giữa sương mù.

“Đúng vậy”.

Dịch Ngạo Dương đúng hẹn cho Đồ Thu Phong ba ngày, để cô suy nghĩ thật kỹ lưỡng một chút có nên cho hai người họ một cơ hội nữa hay không. Sở dĩ anh chấp nhận cho cô thời gian, là để tỏ vẻ anh tôn trọng cô, chứ anh sẽ không chấp nhận đáp án cự tuyệt.

Trên thực tế ba ngày nay anh cũng đã nghĩ rất nhiều, giả thiết nếu cô cự tuyệt không cho anh cơ hội, anh sẽ làm cách gì để cô đổi ý? Dù có thể nào, anh đều đã hạ quyết tâm không thể không lấy cô làm vợ.

“Đây là cái gì?”. Ngồi trên sofa trong phòng khách của cô, anh nhận một trang giấy từ cô, tò mò hỏi.

Đồ Thu Phong cố gắng ngồi xa anh nhất trên sofa, nhún vai, biểu tình một bộ ‘sao anh không tự xem đi’.

Anh lại nhìn cô một cái, mới mở tờ giấy ra đọc, nhìn ba chữ đầu tiên sững sờ ngây ngốc một chút.

“Giấy khế ước?”. Anh không tự chủ được đọc thành tiếng, hoài nghi nhìn cô một cái, mới cúi đầu đọc kỹ nội dung bên trong. BẢN KHẾ ƯỚC

Lập khế ước.

Bên nam : Dịch Ngạo Dương.

Bên nữ : Đồ Thu Phong.

Hai bên đồng ý ấn định ký kết điều khoản trong khế ước trước hôn nhân như sau :

1. Bên nam đồng ý kí vào khế ước, phải buông tha ân oán, toàn tâm toàn ý đối đãi với bên nữ, không được lừa gạt cảm tình của bên nữ.
2. Sau khi bên nữ đồng ý, hai người có thể kết giao lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết. Nhưng bên nam lời nói phải đi đôi với việc làm, tôn trọng và yêu quý bên nữ, mặc kệ trước kết hôn hay sau kết hôn, nếu làm bên nữ thương tâm hoặc bị thương, bên nữ có thể chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn, bên nam phải chấp nhận vô điều kiện.

3. Một khi đã chia tay hoặc ly hôn, bên nam phải chủ động vô điều kiện buông tha cho quyền giám hộ con, đồng thời đem một nửa tài sản tặng cho bên nữ, mỗi tháng phải cấp cho con mười vạn tiền nuôi dưỡng, cho đến khi con đủ hai mươi tuổi mới thôi.

4. Bên nam nếu làm trái điều gì trong bản khế ước, phải quyên góp một phần tài sản làm từ thiện coi như trừng phạt.

5. Bản khế ước phân làm hai phần, hai bên nam nữ ký vào và cất kỹ.

“Đây là ý gì?”. Xem xong toàn bộ nội dung giấy khế ước, Dịch Ngạo Dương ngẩng đầu hỏi, trên mặt không chút hờn giận hay thương tâm, chỉ cảm thấy thật bất đắc dĩ.

“Tôi nghĩ trong đó đã viết quá rõ ràng. Nhưng nếu anh thấy có nội dung nào chưa hợp lý, có thể đề xuất để thảo luận”. Đồ Thu Phong quay đầu nhìn về phía anh, không dám nhìn thẳng vào biểu tình trên mặt anh.

“Vậy là em không tin anh? Em vẫn nghĩ rằng anh tiếp cận em vì con?”.

“Tôi phải phòng ngừa vạn nhất”.

Anh nghiêm túc nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên gật đầu nói. “Được rồi, nếu đây là điều em cần”.

Không nghĩ tới anh ta không hề dị nghị đồng ý ngay, Đồ Thu Phong ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy anh ta rút cây bút từ túi áo, ký tên lên giấy, động tác nhanh đến nỗi cô có muốn cản cũng không kịp.

“Anh rốt cuộc có đọc kỹ nội dung khế ước chưa, sao có thể khinh địch kí tên liền như vậy?”. Trừng mắt nhìn chữ kí trên giấy, cô thở hổn hển hỏi anh.

Phản ứng của cô làm Dịch Ngạo Dương không khỏi nhăn mày. “Em đưa khế ước cho anh, mục đích không phải muốn anh kí tên sao?”.

“Thì đúng là vậy, nhưng mà...”. Muốn cô nói thế nào? Điều kiện trong khế ước rất hà khắc và vô nhân đạo – tuy rằng do nhóm chị em các cô cùng nhau nghĩ ra, nhưng mà...

Đáng giận, cô cũng không biết chính mình bị sao, hy vọng anh không cần kí vào khế ước này, ít nhất cũng nên sửa một chút gì đó bên trong rồi hãy kí vào.

“Đừng lo lắng, nó không hại anh phá sản được đâu, cho dù có, thì cũng là trừng phạt anh vì đã làm tổn thương em”. Anh mỉm cười với cô.

Đồ Thu Phong ngạc nhiên, lập tức ném qua sau đầu. “Ai lo lắng chứ?”.

“Vậy đến đây đi, em cũng kí vào, coi như khế ước đã được thành lập”.

Quay đầu lại, cô nhìn anh tỏ vẻ bình tĩnh như không thêm quan tâm đến anh. Nghĩ đến vài năm qua cuộc sống anh ta giàu có thế nào, mà cô và con lại phải chật bóps từng đồng, một cỗ tức giận đột nhiên trào lên.

Cô đứng lên, đưa tay ra đoạt lấy tờ khế ước và bút trên tay anh, kí cái roẹt lên hai tờ giấy.

“Cái này là của anh”. Trước khi cô kịp hối hận, cô đã đưa một tờ cho anh.

Dịch Ngạo Dương gấp phẳng nó bỏ vào trong túi, ánh mắt càng lúc càng cháy bỏng chưa từng rời khỏi khuôn mặt cô quá một giây.

Đồ Thu Phong bị anh nhìn đến nỗi luống cuống tay chân, đột nhiên ý thức được trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nhất thời tim đập như đánh trống.

Anh bỗng đứng dậy, cô sợ tới mức lùi về sau mấy bước, đụng trúng sofa rồi ngã xuống đó. Hai mắt cô trừng trừng cảnh giác nhìn anh, vừa sợ hãi vừa khẩn trương, còn có một chút chờ mong chết tiệt.

Anh muốn làm gì? Muốn hôn cô sao, hay muốn tiếp xúc thân mật sâu nhập trong thân? Tuy rằng đã cách xa bấy năm, nhưng cô vẫn nhớ rõ cảm giác được anh ôm trong ngực nhiệt liệt hôn môi. Nhiệt độ cơ thể anh, hương vị của anh, biểu tình thỏa mãn lúc trước rõ ràng đã khắc vào nơi sâu thẳm trong lòng cô. Cô cứ nghĩ mình đã quên, nhưng thật ra chưa từng.

Vì anh là lần đầu tiên của cô, cũng là người đàn ông duy nhất từng dẫn dắt cô thể nghiệm tình yêu nam nữ, và là người đàn ông duy nhất cô yêu.

Anh không hôn cô, chỉ nắm tay kéo cô đứng dậy từ ghế sofa.

“Đi thôi”. Anh mở miệng nói.

“Cái gì?”. Cô còn chưa thể phản ứng.

“Đã giữa trưa rồi, cùng nhau ăn cơm trưa đi. Em muốn ăn gì?”. Anh mỉm cười hỏi.

Cô không nghĩ ra được, cũng không trả lời được, vì cô đang bị hút vào khuôn mặt thoải mái mỉm cười và ánh nhìn chăm chú của anh, anh tự nhiên khoác tay ra sau ôm lấy lưng cô, cùng bước ra ngoài cửa.

“Em muốn ăn gì? Anh nhớ rõ trước kia em không kiêng ăn, cái gì cũng ăn, chỉ trừ những món phải lột vỏ, phải cắt, em thích được tự mình ăn”. Anh dịu dàng hỏi cô, nhớ tới cá tính lười biếng trước kia của cô, thấp giọng nở nụ cười, tình ý dạt dào trong đáy mắt. “Em bây giờ vẫn giống ngày xưa không thích ăn bít tết và cua sao?”.

Nhìn Dịch Ngạo Dương giấu cột mình, Đồ Thu Phong nhin không được nói mát. “Anh lầm rồi, bây giờ tôi thích nhất là ăn bít tết và cua”.

Hết chương 5.

6. Chương 6

Anh ta nói đúng, người sai là cô.

Một tay cầm dao một tay nắm nĩa, Đồ Thu Phong trừng mắt nhìn miếng bít tết dày cui nằm trên đĩa, cả người một chút thêm ăn cũng không có.

Tên chết tiệt này biết rõ cá tính của cô, lại còn thuận theo ý đưa cô đi ăn bít tết, thật sự làm người ta tức giận. Nhưng cô không thể phát tiết ra, vì chính cô đã khẳng khái nói mình thích ăn bít tết, tự làm tự chịu.

Đáy lòng không tiếng động thở dài, cô đặt dao nĩa lên tảng thịt, bắt đầu hữu khí vô lực cắt bít tết.

Một hai ba bốn năm sáu bảy, đây là thịt bò gì vậy, cửa dao tới lần thứ bảy mới đứt. Nhà hàng phương Tây này thoát nhìn cao cấp, lại mang loại bít tết kiểu này sang cho khách hàng ăn, đúng là lừa đảo!

Thật vất vả mới cắt xong bít tết đưa vào miệng, mới cắn một miếng, vị ngọt của thịt bò lập tức ứa ra trong miệng cô, làm cô trợn to hai mắt. Trời ạ, ngon ngon nha!

Ánh mắt cô vì nhắm nháp đồ ăn ngon liền sáng lên, nhưng lại nhìn lần nữa tảng thịt chưa cắt trên đĩa không khỏi ảm đạm sụp xuống. Rốt cuộc là ai phát minh phương pháp ăn uống này vậy? Sao không nướng chín bít tết rồi cắt đẹp đẽ ra hăng mang tới?

Một cánh tay dày mạnh mẽ đột nhiên vươn ra trước mặt cô, trước khi cô kịp phản ứng đã nhắc đĩa bít tết của cô ra khỏi, rồi thay một đĩa thịt khác đã cắt xong.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Em vẫn giống trước đây, một chút cũng không thay đổi”. Anh mỉm cười bên trong còn mang theo chút sùng nịch. “Ăn đi, anh đã cắt sẵn cho em rồi”.

Nếu cô chưa ăn qua miếng thịt vừa rồi, chưa biết nó đủ ngon lành để người ta nuốt mất lưỡi mình, thì cô còn làm màu cự tuyệt anh xen vào việc của người khác, nhưng đồ ăn ngon trước mặt, cô không muốn buông tha cơ hội hưởng thụ mỹ vị của nó.

“Cảm ơn”. Cô mỉm cười nói, lập tức nắm con dao nhỏ vừa buông, nhấn nĩa vào đĩa thịt thoải mái khoái trá hưởng thụ đại tiệc bít tết của cô.

Bộ dáng mỹ mãn của cô làm Dịch Ngạo Dương không khỏi nhếch nhếch miệng. Anh phát hiện dù là quá khứ hay hiện tại, anh đều cực kỳ yêu sủng tư vị của cô, mỗi lần thấy cô mỉm cười mỹ mãn, anh đều cảm giác hạnh phúc. Anh nhớ cảm giác này.

“Em còn muốn về Hoàn Huby làm không?”. Anh mở miệng hỏi cô.

“Muốn thì thế nào? Tôi đã từ chức rồi”.

“Nếu em muốn, anh có thể sắp xếp”.

“Đương nhiên, tôi biết, vì anh là tổng tài. Muốn giữ ai muốn đuổi ai, căn bản chỉ là chuyện dễ dàng”. Đồ Thu Phong nói mang theo chút trào phúng.

Dịch Ngạo Dương ngẩn ra, không khỏi cười khổ một chút. “Em còn giận?”.

Cô suy nghĩ một chút. “Có một chút, nhưng mà quên đi, từ chức với tôi mà nói có lẽ lại là chuyện tốt”. Vì nếu còn ở lại Hoàn Huby làm việc, cô thật không biết đối mặt với chị Bội Phi thế nào.

“Vì sao nói như vậy?”.

“Vì lực hấp dẫn của anh không có giới hạn”.

“Có ý gì đây?”. Anh hơi nhú mồm, khó hiểu sao tự nhiên cô lại ca ngợi sức hấp dẫn của mình?

Đồ Thu Phong nhắc ly nước uống một ngụm xong, mới đắm chiêu nhìn anh, không đáp lại hỏi. “Anh có cảm giác gì với chị Bội Phi?”.

“Ai?”. Anh ngạc nhiên ngây ngốc một chút.

“Dư Bội Phi”.

“Cô ta là ai?”.

Trùng hắc, Đồ Thu Phong đột nhiên cảm giác trong cơ thể có một đám bong bóng khoáng trá nhỏ toát ra, nhưng cô vẫn làm bộ nghiêm mặt hỏi. “Đàn em của anh, thư ký tổng giám đốc – thư ký tổng giám đốc của Hoàn Huby. Hai người hẳn đã gặp mặt ở công ty, anh nhớ ra chưa?”.

Dịch Ngạo Dương nhớ lại một chút mới gật đầu, thấy cô nhắc tới, anh mới nhớ ra đúng là có người như vậy tồn tại.

“Anh thấy chị ấy thế nào?”. Cô lại hỏi thử.

“Cái gì thế nào?”. Anh nhìn cô khó hiểu.

“Cảm giác của anh với chị ấy nha”.

Anh nhú mồm. “Phải có cảm giác gì bây giờ?”.

“Tôi đang hỏi anh chứ bộ, sao anh lại hỏi ngược tôi?”. Cô có chút tức giận lườm anh một cái.

“Nhưng vấn đề là anh chẳng có cảm giác gì với cô ta cả, trên thực tế nếu em không nói cô ta là đàn em ở Đại học New York với anh, anh căn bản không biết người này tồn tại”. Anh thần nhiên nói.

“Phải không?”.

“Em nhớ rõ từng đàn em trong trường em à?”. Anh hỏi lại cô.

“Ý là chị Bội Phi với anh mà nói chỉ như ngàn vạn bạn học cùng trường khác, không có gì đặc biệt?”. Cô có chút đắm chiêu nhìn anh.

“Đương nhiên, không thì còn sao nữa?”. Anh không rõ vì sao cô lại nhắc tới một người râu ria như thế.

Đồ Thu Phong đột nhiên rất muốn cười, trên thực tế cô đang cười, chỉ là cô không biết mà thôi.

Thực xin lỗi, chị Bội Phi, em không phải cố ý muốn phản bội chị, cũng không phải cố ý không muốn giúp chị, mà là đối tượng chị thăm mền một chút cũng không để ý tới, hơn nữa anh ta vừa khéo lại là ba của con

tra em, một lòng biểu hiện tình phụ tử với con trai em. Thân là mẹ nó, em không thể không vì quyền lợi của con mình, nên chị tha thứ cho sự ích kỷ của em lần này nha chị.

“Em đang nghĩ gì, đang cười gì?”. Dịch Ngạo Dương tò mò hỏi.

“Cái gì? Tôi đang cười sao?”. Cô lập tức đưa tay lên sờ sờ mặt, bộ dáng như bị dọa. Cô thật sự đang cười sao? Rất không nên!

“Em vừa nghĩ gì?”. Anh nhìn cẩn thận biểu tình trên mặt cô.

“Không có gì”. Cô không muốn trả lời.

“Thu Phong.....”.

“Làm chi, chẳng lẽ tôi không thể có bí mật nhỏ cho riêng mình à?”.

Cô đã nói như vậy, anh còn truy hỏi nữa sẽ khó coi. “Em còn chưa trả lời anh, cái câu ‘không có giới hạn’ vừa rồi là ý gì?”. Anh trở lại vấn đề chính, nhắc nhở.

“Anh chắc không biết chị Bội Phi từng thăm mền anh vài năm rồi, gặp lại anh, phát hiện sức hấp dẫn của anh không hề giảm so với năm đó, cho nên lại yêu anh lần nữa, cũng quyết định sẽ chủ động theo đuổi anh? Đây chính là ý của ‘không có giới hạn’”. Cô thốt lên sự tình thật.

Dịch Ngạo Dương ngạc nhiên nhìn cô, lập tức nhăn mặt nhăn mày. “Em nói giỡn với anh hả?”.

“Tôi mắc mớ gì phải nói giỡn mấy loại chuyện này với anh?”.

Anh nghiêm túc nhìn cô, như đang tra xét trong lời nói của cô có mấy phần thành thật. Nhưng đột nhiên, vẻ mặt của anh trở nên đăm chiêu, tiếp theo bình tĩnh, khóe miệng cong lên quỷ dị, trong mắt lấp lánh tràn ngập hạnh phúc.

“Cuối cùng anh cũng biết em vừa cười cái gì”.

Cô cứng đờ cả người trừng anh.

“Em cười vì em thật cao hứng anh không có hứng thú với phụ nữ khác, đúng hay không?”. Anh nhếch miệng nói, còn rất khoái trá mà cười nhẹ ra tiếng.

Đồ Thu Phong không trừng anh, không thêm nhắc lại.

Vì cô không mở miệng nói chuyện nữa, nên Dịch Ngạo Dương trả tiền bữa ăn xong, liền mang cô rời khỏi nhà hàng. Như biết cô cần im lặng suy nghĩ, anh không có ý định đánh vỡ trầm tĩnh, chỉ không ngừng nhìn cô với ánh mắt ôn nhu, cũng vươn tay chạm khẽ vào cô, để cô hiểu anh đang ở bên cạnh cô.

Chuyện vừa xảy ra ở nhà hàng làm cô phát hiện mình vẫn đang yêu anh, mà cô rõ ràng biết, nếu tương lai ngày nào anh cũng anh cũng dịu dàng ở bên cô như hôm nay, cô sẽ càng ngày càng yêu anh, thẳng đến khi vạn kiếp bất phục mới thôi, giống cô của ngày xưa.

Giấy khế ước Đông Nhan, Hạ Mĩ và cô vắt óc viết ra thực sự đảm bảo quyền giám hộ con của cô, cũng như cuộc sống tương lai của hai mẹ con, nhưng không bảo vệ được lòng cô. Các cô đã quên tính đến khả năng chuyện này trở thành một hồi hư tình giả ý, lòng cô rơi vào tay bên địch thì biết làm sao đây?

Xe đột nhiên tiến vào không gian âm u, cô mờ mịt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phát hiện anh đã ngừng xe lại, ở đây hình như là gara.

“Anh làm gì vậy?”. Cô cứ nghĩ anh sẽ đưa mình về nhà.

“Nhà của anh, cũng là nhà của em trong tương lai”. Anh xuống xe mở cửa cho cô. “Đến đây”. Anh vươn tay.

Đồ Thu Phong do dự nhìn anh, một chút phản ứng cũng không có.

“Thu Phong?”. Anh gọi.

“Vì sao anh muốn dẫn tôi đến đây?”. Cô nghi ngờ.

“Vì anh muốn cho em nhìn căn nhà trước, nếu em không thích nơi này, anh mới có thời gian chuẩn bị nhà mới cho chúng ta trước khi kết hôn”. Anh thành thật nói.

Cô nhìn anh, ý nghĩ bị quan lúc trước vẫn đặt nặng trong lòng, trôi xuống dưới. “Chúng ta sẽ kết hôn sao?”.

“Đương nhiên nhất định sẽ”. Anh không hề do dự trả lời.

Thấy vẻ mặt anh thành thật và kiên định, cô vẫn do dự một lúc sau, mới nắm lấy tay anh, để anh dìu mình xuống xe.

Anh đóng cửa xe dắt tay cô ra khỏi gara, lúc này mặt trời chiếu sáng khắp nơi, mặt cỏ xanh mượt ánh vào mi mắt, trước sân nhà có hoa, có cây, có hàng rào màu trắng vây xung quanh, còn có xích đu để ngồi.

Cảnh trước mắt như một bức họa cảnh sắc tuyệt đẹp, làm tâm tình đang u ám của cô sáng ngời lên. Cô xoay người thấy căn nhà lớn màu trắng, không khỏi kêu lên một tiếng than sợ hãi.

Chỗ này thật đẹp, chẳng lẽ nhà anh ta là nơi dùng để quay phim thần tượng sao?

“Đến đây, chúng ta vào nhà”.

Dịch Ngạo Dương dắt cô xuyên qua con đường dựng bằng mấy thanh gỗ màu trắng*, hành lang rũ những dây leo xanh biếc đi vào cửa trước của căn nhà, dùng khóa điện tử cô chưa từng thấy qua mở cửa, đưa cô vào trong phòng.

Phòng trong không làm người ta ngỡ ngàng vì vẻ đẹp giống bên ngoài, mặc dù có đồ điện, sàn phòng khách còn trải thảm, nhưng vẫn khiến người ta thấy lạnh lùng trống rỗng, Đồ Thu Phong hơi thất vọng một chút.

“Hồi trước cũng chỉ có mình anh ở, nên đồ đạc trong phòng không nhiều lắm, rất đơn giản. Bất quá điểm ấy em không cần lo lắng, chờ chúng ta kết hôn xong, đồ đạc trong phòng sẽ trang hoàng đầy đủ”. Như biết cô đang nghĩ gì, anh mở miệng nói với cô. “Đương nhiên, phải chờ em quyết định xem có muốn ở trong căn nhà này không đã. Đến đây đi, anh dẫn em đi xung quanh nhìn”.

Xuyên qua phòng khách rộng, anh đưa cô đến phòng bếp liền ngay đó, cô nhiệt liệt khen ngợi và thưởng thức tài nghệ của kiến trúc sư. Phòng bếp có ba gian, thiết bị đầy đủ lại mới mẻ độc đáo, nhưng hoàn toàn chưa được sử dụng qua. Bước lên tầng hai cũng có ba phòng, một phòng lớn chiếm hơn nửa không gian, còn có hai phòng khác nhỏ hơn, một cái thoạt nhìn là thư phòng làm việc của anh, cái còn lại không phải, tầng ba cũng có ba phòng.

Xem xong hết thấy, trong lòng Đồ Thu Phong có một nghi vấn, anh ta nói chỉ có mình anh ta ở, làm chi mua căn nhà lớn như vậy, còn có nhiều phòng như vậy?

“Em thấy thế nào?”. Dịch Ngạo Dương hỏi cô.

“Thật nghi ngờ”.

Câu trả lời của cô làm anh hơi ngạc nhiên. “Có ý gì? Có gì kì quái sao?”.

“Anh ở một mình làm chi mua nhà to như vậy, còn nhiều phòng nữa?”. Cô suy nghĩ hoài không ra.

Anh im lặng nhìn cô, rồi mới hỏi. “Em không thích mấy căn phòng đó hả?”.

“Không phải không thích, chỉ là nghĩ không ra lúc trước anh mua nhà, trong lòng đang nghĩ gì mà thôi”.

“Cho nên em thấy sau khi kết hôn chúng ta có thể tiếp tục ở nơi này?”. Anh cố dò hỏi cô.

“Nơi này rộng lại thoải mái, bên ngoài còn có vườn đẹp quá trời, tôi nghĩ không ra nơi này có gì không tốt”. Thẳng thắn mà nói, cô thật thích nơi này.

“Phải không? Khi nào chúng ta kết hôn đây?”.

Anh tiếp tục lưu loát, làm cô hoài nghi không biết có phải ngay từ đầu anh đã tính sẽ câu cô nói ra mấy lời này. Chính là cô không hiểu, anh muốn kết hôn với cô rốt cuộc có mục đích gì?

“Hôm nay chúng ta mới bắt đầu kết giao, anh không thấy hiện tại bàn đến chuyện kết hôn còn quá sớm sao?”.

“Không thấy”. Dịch Ngạo Dương lắc đầu. “Huống hồ chúng ta cũng không phải mới bắt đầu kết giao, con chúng ta cũng sắp bảy tuổi rồi”.

“Tôi đang nói đến hiện tại, dù sao chúng ta chia cách nhiều năm rồi, hết thấy đã thay đổi”.

“Anh không cho là vậy, với anh mà nói chẳng thay đổi gì cả”. Anh ngừng lại, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm thúy. “Trừ việc em càng thành thực hấp dẫn hơn, càng nữ tính hơn thôi”. Không khí đột nhiên trở nên ái muội, Đồ Thu Phong hô hấp không tự chủ được dồn dập hơn, anh cũng vậy. Ánh mắt anh thay đổi.

Đột nhiên anh bước từng bước tới gần cô, vươn mu bàn tay vuốt qua má cô, trượt nhẹ qua môi, làm cho cô run rẩy một chút.

Anh nhìn cô, ánh mắt sâu lắng chưa từng rời đi khỏi đôi mắt cô, cô cũng không dời mắt, anh nâng cằm cô lên, mặt chậm rãi cúi về phía cô, sau đó hôn một nụ hôn.

Nhiệt độ xung quanh ngày càng cao, dục hỏa thiêu đốt lý trí, đơn thuần hôn môi đối phương đã không thể thỏa mãn khát vọng của bọn họ nữa, cả hai ôm nhau ngã ra sofa, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người đối phương, hôn lên mỗi tấc da thịt lộ ra sau từng phần quần áo được trút đi, từ cổ đến bả vai, cánh tay, bụng, ...

Đang lúc dục hỏa tăng vọt, khi bắt đầu cởi đến nửa người dưới của đối phương, chuông điện trên tường lại đột nhiên vang lên.

“Reeeng – ”.

Hai người cứng đờ, về mặt Đồ Thu Phong cực kì xấu hổ.

“Đừng để ý nó, chúng ta tiếp tục”. Thanh âm anh khàn khàn.

Cô lắc đầu, cầm lấy áo bị bỏ một bên che đi nửa người trên trần trụi của mình. “Thời gian không còn sớm, em nên về nhà”.

“Thu Phong...”. Anh đang định thuyết phục cô đổi ý, chuông điện đáng chết lại vang lên.

“Reeeng – ”.

Anh phản hận trừng mắt về phía cửa trước, cô nhanh chóng ngồi dậy mặc quần áo.

Mắt thấy thế trận đã mất, Dịch Ngạo Dương ngồi phịch trên sofa, thiếu chút nữa bắt mất thống khổ rên rỉ, chuông điện lại không biết sống chết vang lên lần thứ ba. “Reeeng – ”.

“Shit!”. Anh mắng một tiếng, đột nhiên nhảy dựng lên từ sofa, lấy tư thế của kẻ báo thù cầm ống nghe lên quát. “Ai đó, con mẹ nó, tốt nhất là có chuyện quan trọng!”.

Đầu bên kia im lặng một chút, mới nghi hoặc gọi. “Ngạo Dương?”.

Đầu bên này nháy mắt cứng đờ thành đầu gỗ, anh ngạc nhiên trợn mắt, chần chừ mở miệng. “Mẹ?”.

Vừa nghe mẹ anh vốn phải ở Mỹ mà giờ lại đang ở trong phòng bảo vệ khu nhà, Đồ Thu Phong nhất thời hoang mang lo sợ.

“Làm sao bây giờ? Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”.

Dịch Ngạo Dương tuy rằng cũng bất ngờ khi mẹ đột ngột bay đến Đài Loan tìm mình, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy có lẽ đây là cơ hội ông trời giao riêng cho anh, vì mấy năm qua, mẹ cứ không ngừng thúc giục anh kết hôn, thậm chí còn tìm mọi biện pháp giới thiệu mấy cô gái cho anh làm quen, khiến anh chịu không nổi phiền nhiễu, cả nhà cũng không dám về.

Anh đương nhiên biết mẹ làm như vậy thật ra là muốn tốt cho anh, vì mấy năm nay anh làm việc điên cuồng, trong mắt ngoại trừ công việc ra, cái gì cũng không để ý, cho nên mẹ dù lo lắng lại không có cách nào, mới nghĩ đến phương pháp kết hôn để thay đổi anh, nhưng bà không biết trong lòng anh sớm đã có người, lại coi trọng người ấy đến đâu nên mới sắp xếp cho anh và những cô gái khác.

Lần này mẹ đến Đài Loan, vừa lúc anh có thể giới thiệu Thu Phong với bà, để bà biết được mấy năm qua anh không cố ý làm bà đau lòng thất vọng, hơn thế nữa, bà không chỉ tìm lại được đứa con tươi cười vui vẻ của mình, còn có được con dâu cùng cháu nội bà tha thiết mơ ước.

Mặt khác, anh còn có thể nhờ mẹ giúp anh khuyên Thu Phong nhanh gặt đầu gả cho anh. A, chỉ nghĩ tới thôi anh đã khần trương.

“Đừng lo lắng, mẹ anh nhất định sẽ thích em”. Anh đưa tay kéo cô về phía mình, nhanh chóng hôn môi cô một chút, mới xoay người nhặt quần áo trên sàn mặc vào.

“Em nghĩ em nên đi trước thì tốt hơn”. Đồ Thu Phong vẫn lo lắng không thể thả lỏng, cô xoay người về phía cửa lớn bước tới.

Dịch Ngạo Dương đuổi cánh tay dài kéo cô trở về, còn kéo luôn vào lòng. “Em sợ cái gì?”.

Cô không biết, chỉ cảm thấy hết thấy tới quá đột ngột, cô chưa chuẩn bị tốt gì cả, quan hệ tình cảm với anh còn chưa suy nghĩ kỹ, nếu cuốn thêm mẹ anh vào, sẽ làm đầu cô càng thêm hỗn loạn. Huống hồ anh và cô vừa này thiếu chút nữa đã làm tình trong phòng khách, kêu cô làm cách nào bình tĩnh đối mặt với mẹ anh đây?

Không được, cô làm không được.

“Ngạo Dương, anh hãy nghe em, hôm nay không phải cơ hội tốt để em gặp mặt mẹ anh, bà vừa ngồi một chuyến bay rất dài, nhất định mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, nên anh cứ để em đi trước đã, lần khác em sẽ tới chào hỏi bà có được không? Đến lúc đó em sẽ mang cả Hạo Lôi cùng đến”. Cô thuyết phục.

“Không được”.

“Ngạo Dương – ”.

“Đừng lo lắng như vậy được không? Anh cam đoan với em, mẹ anh không hề ba đầu sáu tay gì cả, còn rất đáng mến dễ gần, còn tràn ngập tình mẫu tử dư thừa không có chỗ phát huy, bảo đảm mẹ nhìn thấy em xong sẽ phi thường thích em. Tin tưởng anh được không?”. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, ôn nhu trấn an.

Anh an ủi cuối cùng cũng khiến cơ thể cứng ngắc căng thẳng của cô chậm rãi trầm tĩnh lại, trong lòng tuy vẫn tràn ngập bất an, nhưng cũng không còn bộ dáng kinh hoàng thất sắc như vừa này.

“Đi với anh ra mở cửa?”. Anh chạm đầu vào trán cô, dịu dàng hỏi.

Đồ Thu Phong chăm chú nhìn anh, hít một hơi. “Ừm”.

Dịch Ngạo Dương mỉm cười với cô, lại hôn môi cô một chút xong, mới dắt tay cô cùng nhau hướng đến phòng bảo vệ.

Hết chương 6.

7. Chương 7

Mẹ của Dịch Ngạo Dương quả nhiên đúng như lời anh nói không hề ba đầu sáu tay, còn rất đáng mến dễ gần, hơn nữa không nghi ngờ gì rất đậm đà tình mẫu tử, chẳng qua anh nói sai một sự kiện, là bà tuyệt không thích cô.

Liếc thấy bên cạnh con trai ra đón còn dẫn theo một cô gái diễm lệ, hơn nữa áo của cô ta nhăn nhúm, đầu tóc hơi rối xù, và đôi môi sưng lên vì bị hôn, bà Dịch không khỏi nhíu mày.

Không nghĩ tới mẹ mang theo bạn đến, Dịch Ngạo Dương không khỏi sửng sốt một chút.

“Mẹ, mẹ đến Đài Loan sao không báo cho con một tiếng? Để con ra sân bay đón mẹ”. Anh nói với mẹ, lập tức hỏi. “Sao mẹ lại đến đột ngột thế, hai vị này là?”. Anh nhìn về phía hai người phụ nữ khác đang đứng bên cạnh bà.

“Đây là cô Lâm, và con gái cô là Minh Lệ, lúc trước mẹ đã kể với con trong điện thoại, có nhớ không?”. Bà Dịch nhắc nhở anh.

Dịch Ngạo Dương gật đầu, nhưng trên thực tế anh không nhớ gì hết trơn.

“Chào mọi người, cô Lâm, Lâm tiểu thư”. Anh chào hai người bọn họ, rồi mới hơi nghiêng người giới thiệu Đồ Thu Phong đứng bên cạnh. “Mẹ, vị này là – ”.

“Bên ngoài nóng quá, chúng ta vào nhà trước đi”. Bà Dịch bỗng nhiên xen lời anh.

Dịch Ngạo Dương gật gù đầu, anh tiến lên nhận lấy hành lý trên tay bọn họ, dẫn đầu đi vào nhà, bà Dịch và hai mẹ con bà Lâm ba người sóng vai đi ở giữa, Đồ Thu Phong bị tụt lùi ở cuối cùng.

Trên đường phủ kín bằng sỏi màu trắng, uốn lượn hình dòng suối, tạo nên một con đường nhỏ màu trắng lãng mạn.

Đồ Thu Phong cúi đầu đi ở cuối cùng, cô thật ra rất muốn rời đi, nhưng túi xách của cô còn ở trong phòng, trên người lại không mang theo tiền, cho dù muốn chạy cũng không chạy đi đâu được.

Cảm giác được mẹ anh không thích mình, tâm tình cô trở nên tệ hơn, còn xúc động muốn bật khóc.

Từ nhỏ cô đã không có cha mẹ, không biết được tình thương của cha mẹ là gì, cho nên khi Dịch Ngạo Dương nói với cô, mẹ anh quá thừa tình mẫu tử, hơn nữa còn nhất định sẽ phi thường thích cô, cô đột nhiên có cảm giác chờ mong, vì cô sẽ có được một người mẹ yêu thương mình, đáng tiếc điều đó căn bản chỉ là một giấc mộng.

Trước mắt đột nhiên nhòe đi, chỉ còn lại một mảnh trắng xóa mơ hồ. Cô không muốn khóc, nhưng không thể ngăn cản nước mắt tràn ra.

Dịch Ngạo Dương đẩy cửa lớn, cầm hành lý trong tay kéo vào nhà xong xuôi, mới phát hiện Đồ Thu Phong chưa vào nhà theo mẹ anh. Anh lập tức đi ra khỏi cửa, thấy cô đứng ngoài, mặt hướng về phía vườn.

“Thu Phong?”. Anh gọi cô. “Sao lại không vào nhà?”.

“Anh lấy túi xách dùm em được không?”. Cô không hề quay đầu lại, nói.

Anh ngạc nhiên, lập tức đi đến bên cạnh cô xoay vai lại, ôn nhu nâng mặt cô lên hướng mặt anh.

“Làm sao vậy?”. Anh ngóng nhìn cô nhẹ giọng hỏi.

“Mẹ anh dẫn bạn theo, hôm nay có vẻ không phải thời cơ tốt để anh giới thiệu em với mẹ anh, cho nên em muốn đi trước”.

“Thực xin lỗi, anh cũng không nghĩ bà lại mang bạn theo. Bất quá em không cần vì mấy người ngoài mà rời đi, anh còn muốn giới thiệu em ẹ biết”.

“Lần khác đi”. Cô lắc đầu.

“Làm sao vậy, vừa mới xảy ra chuyện gì?”. Cảm giác cô tựa hồ không giống ban nãy, Dịch Ngạo Dương nhăn mày, cẩn thận nhìn mặt cô.

Cô lắc đầu.

“Nhất định có”. Anh kiên định nói. “Nói cho anh biết”.

“Thật sự không có việc gì”. Cô lại lắc đầu.

“Thu Phong....”.

“Ngạo Dương, con ở bên ngoài làm gì? Trong nhà có khách, sao con lại không vào đón khách?”. Bà Dịch lộ đầu ra gọi con.

Dịch Ngạo Dương quay đầu nhìn bà, còn Đồ Thu Phong lại cúi đầu.

“Mẹ, mẹ lại đây một chút được không? Con muốn giới thiệu với mẹ một người”.

Bà Dịch hơi do dự một chút, lập tức vòng tay đóng cửa lại đi về phía bọn họ. Bà cảm thấy có một số việc cũng phải nói rõ ràng với con.

Dịch Ngạo Dương giữ Đồ Thu Phong trong lòng, nhìn mặt mẹ. “Mẹ, con giới thiệu với mẹ, cô ấy là Đồ Thu Phong, là – ”.

“Bạn gái con?”. Bà Dịch ngắt lời anh. “Con không cần đặc biệt giới thiệu, mẹ cũng nhìn ra được”.

“Phải không?”. Anh nhin không được mỉm cười.

“Xin chào, Đồ tiểu thư, thật vui được biết cô. Nhưng cô cũng thấy đấy, nhà tôi có khách, cho nên không có cách nào chiêu đãi cô, cô có thể về trước được không?”.

Khó có thể tin một người đáng mến dễ gần, thân thiết lễ độ như mẹ lại nói ra câu này, Dịch Ngạo Dương ngậy người một chút. “Mẹ!”.

“Con đang chuẩn bị đi, nhưng túi xách của con vẫn còn ở trong phòng”. Đồ Thu Phong mặt không còn chút máu gât đầu.

“Thu Phong, em không cần đi”. Dịch Ngạo Dương nhanh chóng nói với cô, rồi mới nghiêm túc nhìn mẹ.

“Mẹ, sao mẹ có thể nói như thế? Thu Phong là bạn gái con, là vợ tương lai của con, là mẹ của con trai con, sao mẹ có thể nói cô ấy rời đi? Nếu thật có người cần rời đi, cũng nên là hai người xa lạ trong phòng kia kìa”.

Bà Dịch nhú mày. “Minh Lệ sẽ là vị hôn thê của con, không phải người xa lạ”.

“Gặp quỷ mới là vị hôn thê!”. Dịch Ngạo Dương tức giận nói. “Vị hôn thê của con đời này chỉ có một, chính là cô ấy, Đồ Thu Phong”. Anh đột nhiên đưa tay ôm Đồ Thu Phong vào lòng.

“Vậy con sẽ không được mẹ chúc phúc đâu”.

“Mẹ!”. Dịch Ngạo Dương khó tin được kêu to. “Mẹ căn bản cái gì cũng không biết, Thu Phong cô ấy – ”.

“Ngạo Dương, anh vào lấy túi xách dùm em được không?”. Đồ Thu Phong bất ngờ mở miệng.

Dịch Ngạo Dương cúi đầu nhìn cô, bị sắc mặt tái nhợt của cô làm hoảng sợ, vẻ mặt hoàn toàn trống rỗng của cô càng làm anh kinh hãi. Thật là đáng chết! Anh không nên tranh luận chuyện của cô trước mặt mẹ.

“Chúng ta cùng nhau vào lấy, rồi anh lái xe đưa em về được không?”. Anh ôn nhu nói, dịu cô đi vào cửa.

“Ngạo Dương”. Bà Dịch nói với anh. “Trong nhà có khách, con không thể đi”.

Dịch Ngạo Dương dừng bước, quay đầu nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, lãnh đạm nói. “Đó là khách của mẹ, không phải của con”.

Anh và Đồ Thu Phong cùng nhau tiến vào phòng, cầm túi xách của cô xong lại cùng đi vào gara, chỉ chốc lát sau xe của anh đã lùi ra khỏi gara, chuyển bánh cách xa nơi đó.

“Thực xin lỗi”. Trên xe, Dịch Ngạo Dương giải thích với cô. “Anh không hiểu hôm nay mẹ anh bị làm sao mà lại nói ra mấy lời khiến người ta tức giận như vậy”.

Đồ Thu Phong im lặng không nói nhìn ra ngoài xe, một chút phản ứng cũng không có.

Trên thực tế, từ lúc lên xe tới giờ cô vẫn duy trì tư thế không hề nhúc nhích đó, làm anh lo lắng đến độ sắp nổi điên, lại không biết phải làm sao cho đúng.

“Thu Phong, em nói gì đi được không? Nói cho anh biết em không có việc gì được không?”. Anh mở miệng cầu xin.

“Em không sao”. Cô không đáp lại như anh vẫn mong, nhìn ra ngoài xe tư thái không hề thay đổi.

“Em không có việc gì mới là lạ!”. Anh tức giận nói. “Nếu em tức giận thì cứ hét lên đi, nếu em khổ sở thì cứ khóc đi, nếu em muốn đánh người phát tiết hết giận thì cứ đánh anh, đừng im lặng không nói gì như vậy”.

Cô không để ý đến anh, chỉ nhất nhất nhìn ngoài kính xe.

Dịch Ngạo Dương rút cuộc nhìn không nổi, anh dừng xe ven đường, nắm tay kéo cô về phía mình.

“Nói cho anh biết hiện tại em đang nghĩ gì? Không cần không nói lời nào, không cần mặt không chút thay đổi, em có biết bộ dạng em thế này sắp làm anh phát điên không?”.

“Thực xin lỗi”. Cô nói.

“Anh không cần em xin lỗi, chỉ cần em cho anh biết hiện tại rốt cuộc em đang nghĩ gì? Nói cho anh biết!”.

“Thật ra không có gì”. Cô dờ dẫm nói, ngữ điệu trống rỗng. “Em chỉ đang nghĩ, chắc cả đời này nhất định em không có mệnh được người lớn yêu thương. Đầu tiên là cha mẹ đẻ của em, rồi là mẹ anh. Người lớn có thân tình liên hệ với em không nhiều, nhưng không ai trong bọn họ thích em. Em nghĩ, có lẽ đây là số mệnh của em”.

Cô đột nhiên khẽ cười một tiếng, tiếng cười đó như bả đao, đâm vào tim anh. Anh không nghĩ tới thái độ của mẹ sẽ làm cô chịu tổn thương nặng đến thế, cũng không nghĩ tới cô khát khao được người lớn yêu thương dường kia, nhìn cô kiên cường độc lập, thật ra so với bất kì ai đều yếu ớt hơn.

“Thực xin lỗi”. Ôm cô vào lòng, thanh âm anh khàn khàn giải thích với cô. “Anh không biết sự tình lại thành ra như vậy, anh hẳn phải nói ẹ biết sự tồn tại của em trước, nói cho bà biết ý nghĩa và tầm quan trọng của em đối với anh, rồi mới giới thiệu hai người cho nhau biết. Hết thấy đều là anh sai, là anh quá hấp tấp”.

Anh giải thích làm Đỗ Thu Phong rốt cuộc không nhìn được chua xót thương tâm dâng lên ở cuống họng, vùi đầu vào gáy anh khóc nức nở.

“Vì sao bọn họ không thích em? Em làm chuyện gì khiến người ta ghét?”.

“Không, em không làm gì cả, không biết em tốt là tổn thất của bọn họ, bọn họ không biết chính mình đã vượt mất bảo bối gì”. Anh nhẹ nhàng vuốt ve cô, ôn nhu an ủi cô. “Nhưng anh sẽ không phạm vào sai lầm này, ít nhất đã từng mất em một lần rồi thì tuyệt đối anh sẽ không tái phạm sai lầm đó nữa. Thu Phong, anh yêu em, mặc kệ bất luận là ai – cho dù là ba mẹ anh cũng không thay đổi được điều đó. Anh sẽ cưới em, chúng ta sẽ kết hôn, sẽ cùng nhau tạo thành một gia đình, có em có anh có Hạo Lôi, còn có em trai hoặc em gái Hạo Lôi, rồi cùng nhau sống hạnh phúc. Ba mẹ anh rồi sẽ biết cái tốt của em, biết được tầm quan trọng của em đối với anh, tiến tới nhận em, thích em, rồi sẽ yêu thương em như anh vậy”.

“Thật vậy à... Ba mẹ anh sau này thật sự sẽ thích em?”.

“Muốn cực không?”. Anh đặt trán mình lên trán cô, chăm chú nhìn hai hàng nước mắt của cô. “Nếu em thua, sau này em phải hôn môi anh mỗi ngày, còn phải nói cho anh biết em yêu anh. Một ngày ít nhất hai lần, một lần trước khi anh ra khỏi nhà đi làm, một lần sau khi anh tan tầm về nhà. Như thế nào?”. Hơi thở dịu dàng của anh phả lên má cô.

“Nếu anh thua thì sao?”. Cô hít hít cái mũi, ngẹn ngào khàn khàn hỏi.

“Ừ...”. Anh trầm tư, nhẹ nhàng nhướn mày lên. “Vậy ngược lại là xong, mỗi ngày anh đều phải hôn môi em, còn phải nói cho em biết anh yêu em. Một ngày ít nhất hai lần, một lần trước khi anh ra khỏi nhà đi làm, một lần sau khi anh tan tầm về nhà”. Anh ngóng nhìn cô, nhúc nhích cặp mày. “Em thấy thế được không?”.

Đỗ Thu Phong bị anh chọc buồn cười.

“Như vậy tốt hơn nhiều”. Anh ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt cô,捏 hai má, cúi người hôn cô một chút.

“Thực xin lỗi”. Cô thấp giọng nói.

“Xin lỗi anh làm gì?”.

“Là em hại anh và mẹ anh cãi nhau. Bà phải bay từ nước Mỹ xa xôi đến gặp anh đã mệt mỏi rồi, còn vì em mà hai người sinh ra tranh chấp”.

“Không phải lỗi của em”. Dịch Ngạo Dương lắc đầu nói. “Hơn nữa mẹ và anh không có cãi nhau, miễn cưỡng mà nói chính là không hợp ý kiến mà thôi. Huống hồ việc này với mẹ con anh cần bản mà nói là như cơm bữa, cho dù hôm nay em không ở đó, thì cũng không tránh khỏi sẽ cãi nhau”.

“Vì sao?”. Đồ Thu Phong không hiểu vì sao anh lại nói vậy.

“Chẳng lẽ em không nghe hả?”. Thấy cô đã muốn khôi phục bình thường, Dịch Ngạo Dương lại khởi động lái xe ra đường.

“Nghe cái gì?”.

“Cô gái kia, Mỹ Lệ gì gì đó, mẹ anh nói cô ta là vị hôn thê của anh”.

“Tên cô ấy là Minh Lệ, không phải Mỹ Lệ”. Cô sửa đúng anh.

Anh khinh nhủ hạ mày. “Anh mặc kệ cô ta tên Mỹ Lệ hay Minh Lệ, tóm lại mấy năm qua, mỗi lần anh về nhà, trong nhà sẽ có một “vị hôn thê tương lai” nào đó ngồi chờ anh. Anh đã không thể nhớ nổi tổng cộng mấy lần, sau này phiền quá ngay cả nhà anh cũng không muốn về, cuối cùng trốn qua Đài Loan”. Anh lắc đầu, biểu tình chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

“Vài năm qua, anh... Chưa từng quen bạn gái hả?”. Cô chần chờ hỏi.

Dịch Ngạo Dương nhìn cô một cái, lắc lắc đầu.

“Vì sao?”.

“Công việc bận quá”. Anh trả lời. “Đây là lý do anh đồng ý thừa nhận”.

“Còn lý do không muốn thừa nhận?”.

“Các cô ấy không phải là em”.

Đồ Thu Phong không biết mình muốn nói gì. Có lẽ cô có thể cười nói anh gạt người, vì mấy năm qua anh rõ ràng hận cô. Có lẽ cô có thể trêu chọc anh, hỏi anh mấy câu đối thoại này là lấy từ quyển từ điển tình yêu nào, cô cũng phải đi mua một quyển về đọc, nhưng cái gì cô cũng không nói được.

Yết hầu đột nhiên có cảm giác bị bóp nghẹn đến quái dị, cô phải hít mấy hơi mới khôi phục lại bình thường.

“Suy nghĩ một chút thì năm nay anh cũng đã ba mươi ba, khó trách mẹ anh lo lắng”. Cô cúi đầu thì thào.

“Em hiểu đàn ông ba mươi ba tuổi hẳn là muốn kết hôn?”.

“Nếu công việc ổn định, cha mẹ lại hy vọng, đúng vậy, hẳn là muốn kết hôn”. Cô chậm rãi gật đầu.

“Tốt lắm, khi nào chúng ta kết hôn?”.

Lại một lần nữa, Đồ Thu Phong nói không ra lời.

“Anh đã ba mươi ba tuổi, công việc ổn định, ba mẹ lại hy vọng anh có thể nhanh kết hôn, hoàn toàn phù hợp theo điều kiện ‘Hẳn là muốn kết hôn’, cho nên em tính chừng nào thì kết hôn với anh đây, Thu Phong?”.

“Vì sao anh muốn kết hôn với em?”. Cô im lặng trong chốc lát, hỏi thử.

“Vì anh yêu em, vì nếu không phải vận mệnh trêu chọc, chúng ta đã sớm là vợ chồng, có thể mỗi ngày ở bên nhau. Thu Phong, anh muốn cho em biết vị của hạnh phúc là gì, hưởng thụ cảm giác được yêu, cho nên anh hy vọng chúng ta có thể kết hôn càng sớm càng tốt”.

Hốc mắt của cô nhanh chóng nóng lên, hoàn toàn không ngăn được. Cô cúi đầu lặng im trong chốc lát, mới thốt lên. “Anh không cần dụ dỗ em được không?”.

“Chỉ cần có thể làm em chấp nhận lời cầu hôn của anh, để em gả cho anh sớm hơn một ngày, đừng nói dụ dỗ, phương pháp gì anh cũng đồng ý làm thử”. Anh thẳng thắn.

“Anh đừng ép em”. Cô lại thấp giọng cầu xin. “Để em suy nghĩ cho tốt đã, được không?”. Dịch Ngạo Dương trầm tĩnh một chút, đột nhiên hít một hơi dài, chậm rãi thở ra. “Được”. Rồi gật đầu nói. “Nhưng em phải đáp ứng anh một việc”.

“Chuyện gì?”. Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai bên má cô, ôn nhu yêu cầu. “Đừng nghĩ lâu quá có được không?”.

Đưa Đồ Thu Phong về nhà xong, Dịch Ngạo Dương cố nén tức giận về nhà, còn chưa đẩy cửa ra, đã nghe trong phòng vang lên tiếng cười nói vui vẻ của ba người, xem ra lời hứa của anh với Thu Phong là về nhà xong nhất định phải chiêu đãi khách thật tốt khó mà làm được, thậm chí lòng kiên nhẫn đang lung lay sắp đổ.

Anh đứng trước cửa lớn hít thật sâu một hơi, đè nén cơn hờn giận đang dâng lên cổ, rồi mới rút chìa khóa mở cửa, đẩy cửa mà vào.

Tiếng cười trong phòng im bật từ lúc anh xuất hiện, anh nhìn như không thấy mở miệng. “Con đã về rồi”.

“Ngạo Dương con về đúng lúc lắm, chúng ta vừa mới nói trong tủ lạnh chẳng có gì, không biết bình thường con ăn thì ăn cái gì không biết?”. Bà Dịch mỉm cười với anh như vừa rồi chẳng xảy ra chuyện gì.

“Bên ngoài cái gì cũng có bán”. Anh trả lời đơn giản. “Mẹ, buổi tối mọi người muốn ăn gì? Con đưa mọi người đi ăn”.

“Không cần, bọn ta muốn tự nấu ăn, nhưng trong tủ lạnh của con chẳng có gì cả, nên con đưa bọn ta đến siêu thị mua đồ ăn đi”.

“Con cảm thấy ăn bên ngoài tiện hơn, cũng bớt việc”.

“Nhưng vừa lãng phí tiền vừa không dinh dưỡng”. Bà Dịch không tán thành lác đác. “Ngạo Dương, mẹ đã quyết định nấu ăn ở nhà, con vẫn đưa mọi người đi siêu thị mua đồ nấu đi. Huống hồ trong tủ lạnh chẳng có gì, hiện tại con không đưa bọn ta đi mua, muốn tuần tới ở đây chúng ta phải ăn gì? Chẳng lẽ mỗi ngày ba bữa đều phải đưa bọn ta ra ngoài ăn?”.

“Ở đây?”. Dịch Ngạo Dương ngạc nhiên trợn to hai mắt.

“Như thế nào, chẳng lẽ con không chào đón mẹ ở chỗ con, muốn mẹ ra ở khách sạn sao?”.

Dịch Ngạo Dương chịu không nổi nữa đưa tay lên xoa dịu cơn đau đầu. “Mẹ, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”. Về mặt anh nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên”. Bà Dịch không chút do dự gật đầu. “Nhưng chờ sau bữa tối rồi nói được không? Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên chạy nhanh ra cửa hàng mua đồ ăn, nếu không phải chờ sau tám giờ mới có bữa tối. Đúng rồi, mẹ sắp xếp để mẹ, cô Lâm và Minh Lệ cùng ở tầng một, có thể chứ?”.

Sắp xếp xong rồi mới hỏi ý anh? Cái này căn bản chỉ là để anh trả lời.

“Có thể”. Anh trả lời, đồng thời cũng đồng ý cho họ ở trong nhà, anh sẽ ra ngoài ở khách sạn.

Bà Dịch lập tức mỉm cười vừa lòng, cao hứng gật gật đầu.

“Vậy chúng ta nhanh đi mua đồ ăn!”. Bà đứng dậy dắt Minh Lệ đang ngồi bên cạnh bà, dặn dò. “Minh Lệ, con ngồi ghế trước biết không? Bác với mẹ con ngồi ghế sau”.

Lâm Minh Lệ vụng trộm liếc nhìn Dịch Ngạo Dương một cái, rồi mới ngượng ngùng gật gật đầu.

Anh phải dùng sức hô hấp lắm mới có thể nhịn xuống không phát hỏa lên, mặt không chút thay đổi xoay người ra khỏi cửa, lái xe đến đón họ.

Chỉ chốc lát sau, ba người họ tiến lên xe, dọc theo đường đi bà Dịch không ngừng cố ý gợi chuyện cho hai người trẻ nói, đáng tiếc Dịch Ngạo Dương thủy chung lãnh đạm đáp lại, bà đành phải xấu hổ buông tha cho ý đồ giật dây. Từ lúc mua đồ ăn về nhà cho đến khi dùng xong bữa tối, thái độ Dịch Ngạo Dương vẫn ko thay đổi.

Bà Dịch rất tức giận, vẻ tươi cười trên mặt càng lúc càng đông đá, bà Lâm đại khái cảm giác được, nên lấy cóng ngồi máy bay mệt mỏi, cùng con gái về phòng nghỉ trước.

Lúc này, trong phòng khách rộng như vậy cũng chỉ còn lại hai mẹ con.

“Con rốt cuộc muốn thế nào? Đây là thái độ gì của con vậy?”. Bà Dịch tức giận chất vấn.

Dịch Ngạo Dương nhìn mẹ đề cao âm lượng, hít một hơi thật sâu. “Mẹ, không phải con muốn thế nào, mà là mẹ muốn thế nào?”. Anh tạm dừng một chút, quyết định xỏ hết áp lực trong lòng ra gọn gàng dứt khoát. “Mẹ, con nhớ rõ con đã nói với mẹ rất nhiều lần, không cần giới thiệu bạn gái cho con nữa, kết quả thì sao? Mẹ không hề để ý tới lời của con, còn làm quá lên, tự tiện làm chủ đem người đến đây ở, nói thực ra con rất tức giận, thực không giải thích được hành động của mẹ, nhưng Thu Phong lại muốn con đáp ứng chiêu đãi khách trong nhà thật tốt, cô ấy nói dù sao cũng là khách của mẹ, muốn con để ý tới mặt mũi của mẹ”.

“Mẹ, mẹ hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của Thu Phong, vô nguyên vô cớ cự tuyệt cô ấy, làm cô ấy đau lòng muốn chết, kết quả cô ấy vẫn bận tâm đến mặt mũi của mẹ. Mẹ có biết khi con bận tâm tới mặt mũi của mẹ mà ứng phó với cô Lâm và con gái cô, lại nhìn mẹ hoàn toàn không quan tâm con đã có bạn gái, còn liệu mình muốn giao cô gái khác cho con thì con có cảm giác gì không? Con không muốn nói như vậy, nhưng con thật sự cảm thấy đáng xấu hổ”.

“Ngạo Dương?”. Bà Dịch khiếp sợ trợn to hai mắt, không nghĩ tới con trai lại nói ra hai câu này, bà khổ sở đỏ hốc mắt.

“Thực xin lỗi, mẹ. Con nghĩ khi mẹ và bạn mẹ cứ ở lại đây, con tạm thời chuyển ra ngoài ở, để tránh phát sinh nhiều chuyện không thoải mái. Ngày mai con sẽ phái một lái xe lại đây chở mọi người đi đến nơi mọi người muốn, mọi người cứ từ từ hưởng thụ chuyến du lịch Đài Loan lần này, hết thấy chỉ tiêu con sẽ phụ trách”. Nói xong, anh đứng lên. “Con lên lầu sửa soạn ít quần áo”.

“Ngạo Dương!”. Bà Dịch kêu to, tiếng nói đã có chút nghẹn ngào.

Dịch Ngạo Dương dừng bước, mặt không chút thay đổi nhìn về phía mẹ anh.

“Con có biết mẹ làm vậy hoàn toàn là vì tốt cho con, Minh Lệ con bé thật sự là một cô gái tốt nhu thuận, một năm qua con không về nhà, đều là con bé cố gắng báo hiếu mẹ –”.

“Cho nên con có nghĩa vụ phải kết hôn với cô ấy sao?”. Dịch Ngạo Dương nhin không được ngắt lời mẹ.

“Không phải, mẹ không phải có ý này. Mẹ chỉ quan tâm đến con, hy vọng con có thể hạnh phúc, Minh Lệ thật sự rất thích hợp với con –”.

“Thích hợp với con?”. Anh khó có thể tin run lên. “Mẹ, mẹ làm vậy có thật là vì con không? Mẹ có hỏi xem con đồng ý chưa? Chưa hề. Vì sao mẹ không chịu công nhận người con yêu, lại cứ răn ép con nhận người con không thương? Mẹ thật quan tâm con sao? Một chút con cũng không cảm thụ được”.

“Ngạo Dương, sao con có thể...”. Bà Dịch rốt cuộc nhin không được đau lòng, khổ sở bật khóc.

Dịch Ngạo Dương nắm chặt tay, đứng tại chỗ do dự một chút mới xoay người đi lên tầng hai.

Đây là nguyên nhân anh phải chuyển ra ngoài, anh sợ mình sẽ nói những lời làm mẹ đau lòng. Nhưng kết quả, anh vẫn nói.

Anh đương nhiên biết mọi thứ mẹ làm đều muốn tốt cho anh, nhưng nhận định hạnh phúc của mẹ đối với anh căn bản không phải là hạnh phúc, mà là áp lực và bức bách. Nhưng ngay cả như vậy, vừa rồi anh cũng không nên nói với mẹ như thế.

Thật sự là một đứa con khốn nạn, bất hiếu!

Anh giận không thể át, đá vào chân giường một cái.

“Đáng giận!”.

Hết chương 7.

8. Chương 8

“Alo? Xin hỏi có phải chị Đồ Thu Phong đó không?”.

“Là tôi đây”.

“Chào chị, tôi là người giao hàng, xin hỏi hiện tại đưa hàng đến nhà chị có tiện không?”.

“À? Được, được, không sao”.

“Cảm ơn, một lúc nữa tôi sẽ đưa tới ngay”.

Gác điện thoại, Đồ Thu Phong mở mẹt gãi đầu, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Ánh mắt cô nhìn từ bàn trà qua cửa trước, lại chuyển qua bàn ăn, mọi nơi từ lúc mười giờ sáng tới giờ, liên tục chất đống thùng lớn thùng nhỏ. Một thùng là sách, một thùng là mỹ phẩm, kem dưỡng da, quần áo, váy áo linh tinh, còn có hoa hồng chuyển phát nhanh tới.

Cô lúc đầu không còn băn khoăn không biết ai gửi đồ đùa dai, nhưng khi nhân viên giao hàng nói toàn bộ đã được thanh toán trước, cô bắt đầu nghi ngờ không biết có phải khán giả ái mộ nào xuất hiện rồi không? Bó hoa hồng vừa được giao đã cho cô đáp án, vì trên bưu thiếp có ghi : Your Sun.

Mặt trời của em?

Thật là sến quá đi, nhưng cô lại nở nụ cười, cảm thấy thật vui vẻ.

Nhớ lại thì thật đúng là không hiểu nổi, vài ngày trước cô còn đang nguyên rửa sự xuất hiện của anh, hoài nghi anh bụng dạ khó lường, hận anh vì sao đến quấy rầy cuộc sống êm đẹp của hai mẹ con cô, thậm chí vắt hết óc ác nghĩ ra kế ước trước hôn nhân, không nghĩ tới mới gần gũi vài ngày, suy nghĩ của cô đã lật ngược 180 độ.

Cô đã không còn nghi ngờ anh có tâm địa gì nữa, tin tưởng anh thật sự yêu cô, quan tâm đến cô, lo lắng cho cô.

Hiện tại cô cũng muốn sớm một chút kết hôn với anh, cho Hạo Lôi một gia đình đầy đủ, rồi cùng ở bên nhau yêu nhau mỗi ngày từ đây tới cuối đời. Nhưng vấn đề bây giờ không còn nằm ở ý cô có muốn hay không nữa, mà là mẹ anh có muốn nhận cô hay không.

Cô suy nghĩ tình hình thất thường của Ngạo Dương không biết có phải di truyền từ mẹ anh không đây?

Vì cô hy vọng anh có thể chăm sóc bà nhiều hơn, nên từ lúc chàng vạng hôm nọ anh đưa cô về tới giờ, bọn họ chưa gặp lại nhau. Tuy rằng có nói chuyện điện thoại với nhau, nhưng mỗi lần cô nhắc tới mẹ anh, là anh lảng qua chuyện khác, hoặc tìm lý do ngắt điện thoại.

Nhìn phòng khách chất đống này nọ, Đồ Thu Phong không khỏi thở dài một hơi, cảm thấy mình không thể để tình trạng này tiếp diễn, cô nên tìm anh nói chuyện rõ ràng.

Thế là, cô lập tức gọi điện cho anh. “Alo, là em. Anh có bận không?”.

Không nghĩ tới cô đột nhiên gọi điện ین, đầu bên kia anh chờ vài giây mới có phản ứng. “Hello, bảo bối, anh đang muốn gọi điện thoại cho em nè, em có nhận được quà anh gửi cho em không?”.

(*bảo bối = baby trong tiếng Anh zì phiên âm của “Bảo bối” là bǎobèi, gần giống từ baby ^^ chắc ai cũng biết mà bạn vẫn thích chú thích *hê hê*)

Bảo bối? Đồ Thu Phong ngạc nhiên ngây ngốc, nghe thấy anh xưng hô như vậy càng cảm thấy có gì đó không ổn.

“Có. Thật ra vì chuyện này em mới gọi cho anh”.

“Cái gì? Em gọi cho anh không phải vì nhớ anh hả? Anh thật sự thất vọng nha, bảo bối?”.

Tuyệt đối... có vấn đề. Cô nhin không được rùng mình một cái, cảm giác toàn thân đang nổi da gà.

“Ngạo Dương, hôm nay mấy giờ anh tan tầm? Em đến gặp anh được không?”. Cô muốn nói rõ ràng với anh.

“Em muốn tới tìm anh? Thật vậy à, bảo bối? Vậy thì anh có thể tan tầm liền”.

Cô nhú mày. “Đừng náo loạn, em đang hỏi nghiêm túc đó”.

“Anh cũng đang trả lời em nghiêm túc mà, bảo bối”.

Cô run lên một chút, ra lệnh. “Không được gọi em là bảo bối, hai chữ đó làm em nổi da gà”.

Anh tạm dừng vài giây. “Vậy bé bỏng thì sao?”.

“Không được”.

“Honey?”.

“Anh dám gọi em như vậy, sau này đừng hòng em để ý tới anh”. Cô nghiêng răng cảnh cáo.

“Vậy thì ‘em yêu’ có được không? Không được phản đối nữa, đây là thỏa hiệp cuối cùng”. Anh lấy ngữ khí kiên định nói.

“Được rồi”. Cô nấn ná trong chốc lát, cuối cùng miễn cưỡng chấp nhận.

“Thật tốt quá, em yêu”. Anh hôn gió cô chùn chụt trong điện thoại. “Em sửa soạn một chút đi, giờ anh rời công ty qua đón em, chắc hai mươi phút nữa sẽ tới”.

“Đợi chút, bây giờ hả?”. Cô ngẩn ngơ đột ngột la lên.

“Đúng, bây giờ. Chúng ta gặp nhau”.

“Oái, chờ một chút, Ngạo – ”. Cô còn chưa dứt lời, đầu bên kia đã truyền tới tiếng ‘tút tut’.

Đồ Thu Phong bắt đắ dĩ thở dài một tiếng, buông di động xuống nhẩn mảy. Cô thật sự không hiểu nổi, chẳng lẽ ai làm tổng tài cũng nhàn nhẽ như anh vậy hả, muốn tan sở lúc nào thì tan?

Quên đi, hiện tại anh khác xưa nhiều rồi, anh hẳn là biết chính mình đang làm gì mới đúng, cô không cần lo lắng quá mức, chỉ là rất ngạc nhiên, hai ngày vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Hi”.

“Em yêu, anh rất nhớ em”.

Mới đóng cửa xe, Đồ Thu Phong đã bị Dịch Ngạo Dương ôm vào lòng, hôn cô nhiệt tình mãnh liệt. Cô nhất thời kinh ngạc quên mất giấy giũa, bị hôn tới chân tay nhũn ra, văng hết đầu óc, hoàn toàn quên xe bọn họ đang đậu giữa đường cái, cho tới khi tiếng còi bén nhọn vang lên sau lưng, mới làm hai kẻ yêu nhau bừng tỉnh.

Cô đổ mắt dời khỏi mặt anh, liếc mắt thấy có người đang đứng ngoài cửa sổ xe chỉ trở vào mình : bà Trần và bà Tôn, được xưng tụng là Hoàng thái hậu tám chuyện của hẻm 48.

“Tiêu rồi”. Cô rên lên, cúi đầu bưng mặt. “Chết mình rồi”.

“Sao lại nói vậy?”. Dịch Ngạo Dương dời xe ra chỗ khác, tò mò hỏi.

“Anh hỏi hay lắm!”. Cô lập tức quay đầu trừng anh. “Anh có biết hai bà vừa rồi là ai không?”.

“Là ai? Tuy rằng anh chưa từng gặp mấy chị em của em, nhưng anh nghĩ chắc không phải các cô ấy chứ? Dù sao tuổi của hai bà ấy đủ để làm mẹ em”.

“Hai bà đó đương nhiên không phải Đông Nhan và Hạ Mĩ, hai bà là Hoàng thái hậu tám chuyện của hẻm 48 tụi em!”. Đồ Thu Phong nhin không được cao giọng. “Anh có biết vì sao lại gọi là Hoàng thái hậu mà không kêu Nữ hoàng không? Vì công lực bà tám của hai bà đó không ai địch nổi, ngay cả Nữ hoàng cũng phải cam chịu bái lạy hai bà, anh hiểu chưa?”.

“À”. Dịch Ngạo Dương hiểu biết gật đầu, lập tức khó hiểu hỏi. “Nhưng em nói với anh mấy cái đó làm gì? Chẳng lẽ phải đi bái lạy thật hả?”. Đáy mắt nheo nheo cười cợt.

“Dịch Ngạo Dương, anh dám giỡn với em, không thèm để ý tới anh nữa!”. Đồ Thu Phong tức giận trừng anh. Cô ảo não muốn chết, vậy mà anh còn nhàn hạ thoải mái nói giỡn với cô!

“Sao tức giận vậy hả?”. Anh vươn tay vuốt vuốt tóc cô, dịu dàng hỏi.

“Em không giận”.

“Đỉnh đầu bốc khói lên rồi, còn nói không giận?”.

Cô bỗng nhiên quay ngoắt lại liếc anh một cái, hít sâu để giữ bình tĩnh.

“Bà Tôn và bà Trần ở phố này rất lâu rồi, bảy năm trước khi tụi em dọn tới, hai bà ấy ngoài mặt thì thân thiết đối đãi với tụi em, sau lưng lại dè bĩu chuyện tụi em chưa có chồng đã mang thai, khiến cho tụi em vừa mới chuyển tới một tuần đã thành nhà bị hẻm 48 cự tuyệt không thèm tới”. Cô kể cho anh chuyện đã xảy ra.

“Nhờ phúc của hai bà, tụi em sống khổ sống sở suốt một năm bị người ta xem thường. Sau này vì mấy đứa nhóc sinh ra đều rất đáng yêu, một số người không chịu nổi sức hấp dẫn của chúng mà tiếp cận tụi em, dần dần hiểu tụi em không như lời đồn đãi sống phóng túng, yêu đương nhăng nhit mới có con ngoài giá thú, thậm chí còn là gái bán thân, tụi em mới dần dần được hàng xóm chấp nhận”. Nói, cô đột nhiên thở dài một hơi. “Em thật không dám nghĩ bị hai bà nhìn thấy xong, tối về nhà sẽ bị nói thành cái bộ dạng gì nữa. Dịch Ngạo Dương cầm lấy tay cô đưa lên môi ôn nhu hôn. “Mặc kệ bị nói thành bộ dạng gì, chẳng qua là lời đồn, đừng để ý nó là được”.

“Anh nói đơn giản lắm, người bị xem thường là em chứ bộ”. Cô vô lực nhìn anh một cái.

“Em chuyển chỗ ở đi, không cần ở lại đó nữa”.

“Không ở đó, thì ở đâu? Nơi đó là nhà của tụi em”.

“Tụi em chuyển tới nhà anh ở. Toàn bộ”. Anh nghiêm túc.

Đồ Thu Phong đột nhiên im lặng, vẻ mặt dăm chiêu nhìn chằm chằm vào anh.

“Sao vậy?”. Dịch Ngạo Dương nhìn cô, hỏi. “Anh không nói giỡn đâu, anh nói thật mà. Em xem nhà anh có rất nhiều phòng, cho dù mấy đứa nhỏ muốn mỗi đứa một phòng, đều dư dả”.

Đồ Thu Phong khẽ thở dài một hơi. “Ngạo Dương, anh quên mất một chuyện?”.

“Chuyện gì?”.

“Mẹ anh và bạn của bà vẫn đang ở nhà anh”.

Dịch Ngạo Dương đơ người. Anh quên mất, đáng giận!

“Anh với mẹ có ngồi nói chuyện với nhau đúng không? Kết quả sao?”. Cô quan tâm hỏi, đây cũng là mục đích đầu tiên cô hẹn anh ra đây.

Dịch Ngạo Dương nhún vai, tỏ vẻ không có gì hay để nói, anh căn bản không muốn nói về chuyện này.

“Em muốn đi đâu, em yêu? Muốn đến ngoại thành chơi, hay đi tìm một khách sạn lãng mạn để cùng anh nói chuyện yêu đương?”. Anh thoải mái nói.

“Em muốn tìm một nơi ngồi xuống nghe anh nói cho rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”. Đồ Thu Phong nhìn anh chăm chú không chớp mắt. “Anh có thể dẫn em tới đó được không?”.

Dịch Ngạo Dương im lặng không nói.

“Ngạo Dương, có được không?”. Cô lại hỏi.

Anh lại im lặng lúc nữa, sau đó mới thông thả thở dài một hơi. “Sao em biết có chuyện xảy ra?”.

“Hành vi của anh có điểm dị thường”.

“Hành vi dị thường?”.

“Mua sắm loạn lên, cảm xúc cao vút”.

Dịch Ngạo Dương cười khỗi. “Cái này mà em cũng nhìn ra? Chẳng lẽ bình thường anh không thể mua chút quà cho em được sao?”.

“Chút? Anh xác định anh chỉ mua có một chút thôi hả?”.

Như chứng minh cho lời cô nói, điện thoại cô bỗng reng lên, lại là hàng chuyển phát nhanh. Cô đã gửi hết đồng quà anh mua cho chị Trần trọ ở tầng một, trước kia cô chịu ơn chị ấy, nhưng chưa nói chuyện điện thoại xong, một cuộc gọi chuyển hàng lại tới, là quà cho cô, thế là cô nhíu mày nhìn anh, lại nói với họ làm ơn chuyển hàng tới chị Trần trên tầng một.

“Anh có muốn coi nhật kí cuộc gọi sáng nay của em không, tính toán xem hôm nay em nhận được mấy cuộc?”. Cô ngắt máy xong, liền đưa điện thoại cho anh.

Dịch Ngạo Dương nhìn cô một cái, chưa xót lắc đầu. “Không cần”.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”. Đồ Thu Phong thu hồi di động, hỏi nghiêm túc.

“Không phải vừa rồi em nói muốn tìm nơi nói chuyện sao?”. Anh nhìn thẳng phía trước mà nói.

“Anh muốn câu giờ hả?”.

“Trừ phi anh chạy thẳng từ đây tới Cao Hùng, nếu không em nghĩ câu được bao nhiêu giờ?”. Giọng anh rõ ràng trầm xuống, không phải nhằm vào cô, mà đang miễn cưỡng cười vui nên thế.

Đồ Thu Phong gật đầu. “Vậy ý anh là, anh biết cần đi đâu nhỉ?”.

“Đến khách sạn”.

“Khách sạn?”. Cô耿耿 ngơ, hoài nghi trợn mắt, hai gò má đỏ lên vì những hình ảnh kích tình đột nhiên hiện lên trong đầu. “Vì, vì sao muốn tới khách sạn?”.

Ngữ khí khẩn trương của cô làm anh nhin không được quay đầu nhìn cô. “Em nghĩ gì đó?”.

“Em? Không có, không nghĩ gì hết nha”. Cô dùng sức lắc đầu phủ nhận.

Bộ dáng của cô thật đáng yêu, mặt đỏ hồng, vẻ mặt thẹn thùng hồi hộp, giống như tiểu bạch thỏ ngây thơ vậy, chỉ tiếc anh hoàn toàn không có tâm tình trêu chọc cô.

“Em nghĩ nhiều quá, đến khách sạn là vì anh đang ở khách sạn”. Anh bình tĩnh nói.

Hình ảnh kiều diễm trong đầu Đồ Thu Phong nháy mắt biến mất, cô kinh ngạc trợn to hai mắt. “Anh... Ở khách sạn?”.

“Ừ”.

“Vì sao?”.

Anh không trả lời.

Nhìn anh, Đồ Thu Phong cũng trầm mặc theo. Tuy rằng cô sớm biết có chuyện không hay xảy ra, nhưng không nghĩ tới tình huống so với cô tưởng tượng còn tồi tệ hơn.

Ở khách sạn? Nhà anh lớn lại nhiều phòng như vậy, vì sao phải đến ở khách sạn? Chẳng lẽ quan hệ giữa anh và mẹ đã chuyển biến tới điểm tồi tệ nhất?

Thật là hao tổn tâm trí, ngày đó sau khi anh về nhà đã xảy ra chuyện gì, không phải anh đã đồng ý với cô sẽ chiêu đãi khách trong nhà cho tốt rồi sao? Sao lại bỏ lại khách khứa trong nhà, một mình ra ngoài ở khách sạn?

Cô khẩn cấp muốn biết đáp án.

Đóng cửa phòng, quăng áo khoác và cặp tài liệu lên sofa, Dịch Ngạo Dương đi đến tủ lạnh quay đầu hỏi cô. “Em muốn uống gì?”.

“Em không biết ở đây có gì để uống”. Lần đầu tiên vào gian phòng hạng Tổng thống, Đồ Thu Phong tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Lại đây nhìn đi, nếu trong tủ lạnh không có cái em muốn, mình có thể kêu phục vụ phòng”.

Đồ Thu Phong dừng bước, quay đầu liếc. “Em nào có kiêu căng khó hầu hạ như vậy?”. Cô chu miệng đi về phía anh, lấy một lon cafe trong tủ lạnh. “Em uống cái này là được”.

Dịch Ngạo Dương gật đầu, lấy ra hai chai bia.

Đồ Thu Phong thôi nhăn mày, chưa nói gì cả, hai người cùng nhau đi vào phòng khách, ngồi xuống sofa.

“Ngày đó sau khi chúng ta chia tay, xảy ra chuyện gì?”. Đồ Thu Phong không muốn lãng phí chút thời gian nào, đi hỏi thẳng anh vào vấn đề chính ngay.

Dịch Ngạo Dương mở bia ra uống vài ngụm, mới chậm rãi kể cho cô nghe.

Đồ Thu Phong nghe xong, mặt mày nhăn nhúm đến độ sắp thất lại.

“Thực xin lỗi, anh đã không làm đúng lời hứa”. Anh nói, giọng khàn khàn.

“Đây không phải là lúc nói chuyện này”. Đồ Thu Phong vẻ mặt kiên định đứng dậy. “Đi”.

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn cô. “Đi?”.

Chịu không nổi anh vẫn đang ngồi trên sofa không thèm nhúc nhích, cô bước lên một bước, nắm tay kéo anh đứng dậy. “Đứng, đi”.

“Đi đâu?”. Anh hỏi.

“Nhà anh”.

Dịch Ngạo Dương đột ngột dừng bước.

“Sao vậy?”. Cô quay đầu hỏi.

“Vì sao muốn tới nhà anh?”. Anh hỏi cô, tiếp theo nghiêm nghị lắc đầu với cô, nắm lấy tay cô, kiên định ấn cô ngồi xuống sofa.

“Ngạo Dương, anh làm gì đó?”. Cô kinh ngạc nhìn anh hành động kì quái.

Dịch Ngạo Dương ngồi lên bàn trà, dùng hai tay hai chân thành công vây chặt cô trên sofa. “Anh tuyệt đối sẽ không để em tới nhà anh”.

“Có ý gì?”.

“Mẹ anh căn bản không chịu công nhận sự tồn tại của em, em tới đó chỉ rước lấy nhục mà thôi, không được đối đãi tốt và tôn trọng”. Anh cố nén tức giận nói, ánh mắt thâm trầm phần nộ.

“Cho nên?”. Đồ Thu Phong nhìn anh hỏi. “Chẳng lẽ như vậy thì anh sẽ không cưới em, chúng ta không kết hôn nữa sao?”.

“Anh đương nhiên sẽ cưới em, chúng ta đương nhiên sẽ kết hôn!”. Anh kiên định nói.

“Nếu mẹ anh không đồng ý?”. Cô lại hỏi.

“Anh không cần”. Đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một chút đau lòng, anh lạnh lùng nói.

“Nhưng em cần”. Cô không muốn cuộc hôn nhân của mình không được bề trên chúc phúc.

“Em không cần.....”.

Cô đưa tay ngăn miệng anh lại, ngăn anh nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Ngạo Dương”. Cô nhẹ giọng nói. “Anh hẳn biết em là cô nhi, cho tới giờ không biết được cảm giác có ba mẹ là gì, hiện tại vất vả lắm mới kết hôn, có được ba mẹ chồng, em không muốn mất đi cơ hội này”.

Về mặt anh bỗng nhiên trở nên thật dịu dàng, cầm tay cô, tính kéo tay cô xuống, muốn nói gì đó, lại bị cô ngắt lời.

“Ngạo Dương, em hy vọng chúng ta kết hôn được ba mẹ anh đồng ý và chúc phúc, em không muốn vì em mà quan hệ của anh với họ trở nên khắc nghiệt, nếu không cả đời này em không thể thoát khỏi áy náy và ân hận đối với ba mẹ anh. Cho nên, anh và em cùng nhau tới gặp mẹ đi, cùng nhau giải quyết có được không? Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt”. Cô ôn nhu nói.

“Hơn nữa em cảm thấy anh cần giải thích với mẹ”. Cô nhíu mày với anh. “Anh không nên nói lời làm đau lòng mẹ như thế, suy bụng ta ra bụng người, nếu ngày nào đó Hạo Lôi nói với em rằng nó không cảm thụ được sự quan tâm của em, nhất định em sẽ đau lòng mà chết”.

“Hạo Lôi”. Dịch Ngạo Dương đột nhiên trợn to hai mắt, khiếp sợ đứng dậy.

“Làm sao vậy?”. Đồ Thu Phong bị bộ dạng kích động của anh dọa sợ.

“Chỉ cần mang Hạo Lôi về gặp mẹ, mọi vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng, sao anh không nghĩ tới điểm này sớm hơn chứ? Không thành vấn đề, Thu Phong, mẹ anh tuyệt đối sẽ không còn ý kiến gì với em nữa”. Anh tìm được phương pháp giải quyết mình rõ như đèn, ôm cổ cô, hôn thật mạnh lên môi.

“Anh lợi dụng Hạo Lôi hả?”. Đồ Thu Phong miễn cưỡng ngăn cản anh hôn lên môi, ngừng đầu hỏi.

“Không phải lợi dụng, chỉ là dẫn con đi gặp bà nội thôi”. Thực dễ dàng làm sao. “Mấy năm qua mẹ anh muốn làm bà nội chết đi được, cho nên mới nghĩ mọi biện pháp ghép đôi cho anh. Nhưng vấn đề hiện tại đã biến mất, vì em đã sớm sinh cho bà một đứa cháu trai bà tha thiết mơ ước nhiều năm, nhất định mẹ mơ cũng không thấy”.

Nghĩ tới biểu tình của mẹ khi nhìn thấy Hạo Lôi, Dịch Ngạo Dương nhin không được cười ha ha. Bà nhất định sẽ trợn tròn hai mắt, miệng khê héch, hai tay muốn vuốt ve Hạo Lôi treo ở không trung run rẩy không ngừng, hai chân vì khiếp sợ quá độ mà không thể nhúc nhích.

Bà sẽ khóc, nhưng nước mắt chảy xuống là nước mắt của vui sướng hân hoan.

Bà sẽ cảm thấy có lỗi với mẹ đứa nhỏ, nhưng không thể không công nhận địa vị và sự tồn tại của Thu Phong.

Bà sẽ thân mật nắm tay Thu Phong mà giải thích, hiểu vất vả của cô ấy khi mang thai nuôi con một mình, còn quả trách anh một chút, cuối cùng thúc giục hai người nhanh chóng kết hôn.

Nghĩ tới việc có thể kết hôn với cô, Dịch Ngạo Dương lập tức trở nên sốt ruột. “Đi thôi, chúng ta đi đón con rồi quay về nhà”.

“Bây giờ hả? Nhưng làm vậy có quá đột ngột với mẹ anh không?”. Đồ Thu Phong có điểm lo lắng.

“Anh cảm thấy hiện tại mẹ đang cần loại cảnh tỉnh này”.

“Nhưng mà...”.

“Đừng lo lắng, mẹ anh thân thể tốt lắm, nhất là tim đặc biệt khỏe mạnh, cho nên không bị dọa lên cơn đau tim mà chết đâu, chưa nói đến chuyện đây việc tốt, việc vui bất ngờ”. Dịch Ngạo Dương mỉm cười, trấn an hôn môi cô.

“Anh xác định?”. Cô vẫn nghi ngờ.

“Anh xác định”. Anh kiên định gật đầu.

Đồ Thu Phong do dự nhìn anh trong chốc lát xong, cuối cùng hạ quyết định. “Được, chúng ta đi đón Hạo Lôi về gặp mẹ anh, ba người cùng đi”.

“Một nhà cùng đi”. Dịch Ngạo Dương mỉm cười gật đầu.

Hết chương 8.

9. Chương 9

Ba người cái gì? Cả nhà cái gì? Sao giờ lại biến thành thế này?

Đồ Thu Phong quay đầu nhìn thoáng ghế sau xe, bốn tên nhóc hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây, thảo luận không ngừng, bắt đầu dĩ thử dài than nhẹ một câu với Dịch Ngạo Dương ngồi bên cạnh.

“Xin lỗi anh”.

“Xin lỗi làm gì, náo nhiệt như vậy thật là vui, mẹ anh nhìn thấy mấy đứa nhỏ xong, khẳng định sẽ yêu thích đến độ không buông tay, cười không khép miệng được”. Dịch Ngạo Dương liếc vào kính chiếu hậu cười mà nói.

“Em sợ nhìn tình hình này, có khả năng rất cao bà sẽ té xỉu trước”. Cô không lạc quan như anh.

“Trừ phi bà nghĩ bốn đứa đều là con anh”. Anh lắc đầu cười khẽ.

“Nhìn cũng biết mấy tên nhóc này không giống anh. Ừm, Hạo Tế và Hạo Anh không tính, hai thằng bé là anh em song sinh”.

“Ý anh là bốn đứa đều là con anh, đều do em sinh ra”.

“Hả? Ý anh là trong khoảng thời gian đó, anh ngoại trừ quen với em, còn lẹo tẹo với mấy cô gái khác? Cho nên các cô ấy mới giúp sinh cho anh mấy nhóc nữa bằng tuổi với Hạo Lôi”. Đồ Thu Phong ngoài cười mà trong không cười nhử mảy với anh.

“Ý anh không phải vậy, dù có cũng không phải sự thật, năm đó anh yêu mỗi mình em đã hao hết tinh lực trong người rồi, em hẳn phải rõ hơn ai hết mới đúng chứ”. Anh nhìn cô một cái, nói. “Huống chi em nhiệt tình trên giường như vậy, mỗi lần đều làm anh mệt – ”.

“Á!”. Đồ Thu Phong vội vàng la lên ngăn lời nói ngày càng không khống chế được của anh. “Chẳng lẽ anh quên trên xe có con nít hả?”. Cô đỏ mặt nhỏ giọng nhắc nhở.

Dịch Ngạo Dương ngấm bốn đứa nhỏ vui vẻ ngồi sau xe qua kính chiếu hậu, hướng qua cô mặt đỏ như trái táo chín bên cạnh, khóe miệng nhếch lên cao.

“Sao, chẳng lẽ em xấu hổ? Anh nhớ rõ lúc trước trên giường rõ ràng em – ”.

“Anh!”. Đồ Thu Phong giơ tay đánh anh, rõ ràng là anh cố ý mà.

“Ha ha, đánh mạnh quá, em muốn mưu sát chồng hả?”. Dịch Ngạo Dương đùa giỡn kháng nghị.

“Em còn chưa có gả cho anh à nha”. Cô chối biến đi.

“Chưa gả cho anh đã động chân động tay, sau này gả rồi không phải còn làm trầm trọng thêm hả?”. Anh cố tình tỏ vẻ ầm ức tranh cãi với cô.

“Anh không cần lấy em”.

“Vậy thì con trai bảo bối của chúng ta không phải sẽ không có ba sao?”.

“Ai nói, chỉ cần em tìm một người đàn ông nào đó kết hôn rồi, Hạo Lôi sẽ có ba”. Cô khiêu chiến.

Dịch Ngạo Dương nhìn cô có chút dăm chiêu, đột nhiên nắm lấy tay cô, kéo đến gần môi hôn một cái.

Đồ Thu Phong ngạc nhiên nhướng mày, không biết anh lại muốn làm cái quỷ gì bây giờ đây, anh không làm gì cả, chỉ thông thả nói với cô bằng chất giọng trầm thấp –

“Em có thể lấy người khác, nhưng phải đợi đến khi anh chết, không thể ở bên yêu em, bảo vệ em, cho em hạnh phúc mới được”.

Đồ Thu Phong nhìn anh không chuyển mắt, trong lòng thực cảm động.

Anh nghiêm túc, cô biết. Nhưng mặc kệ bốn mươi năm hay năm mươi năm, nếu anh thật sự rời khỏi nhân thể sớm hơn cô, mà cô vẫn còn số đào hoa được người ta theo đuổi, cô cũng sẽ tuyệt đối không vì quá cô đơn mà tái hôn. Cô tin chỉ cần có kỷ ức tốt đẹp được ở cùng anh, cô sẽ tiếp tục sống cuộc sống hạnh phúc, cho đến tận khi cô được Chúa gọi về đoàn tụ bên anh mới thôi.

Nhưng cô không nên nói cho anh biết, miễn khiến anh trở nên tự đại.

“Phải không? Anh làm em nhớ tới một chuyện”. Cô dăm chiêu nói.

“Chuyện gì?”

“Em không thích có một ông chồng đoản mệnh đâu, nên nếu anh thật muốn kết hôn với em, nhất định phải cam đoan anh sống lâu vào, ít nhất sống tới 70 tuổi không thành vấn đề”. Cô lấy ngữ khí thoải mái nói.

“70 tuổi? Anh sẽ tận lực cố gắng”. Anh nhìn cô, nhếch miệng.

“Cố gắng là một cam đoan không hề có lực thuyết phục, hmm, em coi thử nào...”. Cô đột nhiên tròn mắt. “Chúng ta cùng đi kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân đi, anh thấy sao?”

“Em nói thật?”. Dịch Ngạo Dương thừa dịp xe dừng lại chờ đèn xanh đèn đỏ, quay đầu hỏi cô.

“Thật”. Đồ Thu Phong biểu tình cực kỳ nghiêm túc.

Vừa rồi bắt đầu cô đúng là nói chơi, nhưng càng về sau càng cảm thấy kiểm tra sức khỏe là cực kỳ cần thiết.

Đương nhiên, cô cũng không phải muốn xem anh có khỏe mạnh hay không mới kết hôn, chỉ là tạo cơ hội để cả hai người cùng hiểu thêm lẫn nhau, sau này dù có xảy ra chuyện gì, bọn họ có thể lập tức hút thuốc đúng bệnh chăm sóc nhau thật tốt.

Nhất là người bạn rợn như anh, thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Hiểu cô làm vậy là muốn tốt ỉn, Dịch Ngạo Dương nhoài người sang, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Cảm ơn em”. Anh nói thâm tình.

Gương mặt cảm động của anh làm mũi cô cay cay. Anh thật là đáng ghét, từ lúc cô cầm giấy khế ước đưa anh kí tên, rồi đồng ý yêu cầu cho cả hai một cơ hội nữa, anh cứ làm những chuyện khiến cô cảm động hoài, làm cô bất giác ngày càng yêu anh hơn.

“Em yêu anh”. Trước khi cô kịp nhận thức, cô đã thốt ra lời.

Dịch Ngạo Dương muốn tắt thở, trái tim vui mừng đập sắp vắng khỏi lồng ngực. Anh có thể cảm nhận được cô đã dần dần buông lỏng đề phòng với anh, biết cô thật ra vẫn rất yêu mình, nhưng anh căn bản không dám nghĩ tới cô sẽ mở miệng thừa nhận cô yêu anh, nhất là trong thời gian ngắn ngủi thì không.

Nhưng cô đã nói!

Anh biết mình nên mở miệng nói gì đó, ít ra đáp lại một câu là ‘anh cũng yêu em’, nhưng bốn tên nhóc ngồi phía sau đã quấy rầy hai người trước.

“Chú Dịch ơi, nhà chú cách trường tụi con thiệt là xa nha, xe chạy lâu vậy rồi mà còn chưa tới”. Đồ Hạo Tế nhăn mặt nói.

“Đúng rồi, xem tình hình này, nếu Hạo Lôi chuyển tới ở với chú, chắc bạn ấy phải chuyển trường rồi?”. Đồ Hạo Đình cũng nhăn mặt.

“Chú Dịch, Hạo Lôi không được ở lại học chung trường với tụi con sao? Hạo Vân đã đi với chú Lãnh rồi, nếu Hạo Lôi cũng chuyển trường, nhất định sau này tụi con sẽ chán lắm”. Đồ Hạo Anh thở dài.

“Ba ơi, thương lượng một chút được không ba?”. Đồ Hạo Lôi chen lên trên, nhìn ba rồi hỏi nghiêm túc.

Thấy xe phía trước đã bắt đầu di chuyển, Dịch Ngạo Dương buông thắng, nhấn chân ga, lái xe đi trước, mới quay đầu nhìn con một cái.

“Con muốn thương lượng gì?”. Anh tò mò hỏi, Đồ Thu Phong ngồi cạnh khó chịu nhíu mày với thằng bé.

“Tiểu tử thôi, con tính âm mưu gì?”.

“Mẹ yên tâm đi mẹ. Con không định nói xấu mẹ, kêu ba đừng cười mẹ đâu”.

“Cái thằng nhóc này!”. Cô lập tức giơ tay lên tính thưởng cho nó một cùi chỏ.

Đồ Hạo Lôi nhanh tay lẹ mắt thụt về sau, hiểm hiểm tránh được một cú.

“Ba, ba nhìn coi? Đây là người phụ nữ ba muốn cưới đó, đúng là hung dữ. Con khuyên ba nên cân nhắc cho kĩ rồi hẵng quyết định”. Cậu bé nhìn vào gương chiếu hậu nói với ba.

“Tiểu tử thôi, con nói cái gì?!”. Đồ Thu Phong rít lên, cúi người gõ cho nó thêm cái nữa.

Ba ơi là ba, ba có nhìn thấy không? Đồ Hạo Lôi xoa xoa đầu, dùng ánh mắt kể khổ nhìn qua gương, ba vẫn không động đậy.

“Con muốn thương lượng gì với ba hả con?”. Dịch Ngạo Dương không nhịn được cười, cảm giác tình cảm giữa hai mẹ con rất thú vị.

Nghe được ba hỏi, Đồ Hạo Lôi lập tức buông tay, thay bằng vẻ mặt nghiêm trang.

“Ba, con biết ba có nhiều tiền, ba có thể mua một căn nhà khác gần nhà con đang ở được không, con không muốn chuyển trường”. Cậu còn khấn khoản cầu xin.

“Con không muốn chuyển trường là vì nhớ trường, hay vì phải xa Hạo Đình, Hạo Anh, Hạo Tế? Nếu như vì các bạn thì con yên tâm, vì các bạn cũng sẽ chuyển nhà, chuyển trường cùng con luôn”. Dịch Ngạo Dương nói với con trai.

“Ngạo Dương?”. Đồ Thu Phong khó hiểu.

“Tụi con cùng chuyển nhà? Cùng chuyển trường?”. Bốn cậu nhóc trằm miệng một lời la lên, kinh ngạc vô cùng.

“Đúng rồi”. Anh mỉm cười nói, nhìn ba cậu bé kia cũng đang tròn mắt trong gương chiếu hậu. “Nhà chú Dịch rất lớn, phòng cũng rất nhiều, cho nên các con vẫn có thể ở cùng Hạo Lôi, còn cùng đi học nữa”.

Bốn cậu nhóc nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, lại hỏi. “VẬY MẸ / DÌ CÓ THỂ Ở CÙNG CHÚNG TA KHÔNG?”.

“Đương nhiên”. Dịch Ngạo Dương gật đầu cam đoan.

“A!”. Nhóm trẻ lập tức hoan hô.

Đồ Thu Phong cảm động không nói nên lời, cô hoàn toàn không nghĩ tới anh lại làm chuyện này vì cô.

“Anh nói thật sao?”. Mắt cô đỏ lên, ghen ngào hỏi.

Anh thân mật nắm lấy tay cô, thâm tình liếc nhìn cô một cái, cười nhẹ không nói.

Cô biết, anh nói thật.

Lòng ngực bà Dịch đập bình bịch, sắp không thở nổi nữa.

Hai mắt bà mở to, nhìn không chớp con trai bà đang đứng cạnh cô gái xinh đẹp bà gặp lần trước, còn có thêm một cậu bé, không thể tin đồ hốc mắt.

“Trời, trời của tôi, trời tôi ơi”. Bà lắp bắp không ra tiếng.

So với phản ứng trên mặt mẹ, Dịch Ngạo Dương quan tâm đến khách trong nhà hơn, nhưng quay đi quay lại nửa ngày, không phát hiện mẹ con bà Lâm đâu. Chẳng lẽ hai người đó ra ngoài ngắm cảnh, để mẹ trong nhà một mình?

“Mẹ, sao không thấy bạn của mẹ đâu?”. Anh không nhịn được phải hỏi.

Bà Dịch căn bản không nghe con trai nói gì cả, hiện tại trong mắt bà chỉ có cậu bé cực giống con trai bà thôi, và cô gái làm bà áy náy tự trách mãi.

Con bà nói đúng, bà cư xử thật đáng xấu hổ, chỉ nhìn bề ngoài mà phán xét người ta, thấy cô ấy xinh đẹp nên nhất nhất cho rằng cô ấy không đủ tốt, thiếu chút nữa chia rẽ một đôi yêu nhau, chia rẽ một gia đình hạnh phúc.

Đó là cháu nội của bà, cho dù không ai nói bà cũng biết.

Vì nó rất giống Ngạo Dương, thoát nhìn còn thông minh, lanh lợi hơn Ngạo Dương ngày xưa nữa.

Mẹ nó nuôi nó thật là khéo.

Bây giờ bà phi thường kích động, vui sướng, hận không thể chạy lại ôm cháu nội, nghe nó gọi một tiếng ‘bà nội’, nhưng bà cảm thấy mình không có tư cách này, ít nhất trước khi con dâu tương lai nguyện ý tha thứ cho hành vi quá đáng của bà mấy hôm trước.

Con bé, sẽ tha thứ sao?

“Hạo Lôi, qua với bà nội đi, nhớ rõ phải gọi bà là bà nội nha”. Đồ Thu Phong đẩy nhẹ con, cô nhìn xem lão nhân gia nhất định là rất muốn tới gần họ mà không dám, cô phải hỗ trợ bà một chút mới được.

Bà Dịch bất ngờ, ngẩng đầu nhìn về phía cô, trong mắt tràn đầy cảm kích và cả nước mắt. Cô tuyệt đối sẽ không biết giờ phút này bà cảm kích cô biết bao vì đã nói như vậy.

Hạo Lôi? Đó là tên thằng bé sao?

Bà nội, cô ấy đã giới thiệu bà với nó là bà nội. A, trời ơi.

Nhìn thằng bé rời khỏi người mẹ nó, bước đến trước mặt bà. Bà nhanh chóng gạt nước mắt trên mặt, khăn trương ngồi xổm xuống cúi gần thằng bé.

“Bà là bà nội của con sao?”. Cậu bé đứng trước mặt bà, nhìn bà không chớp mắt.

Bà lập tức gạt đầu, vẫn chưa dám chạm vào nó.

“Ba mẹ con nói muốn dẫn con tới gặp bà nội, con còn nghĩ sẽ gặp một bà bà già ơ là già kìa, không nghĩ tới bà còn trẻ và xinh đẹp như vậy”. Đồ Hạo Lôi nói. (Hạo, đúng là biết nịnh mà T^T)

Lời nói thẳng thắn của thằng bé làm Đồ Thu Phong đỏ mặt, muốn hung hăng tiến lên lủi cho nó một cùi chỏ. Nhưng hành động tiếp theo của nó lại lập tức khiến cô muốn thưởng cho nó một trăm nụ hôn.

Đồ Hạo Lôi đột ngột tiến lên, mở rộng hai tay vòng lấy cổ bà nội, cho bà một cái ôm thân mật.

Bà Dịch kinh ngạc vui sướng rơi nước mắt như mưa.

“Bà khỏe, bà nội. Con tên Đồ Hạo Lôi, vừa tròn bảy tuổi nha”. Cậu ngẩng đầu lên tự giới thiệu. “Không nghĩ tới ngoại trừ ba ra, con còn có cả bà nội. Bà là lễ vật thượng đế ban tặng cho con sao?”. Cậu cười khê, hỏi. (trời ơi, nhìn em nó kìa, nịnh a di di con ToT)

Dịch Ngạo Dương thiếu chút nữa phụt cười, thằng nhóc này đúng là biết rót mật vào tai.

Bà Dịch không ngừng lau nước mắt, kích động đến nỗi không nói được gì.

“Không”. Bà cố gắng nín nghẹn khàn khàn nói. “Con mới là lễ vật thượng đế gửi tặng cho bà”.

“Thật vậy chẳng? Vậy bà nội có thích lễ vật là con không?”.

“Thích, thích”. Bà Dịch nói luôn hai lần. “Bà nội có thể chạm vào con, ôm con một cái không?”.

“Đương nhiên có thể, bà là bà nội mà”. Đồ Hạo Lôi gạt đầu.

Bà chậm rãi ôm thằng bé vào lòng, đưa tay sờ lên mặt nó, tay nó, đầu nó, cảm động rơi lệ.

Đây là cháu nội của bà, bà đã có đứa cháu lớn thế này rồi. Ô...

“Mẹ, mẹ mà khóc nữa sẽ dọa cháu đó”. Nhìn mẹ khóc miết không ngừng, Dịch Ngạo Dương nhin không được mở miệng nói.

Bà Dịch vừa nghe, vội vàng đưa tay gạt đi toàn bộ nước mắt. Mắt đỏ hoe nhìn cô con dâu chưa vào cửa, về mặt ấy náy cầu xin tha thứ.

“Bác.....”. Bà ngại ngần đứng dậy, chần chừ. “Thật xin lỗi, bác không biết.....”.

“Bác không cần giải thích đâu”. Đồ Thu Phong nhẹ giọng ngắt lời. “Ngược lại, tụi con mới phải giải thích với bác, đáng lẽ tụi con phải mang thẳng bé tới chào bác sớm hơn. Xin bác tha thứ cho tụi con”.

Bà Dịch lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt vừa lau khô lại tràn trề khóe mắt.

Đồ Thu Phong không biết làm sao nhìn Dịch Ngạo Dương đứng cạnh, im lặng cầu cứu anh, vì cô không biết ứng phó với mấy tình huống này.

“Mẹ, mẹ tính dọa mấy đứa nhỏ thật à?”. Dịch Ngạo Dương thở dài bất đắc dĩ.

Bà Dịch lập tức ngưng khóc nhìn cháu nội, nó còn có bạn nữa, sợ sẽ dọa chúng thật.

“Hạo Lôi, tụi con có thể đi thám hiểm, nhưng không được chạy chơi ở nóc nhà hoặc ban công”. Dịch Ngạo Dương nói với con và ba cậu nhóc kia.

Chúng lập tức hoan hô, rồi vọt lên lầu hai.

Bà Dịch lưu luyến không rời bóng dáng cháu nội, cho đến tận khi không thấy nữa mới quay đầu về phía hai người.

“Mẹ, sao không thấy khách trong nhà?”. Dịch Ngạo Dương và Đồ Thu Phong ngồi xuống sofa, hỏi mẹ. Mấy đứa nhỏ không ở đây, bọn họ có thể thoải mái nói chuyện.

“Họ về rồi”. Bà Dịch nói.

“Về? Về lúc nào?”. Dịch Ngạo Dương ngạc nhiên, đây là đáp án anh vụn vụn không nghĩ tới.

“Sáng nay”.

“Sáng nay?”. Vì sao?

“Mẹ đã giải thích với họ, nói con đã có người yêu, họ cảm thấy ở lại cũng không có ý nghĩa, nên về Mỹ trước dự định”. Bà Dịch kể giằng gặc.

Nói cách khác, trước khi mẹ nhìn thấy Hạo Lôi, bà đã quyết định thành toàn cho anh và Thu Phong? Dịch Ngạo Dương vừa mừng vừa sợ, đột nhiên thấy có lỗi, đứng dậy đi đến cạnh bà.

“Mẹ, cảm ơn mẹ. Còn nữa, con xin lỗi”.

Bà Dịch lắc đầu. “Người nên xin lỗi là mẹ”. Nói đoạn, bà quay về phía Thu Phong, chân thành nói với cô. “Ngày đó bác thật thất lễ, còn nói những lời không nên, con bỏ qua cho bác được không?”. “Bác đừng nói vậy, con đã quên chuyện đó lâu rồi”. Đồ Thu Phong vội vàng đáp.

“Thật vậy sao?”. Bà Dịch nói.

Cô lập tức gật đầu thật mạnh.

Bà Dịch như trút được gánh nặng thở dài nhẹ nhõm, tươi cười.

“Thật tốt quá”. Bà nói. “Vậy hai con tính chừng nào kết hôn?”.

Đồ Thu Phong ngây ngốc ngẩn người, không thích ứng được với hoàn cảnh biến hóa nhanh thế này. Cô vốn tưởng bà sẽ cự tuyệt cô lần nữa, kết quả bà lại thúc giục thêm vào?!

Vừa nghe tới hai chữ ‘kết hôn’, Dịch Ngạo Dương lập tức hưng phấn gấp trăm lần. “Chỉ cần Thu Phong gật đầu đồng ý, lúc nào cũng được”.

Anh đúng là biết thời biết thế, đánh rần tùy gậy. Đồ Thu Phong liếc anh một cái.

“Con yên tâm, sau khi tụi con kết hôn bác sẽ không ở cùng đâu, con không cần hầu hạ mẹ chồng”. Thấy cô do dự không trả lời, bà Dịch nói, bà biết tuổi trẻ bây giờ không thích ở chung với cha mẹ.

Đồ Thu Phong ngạc nhiên trở mắt, giây tiếp theo nhanh chóng lắc đầu. “Không phải, mẹ, con chưa từng có ý đó”. Cô tự nhiên bật thốt lên.

“Con chịu gọi mẹ là mẹ sao?”. Bà Dịch vui mừng kinh ngạc nhìn cô, hốc mắt lại đỏ lên.

“Đương nhiên, chỉ cần mẹ đồng ý, không chê”. Đồ Thu Phong nhìn bà, thành khẩn.

“Đương nhiên mẹ không ghét bỏ”. Bà Dịch yêu cầu lần nữa. “Con có thể gọi lại không?”.

“Mẹ”. Đồ Thu Phong ngoan ngoãn gọi, trong giọng nói có chút nghẹn ngào, tầm mắt bắt đầu nhòe đi.

Thấy thế, Dịch Ngạo Dương vòng tay ôm cô vào lòng.

“Mẹ, Thu Phong là cô nhi, cho tới giờ chưa từng biết cảm giác có cha mẹ là gì, cho nên cô ấy vẫn chờ mong có ngày có được ba mẹ, được gọi họ một tiếng”. Anh nói với mẹ, ánh mắt thủy chung dịu dàng nhìn vào người yêu trong lòng.

“Vậy sao, trời ơi”. Bà Dịch than nhẹ, tình mẫu tử trong bà lại quá thừa.

Bà đứng lên, dời bước ngồi bên cạnh Đồ Thu Phong, không quản anh đang ôm, cũng vòng tay ôm chặt lấy cô.

“Đứa nhỏ đáng thương, mấy năm nay nhất định con đã vất vả lắm đúng không? Không sao, sau này có mẹ ở đây, mẹ sẽ thương con, bảo vệ con”.

Mùi cô đã cay xè, mắt đã ngấn nước, không thể không chế được nữa, khóc òa lên.

Hóa ra đây là hương vị của mẹ, là vòng ôm ấm áp của mẹ, thật là thoải mái, thật là ấm áp, thật là mềm mại, tràn ngập hương vị yêu thương thương tiếc.....

Dịch Ngạo Dương im lặng ngồi bên, không biết nên làm gì mới tốt khi phụ nữ khóc nữa. Có lẽ anh nên lên tầng trên xem thử mấy tên nhóc kia rốt cuộc bị cái gì hấp dẫn mà chơi đùa tới giờ chưa chịu xuống.

Hết chương 9.

10. Chương 10 End

Sau khi bà Dịch thêm vào, Dịch Ngạo Dương cầu hôn vô cùng thuận lợi, Đồ Thu Phong lập tức đồng ý, không làm khó dễ gì.

Hôn lễ được chuẩn bị hừng hực khí thế, đồng thời cũng tiến hành việc chuyển nhà.

Lúc đầu Đồ Đông Nhan và Đồ Hạ Mĩ đều phản đối chuyển nhà vì sợ quấy rầy bọn họ, nhưng khi bà Dịch cũng gia nhập hàng ngũ thuyết phục, hai cô cuối cùng cũng không dịch lại được sự chờ đợi và ý tốt, đồng ý chuyển nhà. Cao hứng nhất có lẽ là nhóm nhóc tì kia, vì tụi nó đã sớm chọn phòng, phân chia ai ngủ ở phòng nào rồi.

Trong nhà Dịch Ngạo Dương có tổng cộng 9 phòng, một phòng ngủ lớn cho chủ nhà, một phòng đọc sách, một phòng ẹ anh ở, còn lại 6 phòng, mấy cậu bé khăng khăng muốn có phòng riêng để tự học chiếm hết 4 phòng, còn 2 phòng cho Hạ Mĩ và Đông Nhan.

Đồ Thu Phong thật sự bất ngờ, ngày trước cô còn nghi ngờ Dịch Ngạo Dương có bị sao không mới mua nhà rộng như vậy, hóa ra bây giờ phân chia vừa đẹp, cô có nên bội phục anh nhìn xa trông rộng không? Cô nhìn anh đang lái xe bên cạnh, tự giễu.

“Sao ? Hôm nay anh đặc biệt đẹp trai sao? Nếu không sao dọc đường cứ nhìn anh chăm chăm vậy?”. Dịch Ngạo Dương cong môi hỏi.

“Cảm ơn anh”. Cô đột nhiên nói.

“Anh làm chuyện tốt gì à?”. Anh nhúu mày.

Đồ Thu Phong mỉm cười thản nhiên, cho anh một vẻ mặt ‘anh biết em đang nói gì’.

“Đừng khách sáo”. Dịch Ngạo Dương mỉm cười cầm tay cô, đưa lên môi hôn. “Nhưng lẽ ra anh định cho em một phòng đọc sách riêng, không cần dùng chung với anh”.

“Em thích dùng chung với anh, chỉ cần anh không ghen tị mình phải làm việc mà em thì nằm lười biếng đọc sách trên ghế”.

Cô không có yêu cầu nghiêm khắc gì với phòng đọc cả, chỉ cần đóng cho cô một giá sách lên tường, chứa mấy bộ tiểu thuyết của cô, còn có thêm một kệ di động để cô đặt mấy thứ cần thiết lên đó, còn có đèn đủ sáng ngay ghế quý phi*, đã đủ rồi. Trong phòng đọc sách của anh, vừa vặn có hết những thứ cô cần. Cô cảm thấy không còn phòng đọc sách nào tốt hơn căn phòng mà họ đang có, vừa thiết kế đẹp lại sắp xếp gọn.

(*ghế trường kỷ cho nữ giới, khác ghế của nam)

“Nếu em chỉ đọc sách không thôi, có lẽ anh sẽ giận đó, hơn nữa em...”. Anh tưởng tượng hình ảnh xinh đẹp tràn ngập mơ màng của cô, ngửa đầu nói. “Cảm tạ thượng đế”.

Đồ Thu Phong nhin không được huých anh một cái, cô làm sao không biết anh đang nghĩ gì trong đầu. Thật nghi ngờ hồi trước lúc cô gặp lại anh, không hiểu bị gì mới có cảm giác anh thật thành thực, ổn trọng chứ? Anh căn bản không khác gì ngày xưa, vẫn ngả ngớn háo sắc như thế, thể lực còn dư thừa nữa.

Việc chuẩn bị hôn lễ đã mệt chết người, rồi chuyển nhà, còn phải lo cho công ty sát nhập, anh vẫn còn tinh lực dây dưa trên giường với cô, cô nhin không được đỏ mặt. Bất quá hai ngày nay, trên mặt anh cuối cùng cũng xanh hơn, người cũng gầy hơn một chút.

“May mà em kiên trì bắt anh đi làm kiểm tra sức khỏe, nếu không nhìn sắc mặt anh biến hóa mấy ngày nay, em khẳng định sẽ không dám gả cho anh”. Cô đưa tay vuốt ve cằm anh.

“Mới là lạ, cho dù kiểm tra có bảo anh bị bệnh nan y, anh nghĩ em cũng sẽ gả cho anh”.

Đồ Thu Phong lập tức đánh anh một cái. “Không được nói bậy”.

Dịch Ngạo Dương cười lơ đãng.

“Vì công việc sao?”. Cô nhìn anh. “Tuy rằng kiến thức chuyên nghiệp của em có thể không đủ, nhưng tay chân vẫn gọn gàng, phản ứng mau lẹ, muốn em đến công ty phụ anh không?”.

“Em không phải nói sau khi kết hôn muốn ở nhà làm ‘nhàn thê lãnh mẫu’ sao?”. Anh nheo mắt cười cợt.

“Quyết định của em vẫn không thay đổi, nhưng không ngại chuyển ‘nhàn thê lãnh mẫu’ thành ‘hiền thê lương mẫu’ đâu”. Cô cười híp mắt. “Muốn em phụ không?”.

Dịch Ngạo Dương nhìn cô thật thâm tình, rồi mới nhẹ nhàng lắc đầu. “Anh còn ứng phó được”. Anh trấn an cô, nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của cô, muốn cô đừng lo lắng.

“Anh bây giờ cũng biết em không phải hạng phụ nữ ái mộ hư vinh?”. Cô đột nhiên nói.

“Đương nhiên”. Anh lập tức trả lời. “Năm đó anh thật ngu ngốc mới không hiểu chuyện như thế, thực xin lỗi”.

Đồ Thu Phong lắc đầu, cầm tay anh. “Em chỉ muốn nói cho anh biết anh đã có thành tựu phi phàm rồi, thả lỏng chút đi, không cần liều mình làm việc như thế”.

“Như thế nào, chẳng lẽ em lo cơ thể anh ăn không tiêu?”. Anh bỡn cợt.

“Ừm”. Cô nghiêm túc gật đầu.

“Yên tâm, nhìn báo cáo kiểm tra sức khỏe xong, em sẽ biết dù anh có liều mình làm việc hai mươi ba mươi năm nữa cũng không thành vấn đề”.

Cô gật đầu, nhưng trong lòng lại hy vọng báo cáo của anh không nên hoàn mỹ quá, mới khiến anh kiềm chế, không nên ỷ mình còn trẻ mà sống chết làm việc.

Thật là, nếu mẹ không nói cho cô biết anh lúc nào cũng làm việc từ tối đến rạng sáng 3 4 giờ mới đi ngủ chắc cô vẫn nghĩ anh phóng khoáng lạc quan, tùy tiện sắp xếp thời gian hẹn hò với cô.

Hóa ra thời gian đó đều do anh hy sinh giấc ngủ mà có. Anh đúng là đáng bị mắng, vì không đến một tháng nữa họ sẽ kết hôn, sau này mỗi ngày đều được ở chung nhà, căn bản không cần nóng lòng như thế. Nhưng cô mắng không được, chỉ thấy đau lòng.

Xe tiến vào bãi đỗ của bệnh viện, hai người xuống xe đi đến tầng trệt gặp bác sĩ theo lịch hẹn.

Tầng xét nghiệm khác hoàn toàn so với các tầng khác, không có tình trạng bế tắc ồn ào, cũng không có mùi thuốc khử trùng, cảm giác thật tươi mát.

“Anh Dịch, chị Đồ, hai người tới rồi”.

Nhẹ nhàng gạt đầu, y tá dắt họ vào phòng khách VIP, bác sĩ Trương đang chờ họ trong đó.

“Mời anh chị ngồi”.

Sau khi bác sĩ Trương mời họ ngồi, Đồ Thu Phong mới cảm thấy hồi hộp, nhìn hai tập hồ sơ trên tay bác sĩ Trương.

Dịch Ngạo Dương đột nhiên cầm tay cô, cô quay đầu về phía anh, anh mỉm cười trấn an cô.

“Kết quả thế nào?”. Anh nhìn về phía bác sĩ Trương, mở miệng hỏi.

Bác sĩ Trương gạt đầu, định cầm tập hồ sơ ghi tên Dịch Ngạo Dương lên, ngẫm lại thay đổi ý định, cầm tập ghi tên Đồ Thu Phong trước, lấy mấy tờ giấy xét nghiệm bên trong đặt lên bàn.

“Chúng ta xem kết quả kiểm tra của chị Đồ trước nhé?”.

Dịch Ngạo Dương gạt đầu, tầm mắt Đồ Thu Phong vẫn đang nhìn về tập hồ sơ ghi tên anh, đột nhiên có cảm giác bất an.

Xem của ai trước cũng phân biệt sao? Vì sao bác sĩ Trương lại đột ngột thay đổi ý định, cầm tập hồ sơ của cô trước?

Có phải trong hai người họ có ai đó có vấn đề rồi? Cô hy vọng là cô, càng hy vọng lại càng lo lắng. “Đây, tôi nói rõ một chút, bên này là hạng mục kiểm tra, bên này là kết quả. Kết quả phần lớn đều dùng số liệu để biểu hiện, nhưng mỗi hạng mục đều không có số liệu giống nhau, chỉ sợ hai người nhìn không hiểu, nên chỉ cần xem biểu đồ màu là được, màu đen là bình thường, màu xanh là hơi cao hoặc hơi thấp, cần chú ý thêm. Màu đỏ là có vấn đề”.

Bác sĩ Trương lật báo cáo của Đồ Thu Phong, giải thích với bọn họ. “Chị Đồ cơ thể cơ bản là tốt, trừ xương sống hơi cong và thiếu máu một chút, còn có thể chất dễ bị dị ứng ra, không có vấn đề gì lớn”.

“Xương sống bị cong?”. Dịch Ngạo Dương nhin không được bật hỏi.

“Đại khái là nằm không đúng tư thế nên bị vậy, không nghiêm trọng, đừng lo lắng”.

“Làm thế nào để cải thiện?”.

“Tập luyện là được, nhưng quan trọng nhất phải duy trì đúng tư thế, ngồi thẳng, không được nằm xem TV”.

Đều do cá tính lười biếng của Thu Phong mà ra!

“Còn thiếu máu?”. Anh lại hỏi.

“Bổ sung những chất cần thiết, vận động nhiều, phơi nắng nhiều”.

“Còn dị ứng?”.

Bác sĩ Trương nhìn Dịch Ngạo Dương nhin không được nở nụ cười. “Nghe nói hai người sắp kết hôn?”.

Dịch Ngạo Dương bất ngờ, không nghĩ tới bác sĩ lại hỏi mấy chuyện này. “Đúng vậy, tháng sau”. Anh nhếch miệng, vẻ mặt bất giác hớn hở tươi cười.

“Vậy à? Chúc mừng anh chị nha”.

“Cảm ơn”.

“Tháng sau à”. Bác sĩ Trương có chút dăm chiêu, không biết đang nghĩ gì.

“Bác sĩ, sao vậy? Có phải có vấn đề gì không?”. Đồ Thu Phong lo lắng.

“Có vấn đề gì?”. Dịch Ngạo Dương nhìn cô khó hiểu.

Đồ Thu Phong chỉ im lặng, nhìn bác sĩ Trương không chớp mắt, chờ câu trả lời.

Bác sĩ Trương thông thả gạt đầu với cô, lấy tập hồ sơ của Dịch Ngạo Dương ra.

“Anh Dịch”. Anh nhìn về phía Dịch Ngạo Dương, biểu tình trên mặt bỗng trở nên nghiêm túc và cẩn trọng. “Cơ thể anh trong lần kiểm tra này, chúng tôi phát hiện một khối u nhỏ ở dạ dày anh”.

Đồ Thu Phong nháy mắt mím môi, nước mắt rơi lã chã xuống. Cô khiếp sợ, cự tuyệt không dám tin lắng đầu, hoàn toàn không thể nói được gì.

Dịch Ngạo Dương cũng khiếp sợ. Mấy năm qua anh xác thực thường bị đau bao tử, nhưng chỉ cần uống vài viên thuốc sẽ hết, sao bây giờ lại nghiêm trọng đến nỗi có u mà anh không biết? Nhưng bác sĩ cũng không có nhầm chán mà đùa giỡn kiểu này với bệnh nhân đâu.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng khóc rầm rức, anh quay đầu nhìn Đồ Thu Phong bên cạnh, bộ dáng cô khóc thương tâm khổ sở làm anh bừng tỉnh lại. Anh không thể hoảng loạn được, nếu ngay cả anh cũng bối rối thì cô phải làm sao?

Anh dịu dàng ôm cô vào lòng, vỗ về trấn an.

“Không sao, đừng khóc”. Anh nhẹ nhàng nói, rồi ngẩng đầu nhìn bác sĩ. “Tuy rằng vài năm gần đây dạ dày tôi không thoải mái, nhưng không nghiêm trọng lắm, chưa từng xuất huyết. Anh xác định kết quả là chính xác?”. Anh trầm ổn, bình tĩnh.

“Tôi xác định. Anh có nhớ lúc trước tôi từng mời anh trở lại làm siêu âm lần ba không? Chính là để xác định chuyện này”.

“Vậy là thật”.

“Nhưng hai người đừng lo, vì xem xét tình huống 70% nó là u lành tính, chỉ cần mổ cắt bỏ sẽ không sao nữa”. Bác sĩ Trương an ủi.

“Phải không? Làm sao xác định nó ác tính hay lành tính?”.

“Cần phải chụp cắt lớp mới biết được, nên nếu có thể, tôi đề nghị anh nhanh chóng nhập viện chữa trị”.

“Tôi biết rồi, cảm ơn đề nghị của anh, tôi sẽ cân nhắc”.

Vì Đồ Thu Phong kiên trì, hôn lễ dời đến sau khi Dịch Ngạo Dương mổ xong mới cử hành.

Dịch Ngạo Dương khá bất mãn với chuyện này, nhiều lần nói khích cô, nói cô sợ anh bị bệnh nan y mới không chịu lấy anh, kết quả cô không thêm phản ứng, còn nói ‘đúng thế’, thiếu chút nữa tức chết anh. Thật không biết lúc trước ai khóc lóc không kiềm được trước mặt bác sĩ Trương, bây giờ lại lạnh lùng ương ngạnh quá.

Được rồi, anh thừa nhận mình giận, dù biết mọi việc cô làm đều là suy nghĩ cho anh, nhưng anh thật không cam lòng.

Bác sĩ đã nói 70% nó là u lành tính, cũng nói anh không cần mổ gấp làm gì, có thể đợi bọn họ kết hôn xong mổ cũng không muộn, nhưng cô hoàn toàn không nghe anh.

Aiz, vợ chưa cưới vô cớ đã quẩn nghiêm như vậy rồi, đàn ông như anh thật là đáng thương nha, nhưng cũng thật là hạnh phúc, không phải sao?

Dịch Ngạo Dương ngồi ở bàn làm việc, bút cầm trong tay, làm như không thấy hợp đồng cần kí ngay trước mắt, cười ngốc nghếch.

Đồ Thu Phong đẩy cửa đi vào, nhìn thấy hình ảnh đó.

Vì chuẩn bị chăm sóc anh mổ, từ hôm nay trở đi cô sẽ chuyển đến ở cùng anh, những người khác cũng vậy, không thể đợi sau hôn lễ được. Đây là sự kiện duy nhất khiến Dịch Ngạo Dương vừa lòng.

“Anh cười ngây ngô gì, nếu đã xong việc rồi thì uống cái này đi, nghỉ sớm một chút. Đừng quên ngày mai phải vào viện báo danh”. Đồ Thu Phong lại gần anh, đặt một lọ nước cốt gà lên bàn. Dịch Ngạo Dương hồi phục tinh thần, nhìn lọ nước cốt gà nhăn mày.

“Sao lại bắt anh uống cái này?”. Anh đưa tay kéo cô ngồi lên đùi mình.

“Bổ sung dinh dưỡng, bổ sung thể lực”.

“Đó là chuyện phải làm sau phẫu thuật chứ?”.

“Anh đã quên anh phải mổ dạ dày hả, sau khi mổ sao mà ăn được? Muốn bổ thì phải bổ bây giờ”. Dù cô nói nhẹ nhàng, nhưng trong mắt vẫn không che giấu được lo lắng nặng nề.

“Đừng lo nữa được không? Không sao cả”. Anh cúi người hôn cô.

“Đúng, không sao cả”. Cô thì thảo nho nhỏ, tự an ủi chính mình.

Anh lại cúi đầu hôn cô, định dùng hành động thân mật dờ đi sự chú ý của cô, nhưng cô thật sự quá lo lắng, cả người cứng ngắc không yên, không thềm phản ứng gì với nụ hôn của anh. Anh bất đắc dĩ thở dài, ngừng đầu kéo cô tựa vào lòng, dịu dàng ôm lấy cô.

“Thu Phong”.

“Hửm?”.

“Anh yêu em”.

Cô hơi bất ngờ, quay người ôm lấy anh, vùi hai má vào trước ngực anh. “Em biết, em cũng yêu anh”. Giọng cô hơi nghẹn ngào vang lên trước ngực anh.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, tay bắt giắc vuốt nhẹ lên lưng cô. “Có nhớ anh từng nói với em, những chuyện về em anh chưa từng quên không?”.

“Có”.

“Nhưng anh phát hiện hình như em đã quên”. Anh thở dài.

Đồ Thu Phong ngẩng mặt lên nhìn anh, khóe mắt long lanh. “Sao anh lại nói vậy?”.

“Vì anh luôn chờ tới lúc em nhớ”. Anh xoay xoay mấy lọn tóc của cô.

“Nhớ tới cái gì?”. Cô hỏi.

“Căn nhà này”. Anh mỉm cười.

“Căn nhà này?”. Cô càng lúc càng thấy rối rắm, như đi nằm dấm trong sương mù, hoàn toàn không thấy hướng. “Anh đang nói gì thế?”.

“Đứng lên, anh lấy cái này cho em xem”. Dịch Ngạo Dương vỗ nhẹ lên hai cái mông nhỏ của cô, dời cô khỏi chân anh, đứng dậy.

Cô nhìn không chuyển mắt nhất cử nhất động của anh, thấy anh mở cửa kính ở giá sách, rút ra một quyển sách màu đen, lật vài tờ, rút ra một tấm ảnh cũ. Từ góc cô đứng không thấy rõ lắm, chỉ biết nó nhìn không giống ảnh chụp, giống giấy quảng cáo hơn.

Anh nói muốn đưa cô xem là xem cái này? Cô hoài nghi, tâm tình sầu muộn đã bị anh dời đi.

Anh đặt cuốn sách về lại trên giá, mỉm cười xoay người đi về phía cô. Cô chăm chú nhìn vật trên tay anh, khoảng cách càng gần cô càng xác định đó là giấy quảng cáo. Anh đưa tờ giấy cho cô, ngồi xuống ghế da.

“Đây là cái gì –”. Cô cúi đầu hỏi, còn chưa dứt lời đã nghe anh nói – “Em lật lại”.

Đồ Thu Phong khó hiểu, lật mặt trái tờ giấy lên xem.

Lập tức, cả người cô ngây dại đi.

Nhìn tờ giấy trên tay, cô há hốc miệng, cảm giác môi đang run rẩy, lệ nóng tràn mi.

Vì mặt sau của ảnh quảng cáo, là bản vẽ căn nhà cô dùng bút máy vẽ loạn xạ lên, còn ghi “Nhà của chúng ta”, đánh dấu rõ ràng mỗi không gian. Phòng Xuân Tuyết, phòng Hạ Mĩ, phòng Đông Nhan, phòng đọc sách của em, phòng đọc sách của anh, phòng ngủ của chúng ta, phòng của cục cưng,....

Đây là chữ viết của cô, bản vẽ tám năm về trước.

Cô nhớ ra rồi, lúc trước khi anh cầu hôn cô đã hỏi cô sau này muốn ở căn nhà thế nào, cô tùy tiện chộp một tờ giấy nháp vừa vẽ vừa thảo luận với anh về “Nhà của chúng ta”. Cô không nghĩ anh vẫn còn giữ tờ giấy này, càng không nghĩ anh đã xây căn nhà này dựa trên ý cô năm đó.

Cô bất động, bật khóc, muốn nói nhưng không thể.

Dịch Ngạo Dương kéo cô về bên người, đặt cô ngồi trên đùi, vòng tay ôm cô.

“Anh đột nhiên phát hiện em rất thích khóc, vui cũng khóc, buồn cũng khóc”. Anh hôn lên trán cô, nói.

“Em không biết...”. Cô thử nói ra vài tiếng nghẹn ngào, nhưng bị anh nhẹ nhàng ngắt lời.

“Anh cũng không biết”. Anh thâm tình nhìn cô, dịu dàng vuốt ve mặt cô, thay cô lau đi nước mắt trên mặt. “Tờ giấy này vẫn nằm trong quyển sách du lịch của anh, cho đến năm năm sau khi anh đã về Mỹ, không cẩn thận rơi ra, anh mới biết nó vẫn ở đó, không phải trong sách, mà trong lòng anh. Anh yêu em, Thu Phong. Cho dù anh hận em, vẫn không thể kiềm chế được yêu em như trước, căn nhà này là minh chứng rõ nhất”.

“Sao lại lựa lúc này nói cho em biết?”. Cô vùi mặt vào hõm vai anh, cảm động nửa ngày sau mới hít hít cái mũi khàn giọng hỏi. Cô ghét khóc, nhưng gần đây anh luôn làm cô khóc.

“Vì anh muốn em”. Anh hôn lên tai cô, giọng nói khêu gợi ní non vào tai.

Đồ Thu Phong ngẩn ngơ, bị anh chọc cười khê ra tiếng, nghĩ đến anh đang nói giỡn, nhưng đột nhiên anh lại ôm cô ngồi lên bắp đùi, cho cô cảm nhận tình tường sự cứng rắn bên dưới.

Tiếng cười của cô trong nháy mắt im bật, đổi lại anh là người cười khê.

“Còn nghĩ anh nói giỡn không?”. Anh hôn lên cổ. “Bắt đầu từ mai, một tháng, thậm chí hai tháng anh cũng không yêu em được, em cho rằng anh sẽ lãng phí tới nay sao?”.

Anh luồn tay tiến vào trong áo cô, nhiệt tình vuốt ve từng tác da thịt, bao phủ bộ ngực non mềm của cô.

Cô không khỏi than nhẹ ra tiếng, lửa tình nhanh chóng bị anh châm lên. Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, hé môi đón nhận nụ hôn sâu cuồng dã.

Nhiệt độ liên tục tăng cao, bọn họ điên cuồng hôn môi đối phương, nhanh chóng giúp nhau cởi bỏ quần áo trên người. Miệng anh trượt xuống thân thể cô, mút lấy bộ ngực đầy đặn. Tay cô cũng thuận theo cơ thể anh trượt xuống dưới, trêu chọc khao khát rung động của anh.

Động tác của cô làm anh run lên rên rĩ, rốt cuộc không khống chế được khát vọng mãnh liệt, nhanh chóng giúp cô điều chỉnh tư thế, đặt cô ngồi trên người mình, chậm rãi tiến vào, dẫn dắt cô lên đến đỉnh vui sướng.

Kích tình qua đi, là lúc bình tĩnh chưa từng có nhẹ nhàng đến.

Đồ Thu Phong nằm dựa vào lòng anh, cảm giác trái tim anh đang đập mạnh muốn nhảy lên, hô hấp dồn dập phà trên đỉnh đầu cô, còn có nhiệt độ cơ thể và vòng tay anh.

Anh vẫn tràn ngập sinh lực, sao có thể bị một ca mổ nhỏ đã thương được? Lúc trước cô nghĩ nhiều quá rồi.

“Ngạo Dương”. Cô nhẹ giọng kêu trong lòng anh.

“Ừm?”.

“Năm mươi năm sau anh vẫn đối với em thế này nhé”.

“Năm mươi năm?”. Anh đột nhiên cười khẽ ra tiếng. “Năm mươi năm anh không dám chắc, nhưng bốn mươi năm hẳn là không thành vấn đề”. Phần cơ thể của anh chôn sâu trong cô lập tức có phản ứng.

Cô muốn nghẹn, ho khan vài tiếng, khó có thể tin anh lại hưng phấn lần nữa trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

“Cảm giác được hả?”. Anh cười xấu xa.

Cô không nói nên lời.

“Vừa nãy anh đã nói rồi, sẽ không lãng phí tối nay đâu”. Anh nói xong lại hôn cô, châm lên lửa tình lần thứ hai.

Bọn họ quấn lấy nhau, có nhau.

Giờ khắc này, ngoại trừ đối phương, bọn họ không thể nghĩ đến điều gì khác, vẫn biết một chuyện, chỉ cần có nhau sẽ có được ngày mai, có được tương lai mỗi ngày ở bên nhau, dù có gì xảy ra cũng không quan trọng nữa.

Bọn họ sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, và hạnh phúc mỗi một ngày trôi qua.

*****The End*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-muon-ga-tong-tai>